KERSTIN GIER

Ufak Tefek Yalanlar

ROMAN

PEGASUS

Ufak Tefek Yalanlar

Pegasus Yayınları: 2130
Bestseller Roman: 879

Ufak Tefek Yalanlar
Kerstin Gier
Özgün Adı: Lügen, die von Herzen kommen

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2019
ISBN: 978-605-299-661-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Bastei Lübbe AG, Köln, 2002

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

KERSTIN GIER

Ufak Tefek Yalanlar

Almancadan çeviren:
İlhan Yabantaş

PEGASUS YAYINLARI

Yirmi beş yıldır iyi günümde de kötü günümde de
hep yanımda olan Biggi için

Birinci Bölüm

Kullanıcı adı: peri33a
Yaş: 26
Burç: Terazi
Meslek: Gazeteci
Medeni hali: Bekâr
Saç rengi: Kızıl
Göz rengi: Kahverengi-Yeşil
Boy: 1,66 m
Kilo: Orada dur bakalım!

Buraya kadar samimiyetimle doğruları yazmıştım, hatta safça bir gururla ancak o anda ayıldım. Evde bir tartının olmaması yüzünden kilomu bilmediğimden sadece tahmin yürüteceğim bir yana, kaç kilo olduğum kimseyi ilgilendirmezdi ki!

Ayrıca bu tamamen mesleki bir araştırmaydı, bir günah çıkarma seansı değil.

"İlk Tıkta Aşk". Çalıştığım *ANNIKA* dergisinin bir ya da iki sonraki sayısında çıkacak olan özel dosyanın adı bu ya da buna benzer bir şey olacaktı.

"Bana bu sersemleri bulun," demişti yeni yayın yönetmenimiz Adam Birnbaum. "Sohbet odasında tanışmış çiftler getirin bana, tıklamayla gelen mutluluklarının hikâyelerini anlatın. Ve şunu da unutmayın: Bilmediğiniz bir şey hakkında yazamazsınız. Bu yüzden hayal gücünüzle girişin işe, siber âleme dalın! Ve gerekirse bunun için bir erkeği baştan çıkarmaya hazır olun!"

Meslektaşım ve bölüm şefim Marianne neşeyle gülümsedi. "Daha az keyifli araştırma konuları biliyorum," diye fısıldadı bir yandan Birnbaum buz gibi sesiyle konuşmaya devam ederken: "Ve bunu yarın sabaha kadar istiyorum."

Bazılarımız homurdanarak itirazlarımızı yükselttik ve Maria bana fısıldayarak şöyle dedi: "İlk günden kendinden hemen nefret ettirmese bari."

Ancak ondan hoşlanıp hoşlanmamamız Birnbaum'un umurunda değil gibi görünüyordu. İlk tanışma faslında bile etrafa övgüler yağdırdığı söylenemezdi: "Bu dergi bir felaket," diyerek *ANNIKA*'nın rastgele beş sayısını masanın üzerine fırlatmıştı. "Ortaya koyduğunuz bu pisliğe bakınca reklam verenlerin neden kaçtığı anlaşılıyor." Bizler hâlâ şaşkınlıktan ağzımız açık ona bakarken o tavrını değiştirmeden konuşmaya devam etmişti: "Konseptimize göre *ANNIKA* dergisi genç, trend, seksi, ağzına kadar yürek ısıtan röportajlarla dolu olmalı. Ancak siz dergiyi ne hale getirdiniz?" Birnbaum masanın üzerindeki dergilerden birini alıp içindekiler listesini okumaya başladı: "'Sizi on yaş daha genç gösterecek yirmi harika öneri!' Hedef kitlesi on altı ila yirmi altı arası olan bir dergi için oldukça mantıklı görünüyor! Ya da şuna bir bakın, bir psikoloji testi: 'Evden çalışacak biri misiniz? Testi çözerek bulun'. İşte bu! Genç kızların dergi bayisine akın akın koşmasına neden olan bu test olsa gerek. En sevdiğim

röportaj şu oldu: 'Eşcinseller daha iyi ebeveyn midir? Popüler örnek Patrick Lindner'. Tam bizim hedef kitlemize yönelik doğrusu. Ya da şu: 'Sizi düşünen iç çamaşırlar. Kilolarınızı böyle saklayabilirsiniz'. Bu da fena değil: 'Otuzunda Dul: Acıdan sonra da bir hayat var'. Ama benim favorim şu oldu: 'Disk kayması sorunu: Sırt ağrılarımdan nasıl kurtuldum'. Gerçekten de yürek ısıtan konular, itiraf etmeliyim."

Neredeyse kahkaha atarak gülecektim ancak Birnbaum şaka yapan birine benzemiyordu. Ama o anda stajyerlik yaptığım dönemde bana "Seks mi? Bir daha asla! Yirmisinde manastıra kapanmak" başlıklı bir yazı yazdırdıklarını hatırladım. Bu hatırayla ben de diğerleri gibi aşağılamalar sona erene kadar başımı öne eğip somurtarak sessizce oturmaya devam ettim.

"Ancak bundan böyle her şey değişecek," dedi aşırı pahalı ve bir o kadar sıkıcı kıyafetlerin yer aldığı moda sayfasıyla derginin genel züppelik kokan havasını yerden yere vurduktan sonra. Âdeta tehdit etmişti bizi. "*ANNIKA* sunmayı vadettiği şeyleri yerine getirinceye kadar burada ciddi şekilde çalışılacak. Genç, seksi, trend ve yürek ısıtan röportajlarla dolu olacağız. Kısacası kuşe kâğıdına olmayan yetmiş sayfalık bu dergiyi verili bu şartlar altında mümkün olan en iddialı hale getireceğiz."

Onun "İlk Tıklamada Aşk" konusunu çok genç, güncel, trend ve seksi bulması yüzünden gecenin on birinde pijamalarımla bilgisayarın karşısında oturmuş, hayatımda ilk kez bir sanal sohbet odasına kaydolmaya çalışıyordum. Kullanıcı adı seçmem bile yarım saatimi aldı. Tüm önerdiğim isimler daha öncesinden alınmıştı. Ne kadar uçuk şeyler yazdıysam da hepsi kullanılıyordu. Sonunda adımın arkasına ev adresimizin kapı numarasını ekleyince ismi alabildim. Peri33a, bu bendim. Daha doğrusu benim mesleki kod adımdı. Bu yüzden o ana kadar girdiğim tüm bilgileri silip baştan başladım.

Peri33a gazeteci değildi, bakalım, diyelim ki müzisyendi, bir orkestrada çellist. Hem kızıl değil sarışındı, tüm periler gibi. Gözleri ise maviydi. Elbette benden daha uzundu, yaklaşık 1,72 metre. Kilo konusuna gelince: Peri33a bu boyla elflere yaraşır biçimde topu topu elli beş kiloydu. Diğer bir deyişle: *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Galadriel rolündeki Kate Blanchett'e benziyordu, tabii kulakları öyle sivri olmayanından.

Formu doldurmaya devam. Beden? Elbette otuz altı. Peri33a tek bir beden ölçüsüne sahip o mutlu azınlıktandı. Gerçekte ise dört farklı beden ölçüsüne sahiptim. Evet, kum saati denen vücut şeklim vardı, tabii bu terim vücuduma iyi niyetli bir yaklaşımdı. Niyetin iyi olmadığı durumlar içinse şişman olduğum söylenebilirdi, özellikle de kıçımın. Baldırlarım otuz sekiz bedene rahat oturuyordu, pek belirgin değildiler ve dizlerim de ince sayılırdı. Fakat bacaklarımın üst kısmı kırk bedene ulaşıyor, dizlerimden yukarısı ve kalçalarıma doğru kırk ikiye doğru genişliyordu. Kalçalarım yusyuvarlaktı, buraya kırk dört beden gerekiyordu tabii, bel kısmı ise yine otuz sekize düşüyordu. Bu durumda kendime uygun pantolonu nasıl bulduğum sorusu sorulabilirdi elbette. İşin sırrı streçti. Kırk iki beden streç. Kırk beden streç ancak pantolonu kalçalarımdan geçirmeyi başardığımda uyuyordu. Baldır kısmı çok fazla geniş olmuyordu böylece ancak kalça bölgesinin esnekliği kumaşın esneme sınırlarını zorluyordu. Çoğu pantolon buna dayanıyordu ancak kural olarak ucuz markalardan uzak duruyordum bu yüzden. Belden yukarısına gelelim: Kırk iki beden bluz giyebiliyordum ancak göğüs kısmı çok dar, belde ise çok gevşek kalıyordu. Şansıma uzun ve ince bir boyna sahiptim, akıllıca giyindiğimde ise bu kadar kilolu olduğum da ortaya çıkmıyordu pek. Bunu bu kadar kafaya taktığım falan da yoktu.

Peri33a'nın bunları düşünmesine gerek yoktu. Şimdi de ona uygun çarpıcı bir tanıtım cümlesi bulmam gerekiyordu. Uzun süre düşündükten sonra Ben Gurion'dan bir cümle seçtim: *Ancak mucizelere inananlar gerçekçi olabilir.* Bitti.

Sohbet dünyasına hoş geldin Peri33a.

Sohbet kuralları ile sohbet odalarını dikkatlice inceledim. Ziyaretçi sayısının odalara dağılımı dengesizdi: On flört odası vardı, hepsi de tıka basa doluydu, Chatcafe denen yerde ise tam tamına seksen dokuz kişi bulunuyordu.

Kafelere bu kadar insanın toplanmasından hoşlanmazdım, garsonların içeceğinizi getirmesi saatler sürerdi. Kariyer, Bilgisayar, Aile, Aşçılık, Bahçe, Edebiyat ve Formula 1 temalı sohbet odaları ise sıkıcı derecede boş görünüyorlardı, Star Wars odasında ise bir kişi kendi kendine konuşuyordu. Fetiş odası yirmi sekiz kişi ile kalabalık sayılırdı ve orada nelerin konuşulduğunu öğrenmeyi isterdim, aynı durum birden ona kadar olan Aldatma isimli odalar için de geçerliydi. Ne var ki fetişistler ile aldatanlar Birnbaum'un arzuladığı o yürek ısıtıcı hikâyeleri bize vermez gibi görünüyorlardı ve bir saniye için bile olsun burada mesleki nedenlerden ötürü bulunduğumu unutmuş değildim. Benim hedef kitlem Kalp Çarpıntısı ve Romantik isimli odalarda zaman geçiriyor olmalıydı.

Saat gece yarısına doğru hızla yaklaşırken aceleyle romantiklerin arasına karışıp yürek ısıtan bir hikâye bulmalıydım. Ancak çekiniyordum. Daha doğrusu korkuyordum. Tıpkı kimseyi tanımadığınız bir partiye gitmek gibiydi. Kendimi elimdeki kadehten kırmızı şarabı gıdım gıdım yudumlayıp öylece bir köşeden dikilirken görebiliyordum.

O anda kurtuluşum görünüp yanıp sönmeye başladı: Test Chat yazıyordu. *Chat'te yeni misiniz? Burada gönül rahatlığıyla alıştırma yapabilirsiniz.*

Tamam işte. Utangaçlığımı atmak için en uygun yer Test Chat odasıydı. Bir tık ve macera başlayabilirdi. Tabii test olarak.

23.57 Peri33a sohbete katıldı.

Hah, ne kadar heyecanlı! Kullanıcı adımı ekranda gördüğüm anda kalbim ansızın daha hızlı atmaya başladı.

Test Chat odasında az insan vardı, listeye göre Tigger11, RitaS, Bataklıktavuğu, Pumuckl08/15, Boris68 ve Soraja2 birbirleriyle düzeyli bir sohbet yürütüyor gibi görünüyorlardı. Soraja2 de yeni katılmıştı.

Pumuckl08/15: Huhu, Soraja, hâlâ ayakta mısın? Normalde on birde yatakta olurdun.

Soraja2: Dolunay yüzünden. *Ulur. Halbuki yarın erkenden çıkmam gerekiyor. *İki kez ulur.

Bu arada ben de pek afili olmayan ancak dostane ilk selam cümlemi yazmıştım:

Peri33a: Selam herkese.

RitaS: Ilık süt denesene Soraja. Ve ayakların için de sıcak su torbası. Bana hep yardımı olur.

Bataklıktavuğu: Ben hep şöyle derim: Ilık süt yerine soğuk bira.

Pumuckl08/15: Ya da kafaya bir çekice ne dersin Rita? Kesin işe yarar.

Soraja2: O zaman hemen. *kıkırdama.*

Tigger11: Rita'ya ne kadar da adice davranıyorsunuz. Birazdan mızmızlanmalar başlar. Sizi kötü çocuklar sizi.

RitaS (fısıldayarak): Selam Peri. Buralarda yeni misin? Korkma. Buradakiler göründükleri kadar terbiyesiz değiller.

Ne güzel! Biri benimle konuşmuştu. İçimden teşekkür ederek klavyeyi dövmeye başladım.

Peri33a: Rita şu özel konuşma işi nasıl yapılıyor? Fark ettiğin gibi hayatımda ilk kez sohbet odalarına giriyorum ve hiçbir şeyden haberim yok.

Tigger11: Belli oluyor zaten. Hey millet, Rita yine özel konuşmada!

Soraja2: Peri'nin zırvaları kimin umurunda ki?

Bataklıktavuğu (bağırır): Git bir başka yerde antrenman yap Pril!

Pumuckl08/15: Seni seviyorum Soraja.

Peri33a: Gerçekten mi? Çünkü sohbet odalarında yaşanan aşklarla çok ilgileniyorum.

Bataklıktavuğu: Biri şu serseme kimsenin sacmalıklarıyla ilgilenmediğini söyleyebilir mi lutfen?

RitaS (özel konuşma): Dert etme Peri, bunlar her zaman böyle. Burada istediğin kadar çalışabilirsin.

Peri33a: Sağol Rita. Bataklıktavuğu, bu arada saçmalık ç ile ve lütfen de ü ile yazılır.

Pumuckl08/15: Sen kapasana şu çeneni artık.

RitaS (özel konuşma): Onlarla dalaşmasan daha iyi edersin Peri.

Niçin? Ne de olsa beni burada kimse dövmeye kalkamazdı. RitaS'in profil tuşuna bastım. Elli beş yaşında, ilkokul öğretmeni ve sloganı da şöyleydi: "...*verdiğin kadar sevgi alırsın*." Ne kadar dokunaklı. Sonra kocaman bir kulak sembolü keşfettim. Demek Rita özel konuşmayı bununla yapıyordu. Özel konuşmada yazılanları benden başka kimse görmüyordu. Harika.

Peri33a (özel konuşma): Kulağı keşfettim Rita!
RitaS (özel konuşma): Bravo Peri. Çabuk öğreniyorsun.

Kendimle gurur duyuyordum. O kadar da zor değildi. Art arda şaşkınlık anları yaşadım. Üşenmeden Rita'ya birkaç ikon daha gönderdim ve o da beni zaman zaman bunlar için övdü, sonra da yazdıklarımın görünümüyle oynamaya başladım. Parlak bir kırmızıda karar kıldım. Yoksa parlak mavi mi? Yeşil de güzel görünüyordu. Magenta mı olsundu? Lila?.. Ya da... bakışlarımı yine ana ekrana çevirdim.

Peri33a renk değiştirdi, yazıyordu parlak bir kırmızıyla. Ve altında da gökkuşağının tüm renklerinde şöyle yazıyordu:

Peri33a renk değiştirdi
Peri33a renk değiştirdi
Peri33a renk değiştirdi
Peri33a renk değiştirdi
Peri33a renk değiştirdi

Utancımdan benim de rengim değişti.

Pumuckl08/15: Bir sıkıntın falan mı var Peri?

Bataklıktavuğu: Acemilerden nefret ediyorum. Hicbir şeyden haberleri yok bizim imlaa hatalarımızla uğraşırlar.

Tigger11: Git bulaşıkları Pril ile yıka, peri!

Haklıydılar, gerçekten de acemiydim. Utancımdan kıpkırmızı odadan ayrılacakken yardımsever Rita bir kez daha ortaya çıktı, bu kez genel sohbette hem de: "Burasının test sohbet odası olduğunu sanıyordum. İnsan acemiliğini burada gideremeyecekse nerede öğrenecek?"

Bu konuda haklıydı işte! Diğer yandan da burada tamamen anonim bulunduğumu ve kendimi aptal durumuna düşürdüğümü, sadece mesleki nedenlerle burada olmak zorunda olduğumu yine unutmuştum.

Peri33a: Sağol Rita. Sana gelince Bataklıktavuğu: Adını Dövüşhorozu olarak değiştirsen daha uygun olur! :)

Tamam işte, oluyordu! Anonimken oldukça sert olabiliyordum demek ki. Bataklıktavuğu buna uygun şekilde karşılık verdi.

Bataklıktavuğu: Burası kalabalık olmaya başladı, başka yere gidiyorum.

Tigger11: Beni de götür n'olur.

00.18 Bataklıktavuğu ve Tigger11 sohbetten ayrıldı.

Pumuckl08/15: O zaman iyi geceler sizi çokbilmişler. Bir daha görüşmemek üzere.

00.19 Pumuckl08/15 sohbetten ayrıldı.

Hm! Ne kadar da alıngandılar. Soraja2 öncesinden ayrılmıştı anlaşılan ve RitaS de gitmek zorunda olduğunu ancak bunun benimle bir ilgisinin olmadığını bildirdi bana. Ayrıca bu şekilde çalışmaya devam etmemi de tavsiye etti.

"Bekle!" diye yazdım. Kiminle çalışacaktım ki burada tek başıma?

RitaS sohbetten ayrıldı, diye belirdi ekranda.

Saçmalıktı. Test partisinde bir anda tek başıma kalmıştım. Gerçek sohbet odalarından birine katılacak kadar güvenemiyordum henüz kendime ve kimbilir? Belki Bataklıktavuğu ve diğerleri de o odalardan birindeydi. Bu şekilde sabaha kadar bir aşk hikâyesi çıkarmam mümkün değildi. Tam Star Wars odasındaki tek kişinin yanına geçip geçmemeyi düşünürken ekranda yeşil bir yazı belirdi.

Boris68: Ne oldu Peri, renk değiştirmekten sıkıldın mı yoksa?

Demek ki yalnız değildim. Boris68 o ana kadar susmuştu sadece. Belki de sadece tuvaletteydi.

Peri33a: Hayır. Hâlâ utancımdan kıpkırmızıyım. Herkesi kaçırdığım için özür dilerim.

Boris68: Doğrusunu söylemek gerekirse hepsinin bir yerlerde bir tahtası eksik.

Peri33a: Buna şüphe yok. RitaS hariç.

Boris68: Özellikle de onun. Elli beş yaşında bir ilkokul öğretmeni gecenin bir yarısında niçin sohbet acemilerine ders vermeye kalkar ki?

Peri33a: Peki SEN neden gecenin bir yarısında Test Chat odasında dolanıyorsun?

Boris68: Test yüzünden herhalde, ya sen?

Peri33a: Ben aslında romantik bir ilişki arıyorum.

Boris68: Buldun işte. Ben deli bir romantiğimdir.

Peri33a: Beni yanlış anladın: Mesleki nedenlerden dolayı öyle bir ilişki arıyorum.

Boris68: Sen bir çellistsin.

Oops, doğru ya. Hatırlattığı iyi olmuştu.

Peri33a: Evet ve ayrıca sarışınım da! Ama durum şu: Bir yandan da gazeteci olarak çalışıyorum. Ve internette başlayan bir aşk hikâyesi bulmam gerekiyor. Bildiğin birileri var mı?

Boris bir an bekledi.

Boris68: Seninle beni al örneğin.

Peri33a: Ama henüz beş dakikadır tanışıyoruz.

Boris68: Öyle başlar zaten her şey.

Bir nedenden dolayı huzursuzlanmaya başladım. Boris'in profil resmine tıkladım. Erkek, otuz dört yaşında, Aslan burcu, o kadar. Çok az bilgi vardı.

Peri33a: Bir slogan bile yazmamışsın Boris.

Boris68: Ya şimdi ya da asla bebek.

Peri33a: Peki nasıl olacak bu iş?

Boris68: Önce sohbet edeceğiz, sonra e-posta adreslerimizi birbirimize vereceğiz, ardından da birbirimize tüm sırlarımızı anlatıp nikâh memurunun önünde buluşacağız.

Peri33a: Şefim açısından bu harika bir hikâye olurdu. Ancak hikâyeyi sabahın onunda teslim etmem gerekiyor.

Boris68: Öyleyse acele etmemiz gerekiyor. Bildiğim kadarıyla nikâh dairesi saat sekizde açılıyor.

Hazırcevap bir şeyler bulmaya çabalarken odamın kapısı açıldı ve kardeşim Philipp içeri dalarak: "Hanna, ilk yardım çantamız nerede?" diye sordu.

"Philipp, şimdi olmaz!" İsteksizce ona döndüm ve o anda çığlığı koyuverdim. Elindeki yaradan halıma kan damlıyordu.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi Philipp beni sakinleştirmeye çalışarak. "Helena elimi ekmek bıçağıyla kesti. Biraz iyot ve yara bandıyla her şey yoluna girer."

"Halımın iyot ve yara bandıyla temizlenebileceğini sanmıyorum," diyerek ayağa kalktım ve yarasına yakından baktım. Gerçekten de göründüğü kadar kötü değildi. "Nerede bu Helena? Neden sana bıçakla saldırıyor?"

Philipp güldü. "Kazaydı Hannacığım. Ufak bir gece yarısı atıştırmalığı hazırlamak istiyorduk ancak ekmek taş gibi sertti." Çalışma masama baktı. "İlginç bir ekran koruyucu." Boris ile sohbetimizin üzerinde bir buzula çarpmakta olan Titanic resmi belirmişti.

"Saat gecenin bir yarısı. Saatlerdir uyuduğunu sanıyordum," dedim azarlar bir tonda.

"Öyleydim zaten."

"Helena ile birlikte sanırım." İç geçirdim. "Sadece hafta sonları arkadaş getirebileceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Yarın okulun var Philipp."

"Helena'nın ailesiyle sorunları var."

"Liseyi bitiremezsen senin de ailenle sorunların olacak. Banyoya gel. Elini saracağım."

Banyoda bir kez daha çığlığı basacaktım. Dolaptan ilk yardım çantasını indirdiğim sırada banyo kapısında soluk tenli, siyah saçlı, gözlerinin altında siyah halkalar bulunan zayıf bir yaratık belirmişti. Üzerinde *See you in hell*[1] yazan kurukafalı siyah bir tişört vardı. Tırnakları siyah ojeliydi ve beyaz ellerinde kan lekeleri vardı. Ölüm perisinin ta kendisi gibiydi.

Aslında içimden istavroz çıkarıp, "Cehenneme geri dön iblis," diye bağırmak geçti ancak kendimi çabucak toparladım. "Selam Helena."

Ölüm perisi konuşmadı.

"Bu ablam Hanna," dedi Philipp.

Helena hâlâ bir şey söylememişti. Bana bakıyordu sadece. Ben de ona baktım, gözlerinin altındaki halkalar makyajdan artakalanlar mı yoksa akut demir eksikliğinden mi diye merak

---

1 (İng.) Cehennemde görüşürüz. (ç. n.)

ettim. Yakından bakınca zafiyet geçiren bir pandaya benziyordu. Hem de oldukça korkunç bir pandaya.

"Philipp ile aynı sınıfta mısınız?" diye sordum kardeşimin yarasını dezenfekte ederken. Waldorf okuluna gidiyordu ve on üçüncü sınıfta sadece dokuz öğrenci kalmışlardı.

Helena cevap vermedi.

"Bir yıl önce bıraktı," diye Philipp onun yerine cevap verdi. "Kitapçıda staj yapıyor."

Herhalde Handtke Caddesi'ndeki ezoterik kitapçılardan birinde kara büyü bölümünde, diye tahmin yürüttüm. Ondan bir an önce kurtulmak niyetindeydim. "Demek öyle. O zaman senin de sabah evden erkenden çıkman gerekir, öyle değil mi Helena? Çünkü Philipp'in sadece hafta sonları eve arkadaşlarını yatmaya davet etme izni var."

Helena tepki vermedi. Suskunluğu ve inatçı bakışları sinirlerime dokunmaya başlamıştı.

"Özür dilerim ama evine gitmek zorundasın," dedim bir kez daha bastırarak.

"Sana ailesiyle sorunları var dedim," dedi Philipp.

"Ama yine de evde kalmasına izin vereceklerdir herhalde." Philipp ağzını açtı ancak verecek cevap bulamadı. Tecrübeme dayanarak eğer gecenin geri kalanını anlamsız tartışmalarla geçirmek istemiyorsam taviz vermemem gerektiğinin farkındaydım. "Alternatif olarak ona uyku tulumunu verebilirsin, böylece köprünün altında yatarken donmaktan kurtulur."

"Amaan, lanet olsun be," dedi sonunda Helena. Tiz bir sesi vardı ve peltek konuşuyordu. Sesiyle dış görünüşü (ve elbette söyledikleriyle) öylesine tezattı ki arkasında teyp ya da ona benzer bir şey mi var diye bakındım. "Ablan bizimkilerden de betermiş. Bir de onun havalı biri olduğunu söylemiştin."

Philipp kaşlarını çatarak bana baktı. "Normalde öyledir aslında."

"Evet, sen liseyi bitirince öyle olurum yine," dedim.

Philipp gerçi öfkeli görünüyordu ancak yine de itiraz etmeden kız arkadaşını kapıya kadar uğurladı. Herhalde böylesi ona da uyuyordu (akşamın en eğlenceli kısmını geride bırakmışlardı herhalde), yoksa "Ben yaşımı başımı aldım, istediğimi yaparım," faslına devam ederdi.

Helena ne anlama geldiğini bilemediğim bir bakışla ve panda gözleriyle son kez iyi akşamlar dedikten sonra kapıyı arkasından kilitledim.

"Daha iyi bir zevke sahip olduğun zamanlar da olmuştu yani," dedim Philipp'e.

"Helena iyidir," dedi ve beni şaşırtarak gülümsedi. "Tanıdığım diğer kızlardan çok farklı. Tarih, dinî ayinler ve felsefeyle ilgileniyor."

"Hay aksi," dedim kaygıyla.

Philipp hâlâ gülümsüyordu. "Yaramı sardığın için teşekkürler Hanniciğim. Iyi geceler."

"İyi geceler," dedim ancak sonra da sert bir ses tonuyla şöyle dedim: "Numara istemem: Helena'yı pencereden içeriye almaya kalkarsan bunu anlarım. Sonra da..."

"Tamam."

Odama dönünce kan lekesini soda ve fırçayla iyice temizledim. Helena, insanın küçük erkek kardeşi için istemeyeceği cins kızlardan biriydi. Philipp'in şu anda ihtiyacı, ona yabancı dil çalıştırıp matematikte yardımcı olacak bir kızdı. Dinî ayinler ve felsefenin ona pek faydası yoktu, özellikle de Helena'nın ilgilendiğini düşündüğüm türden törenler ise hiç ihtiyacı olmazdı.

Ancak lekeler çıktığı anda Boris68'i hatırladım. Oh, hayır! Gitmiş olabilir miydi? Bilgisayarın önüne atlayıp bir tuşa basarak parçalanmakta olan Titanic görüntüsünü yok ettim. Ekranda şöyle yazıyordu:

Boris68: Ne oldu Peri? Korktun mu?

Boris68: Peri???

Boris68: Tamam, düşünmek için zamana ihtiyacın var, anlıyorum. Yarın aynı saat, aynı yerde.

00.56 Boris68 sohbetten ayrıldı.

İkinci Bölüm

Şefim internetten birini tavlamamı isteyene kadar hayatımdan oldukça memnundum. Yirmi altı yaşındaydım ve Fredemann Yayınevi'ndeki kariyer hayatım henüz yeni başlamıştı.

Ayrıca bekârdım, zaman yetmediğinden ve hayatıma bir sürü dert ve karmaşa getireceğine emin olduğumdan böyle kalmayı tercih ediyordum. Sevdiğim dostlarım ve her biri kendince tatlı deli fertlerden oluşan ve benim her zaman yanımda yer alan bir ailem vardı. Kardeşim Philipp ile lüks sayılabilecek yüz metrekarelik bir evde yaşıyorduk. Ev aile binamızın yanında yer aldığı ve ben de Philipp'e dadılık yaptığımdan dolayı da kira vermiyordum. Böylece hiç de fena olmayan maaşım hayatta başka şeyler yapmama yeterli oluyordu.

Elbette hayatımın sonuna kadar burada yaşamak, bekâr kalmak ve *ANNIKA*'da çalışmak istemiyordum ancak hayatımın şu andaki halinden oldukça memnundum.

Etrafınızda imrenilecek insanlar olsa da onlarla yer değiştirmek aklınıza gelmiyorsa bu, hayatınızdan memnunsunuz demekti.

Örneğin kız kardeşim Antonia, Toni deriz ona, böylesi imrenilecek insanlardan biriydi: Çok güzeldi, iyi para kazanan bir avukatla evliydi ve harika üç çocuğa sahipti. Ailemizin her bireyi, evlenerek aileye katılanların haricinde elbette, gür ve kıvırcık kızıl saçlara sahipti, bebekler bile. Kız kardeşim ve çocuklarla oyun oynamak için parka gittiğimizde kızıllar hakkında bir sürü laf işitirdik etraftan. Bize dokunduğundan değil ama bunların hepsini binlerce kez işittiğimizden umursamazdık.

"Demek Philipp'in yeni bir kız arkadaşı var," dedi Toni ve iştahla muzundan bir ısırık aldı. Alışverişten dönmüştük. İki yaşındaki çocuğu bir keresinde markette piramit şeklinde dizili krem çikolata kâselerini devirdiğinden bu yana Toni bu faaliyetini yanında ikinci bir yetişkin olmadan gerçekleştiremiyordu. Toni üç çocukla market alışverişi yapıp onları zapt etmeye çalışmanın yanında timsahlarla dolu bir havuzda yüzmenin çocuk oyuncağı olduğunu savunurdu.

Benim ittiğim bebek arabasının içi ağzına kadar meyve, bisküvi, çocuk bezi ve dondurulmuş ıspanakla doluydu. Henüz sekiz aylık olan bebek Leander ise bunların ortasında yatıyordu. İki kardeşi ise kaldırımda yirmi metre kadar önümüzde terör estiriyorlardı.

"Philipp henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen Mick Jagger'ın hayatı boyunca birlikte olduğu kadınlardan daha fazla sayıda kızla çıktı," dedi Toni. "Güzel mi bari şu Helena?"

Omuzlarımı silktim. "Doğrusunu söylemek gerekirse yıllardır yıkanmıyormuş ve kahvaltıda mısır gevreğine Valium karıştırıyormuş gibi görünüyor. Annem ile Jost onu görseler kriz geçirirler."

"Annem geçirmez, o tür yaratıklardan hoşlanıyor," dedi Toni. "O da onlardan biri."

"Evet ama farklı türden bir yaratık. Bırak şunu Finn!"

"Sen de yaya kaldırımında kal Henriette!" diye bağırdı Toni. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı tabii. Henriette bisikletini destek tekerleri olmadan sürmeyi yeni öğrenmişti. Bisikletin arkasında bir de sürekli, "Yoldan çekilin! Yoldan çekilin!" diye bağıran kardeşini dört tekerlekli oyuncak arabasının içinde sürüklediği düşünüldüğünde dört yaşındaki bir çocuk için olağanüstü bir başarıydı bu.

Kardeşim birkaç adım ileri koştu. Henriette'yi son anda kaldırımdan düşmeden yakalayıp Finn'i bisiklet ile araba arasında güvenli bir mesafe kalana kadar kapüşonundan tutup havaya kaldırdı.

"Yoldan çekil!" diye bağırdı Finn ve Henriette, "Beni geçersen tükürürüm!" diye karşılık verdi.

"Hayat bir otobüs durağı gibi." Yanına geldiğimde Toni derin derin içini çekti. Muz kabuğunu herhalde çöp tenekesi sandığı hoş mavi bir posta kutusuna attı. "Didişmeyi bir bıraksalar."

"O insanları tanıyor musun?"

"Kimleri? Finn! Sana Henriette'yi rahat bırakmanı söyledim! Tükürmeyi bırakır mısın Henriette!" Toni bana döndü. "İğrençler, öyle değil mi? Ama bunda şaşılacak bir şey yok: Tüm gün boyunca onlara bu şekilde bağırıyorum. Nerede kalmıştık?"

"Biraz önce muz kabuğunu posta kutularına attığın insanları. Hem lafın doğrusu, hayat bir inşaat alanıdır Toni. Bu bir filmin ismi. Hem çocukların iğrenç değil. Biz de o yaşlarda sürekli didişirdik ve annem de bize sürekli bağırırdı."

"Hayat bir inşaat alanı mı?" diye tekrar etti Toni ve içini çekti. "Sinemaya gidebiliyor muyum sanıyorsun? Hayır, hayat, beklediğin otobüsü kaçırdığın ya da fark etmeden yanlış

otobüse bindiğin bir duraktır. Örneğin ben yanlış otobüste oturuyorum. İşin komik yanı bunu henüz yeni fark etmiş olmam. Lanet olsun, muz kabuklarını gerçekten de posta kutusuna mı attım biraz önce?"

Başımı evet anlamında salladım. "Çıkarmaya çalıştım ancak başaramadım. Bir şey olmamış gibi devam edelim biz en iyisi."

"Durumum giderek kötüleşiyor." Toni perçemlerinden birini kulağının arkasına attı. "Dün çocuklarla doktordan döndük. Henriette ve Finn her zamanki gibi didişiyor, Leander ise şişe geçirilmiş gibi çığlıklar atıyordu. Hızla donmuş yiyecekleri bodrumdaki derin dondurucuya tıktım, yukarı fırladım, televizyonda *Küçük Kutup Ayısı* filmini açtım ve ufaklığı emzirdim. Daha sonra çamaşırları bodrumdaki makineye götürdüğümde bir de ne göreyim? Donmuş yiyecekler çamaşır makinesinin içindeydi. Alzheimer olmuş olabilir miyim Verena?"

"Ben Hanna'yım." Verena şu sıralar Madrid'de yaşayan ve modellik yapan diğer kız kardeşimizdi. "Hayır, Alzheimer değilsin," dedim yine de. "Dört yılda üç çocuk doğurdun. Hangi beyin olsa buna dayanmaz."

"Üç yılda dört çocuk mu?" Toni içini çekti. "Dedim ya, yanlış otobüsteyim. Oh, hayır! Finn! Bırak onu yerde! Kaka o! Elleme! Peh! Aa! Duymuyor musun beni? O ŞEY LANET OLASI KÖPEK PİSLİĞİ!"

O dramatik anda cep telefonum çaldı. Arayan arkadaşım Vivi'ydi ve akşamki suşi faslından önce ona uğrayıp iş başvurusu belgelerini birlikte gözden geçireceğimizi hatırlatmak istemişti. Ayrıca ağlamaklı bir sesle internetteki şu çöpçatan sitelerinden birinde tanıştığı o nazik çocuğun biseksüel çıktığını söyledi.

"O takma isimle bunu önceden tahmin etmek güç değildi aslında. Bence o çocuk ayrıca pedofil." Paltomun cebinden bir paket mendil çıkarıp Toni'ye uzattım. Herif noktacık-ile-anton takma adını kullanıyordu. "İyi ki gerçek hayatta buluşmaya kalkışmadınız!" Vivi her seferinde bunda kesin kararlıyken şimdiye kadar hiçbir internet flörtü ile gerçek hayatta buluşmamıştı. O sohbet odalarında benim gibi meslek gereği zaman geçirmediğini belirtmeliyim. Gerçekten de hayatının erkeğini buralarda bulabilmeyi ümit ediyordu. Ancak şimdiye kadar bunu başaramadığından "İlk Tıklamada Aşk" makalesi için röportaj yapılacaklar listesinde yer alamıyordu ne yazık ki. Vivi belki de "Neden her seferinde yanlış birine çatıyorum" başlıklı makale için daha uygun olurdu.

"Farklı cinsel tercihleri olan birini sırf bu yüzden reddetmem hoşgörüsüzlük sayılmaz mı sence de?" diye sormuştu..

"Hayır, sen onu değil, onunla birlikte bir de yaşı tutmayan eşcinsel arkadaşıyla yatağa girmeyi reddediyorsun sadece," dedim sabırla.

"Benden istediğinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum Vivi. Ama yerinde olsam bunu öğrenmek istemezdim."

"Niçin?" diye sordu. "Haftaya otuz yaşına basacağım. Bu yüzden sapık bir erkek hiç olmamasından daha iyidir."

"Neden olmasın?" diye mırıldandı Toni bu sırada sinirle mendillerle uğraşıp konuşmamıza kulak kabartırken. "Her şey şu anda benim durumumdan daha iyidir."

Gerçekten de öyleydi: Benim dışımda kimse hayatından memnun değildi.

"Kapatmalıyım Vivi ama yarım saat sonra sendeyim. O saate kadar internetten tanıştığın sapık arkadaşlarından her-

hangi birine e-posta atmamayı başarabileceğine inanabiliyor musun?"

"Sorun değil," dedi Vivi iç geçirerek. "Biraz önce klavyenin üzerine kahve döktüm, istesem de çalışmıyor artık."

Cep telefonumu sırt çantama atıp Leander'in bez torbasında ıslak mendil aramaya başladım. "Vivi yine işten ayrıldı, yeni iş başvurusunda ona yardım etmeliyim, boş vakitlerinde gördüğün üzere saçma sapan işlere bulaşıyor." Toni'nin yanına diz çöküp Finn'in diğer elini temizledim. Tatlı çocuğumuz her şeye iki eliyle sarılıyordu ne yazık ki. "Sekizde de Carla ve Sonja ile suşi lokantasında buluşacağız ve ben henüz saçlarımı yıkamaya fırsat bulamadım. Bu yüzden şimdi gitmeliyim."

"Tabii ya, cuma öğleden sonrası oldu, hafta sonu başladı," dedi Toni burnundan soluyarak. "Benim haricimde herkes için. Justus tüm lanet hafta sonu için Hannover'de olacak. Kımıldama Finn! Carla ve Sonja kim?"

"'Sonja Çantan Ayakkabılarına Uymamış Möhring' ile 'Carla Şu Köşedeki Çocuk da Çok Hoşmuş Lautenbacher'. Carla *ANNIKA*'da sekreter, Sonja da Vivi ile yatılı okuldan tanışıyor. Sen tanımazsın."

"Boş zamanlarını kentin oyun ve çocuk parklarında bir araya gelen emekleme ve oyun gruplarında geçirmedikleri için mi diyorsun? Oh hayır, Finn, şimdi de ceketine bulaştırdın. Halbuki öyle gruplara da katılmam hiç. Denedim. Henriette'de gerçekten denedim. Ancak oradaki diğer tüm anneler uzaylıymışım gibi davrandılar bana. Garip değil mi sence de? Sizin gibi normal yaratıklar için üç çocuğum olduğu için uzaylı gibi görünüyorum gözünüze. Diğer anneler içinse daha önce hiç Tupperware plastik saklama kabı partisine katılmadığım ve seramik ocağımı püskürtmeli deterjanla silmediğim için uzaylı gibi görünüyorum! Ben dünyalar arası gidip gelen bir

seyyahım. Hatta kendi kocam bile benim uzaylı olduğumu düşünüyor."

"Saçmalama," diyerek itiraz etmek istedim. Toni'nin kocası karısına tapardı ve kentin tüm anneleri zamanlarının hepsini Tupperware partilerinde geçirmezdi. Aksine: Carla'nın Tupperware tanıtım partisinde tek bir anne yoktu. Sadece Vivi, Sonja, ben ve yiyecek stoklama konusunda devrim yaratmak isteyen bir sürü kariyer meraklısı kadın katılmıştı. Ben sadece belirli miktarda kap sahibi biri olarak gurur duyuyordum. Mısır gevreklerim bundan iyi saklanmamıştı hiç. Kaplarım için mücadele etmem gerektiği hissine kapılarak öne atıldım. "Biliyor musun Toni, bu kadar kalıplarla düşünüp insanları belirli kategorilere ayırırsan sen de kategorileştirilirsin. Harika bir kadın ve bir o kadar da muhteşem bir annesin. Sadece kendini biraz daha ..."

"Lanet olsun Finn!" diye bir çığlıkla sözümü kesti. "Annen pantolonunda kaka istemiyor. Bu pantolon Patrizia Pepe'den ve baban buna çok para ödedi. Hem anne düğmesini iliklemeyebilmek için saatlerce o koca kıçıyla mücadele etti."

Toni'nin otuz altı beden vücuduna bakıp koca kıç dediği yeri aradım. Bu arada başka bir şey daha dikkatimi çekti: "Toni, üzerinde etek var."

"Ne? Ah, doğru ya, Henriette öğlen pantolonuma ketçap döktü. Hem de bilerek! Öyle değil mi seni küçük canavar?"

"Lanet olası kaldırımda sürmeye devam etmek istiyorum," diye şikâyetçi oldu Henriette.

"Küfretmemelisin," diye azarladı Toni çocuğu ve özür dileyen gözlerle bana baktı. "Buna karşı ne yapabileceğimi bilemiyorum gerçekten. Her akşam eve yuvadan öğrendiği yeni küfürlerle dönüyor. Aaaaah! Lanet olası bok, şimdi de benim elime bulaştı."

"Şans getirir derler," dedim ancak buna hemen pişman oldum çünkü Henriette de ailenin bu şanslı anına eşlik etmek niyetiyle kaldırımda kalan kaka parçasına iki eliyle birden daldı. Islak mendilin geri kalanını anne ve çocuklarını temizlemeye çalışırken bitirdim.

"Dev bir köpek olmalı," dedi Toni gözyaşlarına zorlukla hâkim olmaya çalışarak.

"Lanet dev bir köpek," diye onayladı Henriette. "Acayip çok şans getirecektir."

"Eminim," dedim. En azından Henriette buna sevindi.

"Gidemezsin. Bana henüz yeni şefinden hiç bahsetmedin."

"Yarın anlatırım," diye söz verdim.

"Çekilin yoldan," diye bağırdı Finn yine oyuncak arabasına binerek.

Hepsine sırayla öpücük verdim. "İyi bakın kendinize çocuklar ve annenizi fazla üzmeyin, olur mu?"

"Tanrım, seninle yer değiştirebilmek için neler vermezdim," dedi Toni.

"O zaman da Patrizia Pepe pantolonunu unutman gerekirdi," diye karşılık verdim olay yerinden geri geri ayrılırken. "O pantolonu herhalde baldırlarıma kadar ancak çekerdim."

"Umurumda değil," diyerek çocuklarına yöneldi yeniden.

"Tatlım, alışveriş arabasını unutma!" diye seslendim arkasından.

Toni elinin içiyle alnına şaplak indirdi ve arabanın yanına döndü. Dediğim gibi, gerçekten kıskanılacak biriydi ancak hayatımın bu döneminde kimseyle yer değiştirmek istemezdim, hatta rahatlıkla otuz altı beden giyebilen biriyle bile.

Ama durum değişecekti. Hem de hiç beklemediğim kadar hızlı bir şekilde.

Üçüncü Bölüm

"N'aber kızlar, bu hafta kaç herif ayarttınız anlatın bakalım?" diye sordu Carla suşi tezgâhının yüksek taburelerine otururken, etraftan duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Her zamanki gibi hepimiz biraz kızardık ve Vivi öfkeyle tısladı, "Buna bir son vereceğine söz vermiştin!"

"Kendimi daha terbiyeli ifade edeceğime dair söz verdim," dedi Carla masum bir tavırla. Geçen hafta buluştuğumuz ve bir daha asla uğramamız gereken başka bir yerde bağıra bağıra şöyle bir soru sormuştu: "N'aber kızlar, söyleyin bakalım kim bu hafta şöyle sağlam düzüştü? Yani kim gerçekten iyi düzüştü?"

Carla bizleri, *Sex and the City* dizisindeki arkadaşlar gibi görmekten hoşlanıyordu; iyi görünümlü, mesleki açıdan başarılı ve senaristlerin bile aklına gelemeyecek denli heyecanlı, değişik ve eğlenceli cinsel hayatlarımız olduğunu düşünüyordu. Ancak bu benzetme pek yerinde sayılmazdı. Hepimizin cinsel hayatı yok denecek gibiydi, mesleki açıdan ya başarısız (Vivi ve Sonja) ya da en iyi ihtimalle ortalama bir durumdaydık (Carla ve ben) ve iyi görünüm konusu da tartışmalıydı. Çünkü

bu işler göreceliydi. Vivi pembe teni ve açık renkli saçlarıyla hoş görünüyor olabilirdi, tabii bedeninin geri kalanı kafasını zorlukla taşıyan kızlardan hoşlanan birileri için geçerliydi bu. Sonja, Barbra Streisand'ın gençliğine benzerdi ve herkesin de bildiği üzere Barbra Streisand konusunda dünya ikiye ayrılırdı: Bir kısmı ona tapar, kalan diğerleri de onu çok çirkin bulurdu. Sonja koca burnunu çok ön plana çıkarırdı bu yüzden. Aynısını ben de koca kıçım için yapıyordum. Herkesin bildiği bir sırdı bu: Kusurlarınızı ne kadar büyük bir özgüvenle sergilerseniz o denli az fark edilirlerdi. Kızıl saçlarım ile çillerim de aynı şekilde zevk meselesiydi. Carla'yı ise hep oldukça güzel bulmuşumdur, ta ki onu bir sabah makyajsız ve saçları dağınık görene dek. İşte o gün onun bir erkeğin yanında uyanmak istememesini niçin ilke haline getirdiğini anlamıştım.

"Aynı şey bir erkek ile birlikte uyumamak için de geçerli," derdi hep ve burnunu çekerdi. Carla otuz beş yaşıyla aramızdaki en yaşlı kişiydi. Bir erkeğe bağlanıp onunla bir ömür geçirmek istediğini saklamaya gerek görmezdi. "Belirli bir yaştan sonra bekârlık hastalık gibi bir şey haline geliyor," demişti. "O şekilde yaşlanabilirsin ancak acı giderek artar ve bu konuda bir şeyler yapmazsan sonunda seni öldürür. Yalnız ve tek başına."

Tüyler ürpertici bir saçmalıktı. Ancak Carla sık sık tüyler ürpertici saçmalıklar hakkında konuşurdu.

"Hem anlamsal açıdan da bakmak gerek," demişti örneğin. "Bu dünyaya niçin geldim? Bekârlar ne işe yarar? Kime faydam dokunuyor? Dünyada işe yaramayanlar listesinin en başında yer almam gerekir. Sürpriz yumurta figürü koleksiyoncuları ile Dieter Bohlen'den önce benim adım yazılı olmalı."

Carla çeşit çeşit listeler tutardı, bu, takıntılarından biriydi. Asla seyahat etmeyeceği ülkeler listesi vardı örneğin,

ne yazık ki evli olan erkekler listesi, nefret ettiği şeylerin listesi ya da en sevdiği yiyeceklerin kalori değerlerine göre sıralandığı liste gibi.

"Söyleyin şimdi, düzüştünüz mü, düzüşmediniz mi?" diye sordu gözlerini provoke edercesine kocaman açarak.

Hepimiz hayır anlamında başımızı salladık.

"Ben de öyle tahmin etmiştim zaten," dedi Carla yarı hayal kırıklığına uğramış yarı rahatlayarak.

"Kızamık geçirdim, unuttunuz mu?" diye sordu Sonja, söylediğine göre yara izlerini örtebilmek için iki rötuş kalemi harcamak zorunda kalmıştı. "Ve çok hastaydım! Sen bile kendini o durumdayken geri çekerdin."

"Şefime kendi kendini becerebileceğini söyledim," dedi Vivi düşünceli bir şekilde. "Bu sayılır mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Carla. "Hem öyle bir şey söylemedin."

"Ama söylemeyi istedim," dedi Vivi ve karamsar bir suskunluğa gömüldü.

Ortamı biraz neşelendirmek amacıyla neredeyse araştırmam ve Boris68'i anlatacaktım ancak son anda vazgeçtim. Sabahki toplantıda onu kız kardeşimin sanal flörtü diye anlatmıştım ve Carla da oradaydı.

"Senin oldu mu?" diye sordum kendime yürüyen banttan bir tabak suşi alırken. Ben İtalyan lokantasına gitmeyi tercih ederdim ancak Carla suşide ısrar etmişti. Anlaşılan *Sex and the City*'de de herkes sürekli suşi yiyordu. Suşiyi sevmediğimi söylediğimde alınmış gibi bir kaşını kaldırarak bana bakmıştı. Beni rahatsız eden aslında çiğ balık değil de şu kesinlikle Japonlukla alakası olmayan uzun bar tabureleriydi. Bacakları benimkilerden uzun olan mobilyaları sevmezdim. Gülünç duruma düşmeden bunlardan birinin tepesine tırmanıp otur-

mak mümkün değildi. *Kim Milyoner Olmak İster* yarışmasına katılmamamın tek nedeni o yarışmadaki tabureydi örneğin.

"Ne oldu mu?" diye sordu Carla. Bazı kelimeleri kullanmak konusunda sıkıntılarım olduğunun farkındaydı.

"Şey, olumlu bir geceleme tecrüben?" diye dolu ağızla fısıldadım.

"Ah, yok," dedi Carla. "Vasattı. Raimund her zamanki gibi. Onda o parıltı yok."

Raimund, Carla'nın eski sevgilisiydi. Onunla a) ağzı koktuğu için, b) sütü buzdolabına geri koymayı unuttuğu için ve c) yatakta vasat olduğu için ayrılmıştı. Buna rağmen ayrı kaldıkları üç yıl boyunca en az yirmi kez yatağa girmişlerdi. Bu da hayatta anlayamayacağım olaylardan bir tanesiydi.

"Buna bir şekilde ihtiyacım var. Raimund'la her yattığımda sonra ondan niçin ayrıldığımı yeniden hatırlıyorum," dedi Carla.

Vivi ile Sonja başlarını salladılar. Onu çok iyi anlıyorlardı. Vivi düzensiz aralıklarla bir yıl önce a) onu bir sıradan sarışın, b) narin bir kumral, c) ateşli bir kızıl ile aldattığı için ayrıldığı eski sevgilisi Max ile yatağa atlardı. Buluşmaları hep şu formüle göre gelişirdi: Max telefon açıp üzgün bir ses tonuyla dertleşmek için evine uğrayıp uğrayamayacağını sorardı. On dakika sonra kolunun altında iki şişe ucuz şarap ile Vivi'nin evinin kapısında belirirdi. İki şişe şarap bittiğinde Vivi'yi hâlâ sevdiğini iddia eder, eve gidemeyecek kadar sarhoş olduğunu söylerdi. Ertesi sabah Vivi'den borç para alarak, ki onu da asla geri ödemezdi, ortadan bir süreliğine kaybolurdu. Ta ki bir dahaki sefere kadar.

Vivi kolayına geldiği için suçu şaraba atardı. "Şu çevirmeli kapaklı şişelerden. Max şaraba, kendisini bir süreliğine

gözümde dayanılmaz çekici gösteren bir ilaç karıştırıyor," diye iddia ederdi.

Sonja'da durum biraz daha farklıydı. Sonja, Jens'ten değil, Jens, Sonja'dan ayrılmıştı ve bunun nedeni a) Sonja fazla yapışkandı, b) fazla tutuktu ve c) göğüs büyütme operasyonu konusuna yeterince istekli yaklaşmamıştı. Ve o günden bu yana da d) Jens'in isim ve soyisminin baş harflerini cinsel bölgesindeki tüylere kazıtan iri göğüslü bir sigortacı kadın ile birlikte olduğunu herkes biliyordu. Ancak bu sevgi gösterisi Jens'in birkaç ayda bir Sonja'nın yanına uğramasını engellemiyordu. Sonja ise bu arada Jens'e artık o kadar da tutuk olmadığını ispat etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bu çok normal," dedi Sonja. "Ne kadar iğrenç herifler olsalar da kadınlar eski sevgilileriyle arada bir birlikte olurlar."

Hararetle başımı iki yana salladım. Ben olmam! Hem de eski sevgilim iğrenç bir adam olmamasına rağmen. Aksine, Alex çok hoş biriydi. Üç buçuk yıl boyunca düzeyli bir ilişki yaşadık ve iş gereği iki yıl önce Münih'e taşınmak zorunda kalınca düzeyli bir biçimde de ayrıldık. Arada bir düzeyli telefon konuşmalarımız olurdu ve kente geldiğinde ise düzeyli bir şekilde kahve içerdik. Ama yatağa atlamak gibi bir şey ikimizin de aklına gelmezdi.

"Bunun nedeni Alex'in de tıpkı senin gibi olması," dedi Vivi. "Sıkıcı. Aklı başında. Pragmatik."

"Ve tutkusuz," diye ekledi Sonja.

"Hakarete gerek yok," dedim gülerek. Aslında haklılardı. Aklı başında ve pragmatik biriydim, bunu bir hakaret olarak algılamıyordum.

"Havuç'u rahat bırakın," dedi Carla ve bakışlarını mekânda gezdirdi. "Henüz doğru kişiyi bulamadı, o kadar."

"Evet ama kim bulmuş ki?" diye sordu Sonja.

"Ve daha da önemlisi bundan sonra kim bulacak? Ne zaman? Doğru adamı bulsam sürekli iş değiştirmek zorunda da kalmazdım," dedi Vivi. Vivi'nin gözünde doğru kişi zengin de olmalıydı. Ayrıca erkeğin çalışıp da karısının onu havuz başında beklediği o klasik rol dağılımıyla bir sıkıntısı da olmamalıydı.

"Yaş güzellikten önce gelir," dedi Carla. "Sırada önce ben varım." Etrafında tur atmayı tam bitirdiği sırada şaşırarak irkildi. "Ah, hayır," dedi iniltiyle. "Olamaz! Dönmeyin hemen, Birnbaum burada!"

Tabii ki hepimiz birden arkaya döndük. Gerçekten de şefimiz, Adam Birnbaum, namıdiğer Korkunç İnsan Aşağılayıcısı buradaydı. Bu saate kadar çalışmış olmalıydı çünkü üzerinde hâlâ öğlenki toplantıda giydikleri vardı: Pijama olarak kullanılmış gibi görünen akıllara zarar pahalı takım elbisesi ve beyaz gömlek; kravat ise takmamıştı. Saçları gün boyunca güreşmiş gibi görünüyordu ve acilen sakal tıraşı olması da gerekiyordu. Gerçi öğlen kusursuz görünmüştü. Tıraş olduktan hemen sonra sanki üç günlük sakalı varmış gibi duran o erkeklerden olmalıydı.

"Gözlerinizi dikip bakmayın öyle," dedi Carla tıslayarak. "Bizi görmesini istemiyorum. Hafta sonu tatilindeyim ve o iğneleyici konuşmalarını duymak niyetinde değilim! Bayan Lautenbacher, acaba yazılarınızda 2050'nin imla kurallarını kullanıyor olabilir misiniz? Tarzınız gerçekten de pek devrimci!"

"O kadar da kötü biri gibi durmuyor," dedi Vivi. "Çok daha yaşlıdır diye tahmin ediyordum. Evli mi?"

"Yakışıklıymış," dedi Sonja ona katılarak. "Biraz George Clooney gibi. Aslında çok sempatik."

"Görüntü yanıltıyor," dedi Carla. "Hıyarın teki, haksız mıyım Hanna?"

Cevap vermek yerine Birnbaum'la gelen sarışın kadının havalı bir şekilde tabureye oturmasını izledim. Hakkını vermek gerekiyordu: Bacakları tabureninkilerden daha uzundu.

"İnanamıyorum," dedi Carla. "Onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Bilmiyorduk.

"Bu. O. Annika. Fredemann," dedi Carla her bir kelimeyle birlikte yumruğunu masaya vurarak.

"Kim?" diye sordu Vivian ve Sonja aynı anda.

"Annika Fredemann, yayınevi sahibinin kızı," diye sabırsızlıkla tekrar etti Carla.

"Kızına derginin adını mı vermiş yani?" diye sordu Vivian şaşırarak.

"Saçmalama!" Carla kısık sesle devam etti: "Dergiye kızının adını verdi. Fredemann'ın garipliklerinden biri: Dergilerin hepsine hayatındaki kadınların adını vermiş. PENELOPE, BELINDA ve DOLLY, hepsi de Fredemann'ın ayrıldığı kadınlar bunlar. Hatta bir aralar REGINA diye bir el işi dergisi bile çıkarmıştı, annesinin adıymış!"

"Peki TV BAKIŞ adını kimden almış?" diye sordu Sonja kıkırdayarak.

"Şu hergele Birnbaum'a bak sen," dedi Carla hırlar gibi. "Patronun kızına asılıyor. En azından nasıl birden ortaya çıkıp da bizim tatlı yaşlı Zimperich'i emekliliğe sevk ettirdiği anlaşıldı! Yerini patronun müstakbel damadına bırakması gerekiyordu demek! Muhtemelen o işten çıkarmaların arkasında da o var! Neredeyse dergi çalışanlarının yarısını kapı dışarı ettiler."

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. "Sadece birkaç çalışan farklı bölümlere kaydırıldı ve çoğu da bir üst konuma geçti. Zimperich konusuna gelirsek: Yetmiş iki yaşındaydı. Ekibinin tamamı ya moruklardan oluşuyordu ya da hamileydi.

Ve *ANNIKA*'yı okuduğunda bu çok belli oluyordu: Sonunda dergiye kala kala protez diş temizleme ürünleri ile hazır yulaf gevreği üreticilerinin reklamları kalmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse Fredemann'ın bize bir şans daha vermesi mucizeydi: Başka kim olsa *ANNIKA*'yı programdan çıkarır, basımını durdururdu."

"O kadar da kötü değildi," dedi Carla burnunu çekerek. "Harika bir çalışma ortamımız vardı, rahat ve sakindi. Tamam, moruklarla arada bir takıştığımız olurdu ancak Zimperich'den bir gün bile kötü laf işitmedik hiç! Onun kızı gibiydim. Birnbaum içinse sıradan bir sekreterim sadece."

"Geleli daha iki gün olmadı ve söylediği çoğu şey konusunda ise haklı ne yazık ki," dedim.

"Bugün beni toplantıdan attığını hatırlatırım sana!"

"Seni atmadı, sadece... görev dağılımı gibi bir şey yaptı. Toplantılara bundan sonra katılmayacağına sevinmen gerekir, o protokollerden nefret ederdin hep."

"Sen onu savunmaya devam et! Ama tabii, ondan hoşlanıyorsun, seni şıllık. Bu sabah ona yılışman iğrençti!"

"Öyle deme! Yılışmadım," diye karşı çıktım.

"Öyleydi!" Carla, Vivi ile Sonja'ya döndü. "Yılıştı. Ve ona ballı kekmiş gibi baktı. Hem de herif zavallı Steffi'yi ağlatmasına rağmen!"

"Orada dur ama: Zavallı Steffi hamile kaldığından bu yana sürekli ağlıyor. Dün de temizlikçi kadın çöp kovasını boşaltmadığı için ağlamıştı. Birnbaum söylediğin kadar kötü biri değil gerçekten."

"Benim için bir hödük ve öyle de kalacak. Sen de yılışık sürüngenin tekisin." Carla bir kez daha gözlerini şefimizle Annika Fredemann'a dikti. "Onda ne buluyor acaba? Kadın istese çok daha iyilerini bulur. Son zamanlara kadar ünlü bir

yönetmenle birlikteydi, neydi adı?.. Ondan önce de Formula 1 yarışçısı bir tiple. Haksızlık değil mi sizce de? Köpek gibi zengin bir yayıncının kızı olmanın dışında bir de dünyaya top modelleri kıskandıracak bir vücutla geliyorsun! Otuzunu geçmiş olmasına rağmen hiç belli ediyor mu? Iğrenç bir durum! Kalkın kızlar, başka yere gidelim. Ama çaktırmadan!"

Dördüncü Bölüm

Yılışık filan değildim işte! Yılışmak karakterimde yoktu. Sadece Birnbaum hakkındaki genel düşmanlığa katılamıyordum bir türlü. Haklıydı: *ANNIKA* gerçekten de bir felaketti. Ve elbette bu felakette payları olanlar bunu duymaktan hoşlanmıyorlardı. Benim payım çok ufak sayılırdı çünkü dergide çalışmaya başlayalı henüz çok uzun zaman geçmemişti. Belki de Birnbaum'dan nefret etmememin nedeni buydu.

Nazik bir şekilde, "Günaydınlar herkese," lafına ben hariç herkes homurtularla, mideden gelen seslerle karşılık vermişti. Bir tek ben, "Günaydın," demiştim ama bu yüzden yalaka mı oluyordum şimdi?

Her zamankinden de dakik bir şekilde toplanmış, oval toplantı masasının etrafına geçmiş, Birnbaum'u beklemeye başlamıştık. Ortam gergindi. Özellikle de o üç fosil sanki kıyamet kopmuş gibi suratlarını asmışlardı.

"Böyle şeyler için fazla yaşlıyım," demişti sanat yönetmenimiz Diethelm Blume, Birnbaum'un derginin tarzı hakkında söyledikleri hâlâ taş gibi midesinde oturuyordu. "Böylesi bir yaş sebzeden işimi nasıl yapacağımı öğrenecek değilim her-

halde." Bay Blume ellisinin altında olan herkesi yaş sebze olarak nitelendirirdi. Bu benzetmeye göre kendisi de benim geçenlerde buzdolabından çıkardığım ve Philipp'in o şeyin bir zamanlar bir havuç olduğunu iddia ettiği o buruşuk kara kuru şey olması gerekirdi.

"Bu gençlerin aklında sadece tek bir şey var," dedi görsel editörümüz olan Fliesner. Otuzlu yaşlarında olan Birnbaum oğlu, ve hatta torunu bile olabilirdi. Ama hepimiz Fliesner'in hayatı boyunca soyunu devam ettirmek konusunda herhangi bir faaliyette bulunmuş olabileceğine ihtimal dahi vermezdik. "Söylediğine baksana: Seksiymiş, trendmiş; bugünlerde Almancayı bile doğru düzgün konuşamıyorlar!"

Metin editörümüz Isolde König ise burnunu çekerek şöyle dedi: "Paule'yi getirmemi yasaklarsa istifa ederim." Bayan König, Bayan Zimperich zamanında fino köpeğini iş yerine getirme ayrıcalığını elde etmişti, Paule adında yaşlıca bir erkek köpekti. Çalışma masasının altında yatar kısık bir ıslık sesiyle nefes alırdı.

"Birnbaum bu sevimli şeyi ofiste yasaklayabilecek bir kalbe sahip," dedi Marianne. *Aktüalite ve Röportajlar* bölümünün yöneticisi ve böylece benim doğrudan üstüm olurdu kendisi. "Paule'yi seksi ve *trendy* bulmayacağı kesin."

Marianne gerektiğinde tam bir yalaka olabiliyordu: Henüz kısa zaman öncesine kadar "zavallı köpek" hakkında söylemediğini bırakmamıştı çünkü Prada marka ayakkabılarını kemirmişti. Aslında Blume, Fliesner ve König diye çağırdığımız fosiller ile derginin geri kalan çalışanları arasında hep bir gerginlik yaşanırdı ancak Birnbaum düşmanlığı herkesi bir araya getirmişe benziyordu.

"Kahvemin içilmez derecede kötü olduğunu söyledi," diye eklemlendi Carla şikâyet kervanına. "Sanki kahve yapmak benim işimmiş gibi!"

"Ve üstüne üstlük dakik de değil," dedi Birnbaum'dan önce geçici şeflik konumunda bulunmuş olan Anke Klostermann[2], ki biz ona Klosterfrau[3] derdik. Sağlık sayfalarından o sorumluydu ve hem geçici şeflik hem sağlık sayfaları sorumlusu görevlerini büyük bir sorumluluk bilinciyle yürütürdü. Klosterfrau geçiş yıllarını yaşıyordu ve bu yüzden fosillerden mi yoksa bizden biri mi olduğuna henüz karar verememişti. Garanti olsun diye de hepimize karşı aynı derecede sinirli davranmayı tercih etmişti bu yüzden.

Duvardaki saat tam onu gösteriyordu.

Masadakilere şöyle bir göz atınca ve *Kozmetik*, *Fitness ve Diyet* bölümünü yöneten Cordula Roth'un dışında herkesin suratını astığını fark ettim. Cordula ise sayılmazdı çünkü dövme olarak yaptırdığı kalıcı dudak makyajı yüzünden gülümsüyor görünüyordu, elbette bunu bilerek yaptırmamıştı, mahkemesi hâlâ sürüyordu.

Saat onu bir dakika geçeyi göstermeye fırsat kalmadan Birnbaum göründü.

Selamlaşma faslından sonra (hatırlayınız: Ben "Günaydın," diğerleri "hmmm" tarzında homurtular) derginin mart sayısı için elimizde nelerin olduğunu öğrenmek istedi. "Bana elinizdekileri sunmadan önce şunu iyi düşünün: Genç, trend, aktüel ve seksi. Ayrıca isimlerinizi aklımda tutamadım, lütfen konuşmaya başlamadan önce kendinizi bir kez daha tanıtın."

---

2 Almancada *Kloster* manastır, *Mann* ise erkek anlamına gelmektedir. (ç. n.)

3 (Alm.) Rahibe. (ç. n.)

Başlangıcı sağlık sayfasıyla Klosterfrau yaptı. Normalde burada kimse işine karışmazdı, yıllarca kemik erimesi ve disk kayması konularında istediği gibi yazılar hazırlamıştı. Ancak Birnbaum buna bir son vermişti. Uyku sorunları konusundaki yazıyı kesinlikle istemiyordu, Klosterfrau yazının kesinlikle menopozla falan ilgili olmadığını vurgulamasına rağmen. *Ayrıca Pelvik Taban Hakkında Bilmek İsteyeceğiniz Her Şey* başlıklı yazıya da itirazı vardı. Geriye kalanlar sadece sivilcelere de iyi gelen bir doğum kontrol hapı ile âdet dönemi sancılarını hafifleten doğal bitkisel ilaçlar konusunda yazılardı. Klosterfrau öfkeyle bakakalmıştı. Pelvik tabanı konusu ona çok dokunmuştu.

Sonra sıra kozmetik konularıyla Cordula'daydı. İnce telli saçlar için öneriler, meyve özlerinden yapılan kremler ve elma sirkesi diyeti ikinci ve üçüncü bölüm başlıklı yazılarını sundu ve herkes Birnbaum'un yorumunu beklemeye başladı.

Ortaya konan konuların yaş aralığına uygun olduğunu görünce itiraz edemedi ancak yine de olumsuz bir surat ifadesiyle başını salladı. Cordula gülümsüyordu ancak zaten suratının daimî hali buydu.

Ardından sıra *Ev İşleri ve Yaratıcılık* bölümünü hazırlayan ancak bunu uzaktan yapan Steffi'ye geldi. Hamile kaldığından bu yana baharatlı yiyecekler, kızartmalar ve haşlanan her türlü şeyden uzak durmaya yemin etmişti. Aynı şey boya, cila ve yapışkanlar için de geçerliydi. Mutfak kısmını tamamen başka bir çalışanın üzerine yığmıştı ve yaratıcılık kısmına gelince: Yapışkan ve boyalar olmadan da olurdu. *Pencere pervazına uyan küçük bir köycük örüyoruz; işlenmemiş doğal ağaç parçalarıyla heykeller yapıyoruz* ve son olarak da: *Yapışkan ve duvar kâğıtlarına son: Çocuk odasını kumaşla böyle kaplayabilirsiniz*!

Steffi her zamanki gibi göğsünü gururla kabartarak çift soyadını söyledi ve gösterişli bir sunumla Paskalya özel bölümü için hazırladığı şeyi ortaya çıkardı: Elde tiftiklenmiş keçeden Paskalya yumurtaları, tavuk şeklinde yumurta ısıtıcıları, bunlara uygun masa örtüsü, peçeteler, tavuk desenli yastık ve aplikler, hepsi özenle siparişi üzerine yerel ortaokulun ileri seviye dikiş kurslarında hazırlanmıştı.

Tabii bunların hiçbiri kimseyi ilgilendirmiyordu.

"Ve işin püf noktası da hepsinin moda renkler olan lavanta, börülce kızılı ve kır beyazında hazırlanmış olması," diyerek masanın ortasına tiftiklenmiş keçeden ve mosmor tavukların olduğu bir kuş yuvası sürdü. "Çok tatlı, öyle değil mi? Cuma günü muhteşem bir antika dükkânında fotoğraf çekimi için randevu aldık. Orada aynı zamanda hepsi tavuk ve yumurtayla hazırlanmış yedi çeşit Paskalya yemeğinin çekimlerini gerçekleştireceğiz."

Birnbaum diş ağrısı çekiyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu. Muhtemelen Steffi'nin tavuklarının *ANNIKA* dergisi için yeterince genç ve seksi olup olmadığını düşünüyordu.

"Çok tattlllııı," dedi moda sayfasından sorumlu Leroy ve alkışlamaya başladı. Her zaman delilerle dolu bir kafesten kaçmış gibi davranırdı. "Tüm bunlar hazırladığımız moda röportajına da renk konsepti olarak çok uyuyor: Bahar renklerinde hazırlanmış elbise ve hafif ceketler."

"Doğum izniniz ne zaman başlıyor demiştiniz?" diye sordu Birnbaum, Steffi'ye.

"Dememiştim," diye karşılık verdi Steffi yüzünü asarak. Övgüler bekliyordu, Bayan Zimperich hazırladığı sunumlara bayılırdı hep.

"Ama hamilesiniz, öyle değil mi?" diye sordu Brinbaum. "Yoksa sadece... iyi beslenmiş mi diyelim?"

"İkisi de derdim," diye araya girdi Marianne mırıltıyla ve son sekiz ayda bir fil kadar kilo almış olan Steffi'nin gözleri yaşla doldu.

"Bunun çoğu su," diyebildi sonunda hıçkırıkları arasında.

"Benim suçum değil ya!"

"Nasıl? Ne zaman?" diye sordu ısrarla Birnbaum.

"İki hafta sonra," dedi Steffi burnunu sümkürürken.

"Çok güzel." Birnbaum'un sesinde belirgin bir rahatlama hissediliyordu. Steffi'nin ağlamasıyla daha fazla ilgilenmeyerek Sabine Herz'e[4] (bizim Herzcik dediğimiz kişiye) döndü. O da hamileydi ancak henüz dördüncü ayındaydı.

"Peki ya siz?"

"Ben beş ay sonra gidiyorum," dedi Herzcik gergin şekilde.

"Siz de mi hamilesiniz?" Birnbaum çenesini sıvazlamaya başladı. Ona yavaştan acımaya başlamıştım. Art arda farkına varmadan arı kovanına çomak sokuyordu. "Aslında Online aşk konulu yazının nasıl gittiğini sormuştum."

"Öyle mi?" dedi Herzcik rahatlayarak. "Biyolojik saatinin işlemeye başladığını hisseden bir kadının hikâyesini anlatabiliriz diye düşünmüştüm."

Birnbaum çenesini sıvazlamayı bırakıp inledi. "Belki de bu kadın birkaç sayı önce *ANNIKA* sayesinde disk kayması sorununu çözen kişidir? Ne dersin? Hedef kitlemiz..."

"Kadınlar biyolojik saatlerini çok daha erken yaşlarda da duyabilirler," diye sözünü kesti, onun da gözleri dolmaya başlamıştı. Onu bu hale getiren Steffi'yi yürüyen bir çeşmeye dönüştüren hormonların aynısıydı herhalde. "Tam da günümüzde trend yine ailelere doğru kayarken kadınlar ciddi

---

4 (Alm.) Kalp. (ç. n.)

toplumsal baskılar altında kalıyor. Yirmi yaşında bile bekâr kalışınızı sebeplendirmeniz bekleniyor."

Birnbaum inanmaz gözlerle bakıyordu ancak hepimiz başımızı evet anlamında salladık. Bu söylediğinde haklıydı.

"Peki, tamam," dedi Birnbaum sabırsızlanarak. "Peki saatin işlemeye başladığını duyan kadın ne yapıyor bunun üzerine?"

"İnternetteki çöpçatan sitelerinden birinde kayıt açıyor," dedi Herzcik. "Şu ciddi olan online buluşma sitelerinden birinde. Ardından sırasıyla ilanına cevap veren erkeklerle buluşmaya başlıyor." Herzcik anlatmaya devam ederken suratı buruştu. "Ve başında onca kriteri elemesine rağmen... Okumuş, kültürlü, stil sahibi bir kadının ilanına kaç kel, yaşlı, şişman ve züğürt adamın başvurmaya cesaret edebildiğinize inanamazsınız!"

"İnanırım tabii! İi-ğğ-rençç." Leroy yine alkış tuttu ama bu kez dehşete düştüğündendi.

"Ve daha da kötüsü bu yıkanmamış, cahil ve çirkin yaratıkların bile senden daha iyisini bulabileceklerini sanmaları!" diye devam etti Herzcik üzüntüyle.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim," dedi Birnbaum. "Anlattıklarınız gerçek bir olaya mı dayanıyor yoksa hayalî bir hikâye mi?"

"Hayır, gerçekten oldu," dedi Herzcik gözlerini uzaklara dikerek. "Geçen yıl. Gerçekten de... iğrençti. Aşağılayıcı ve utanç verici." Bir an sustu, sonra yeniden nerede olduğunu hatırladı.

"Bir arkadaşımın başına geldi bunlar," dedi.

"Tabii tabii, bir arkadaşınızın demek," dedi Birnbaum. "Peki arkadaşınızın hikâyesi nasıl son buldu?"

"Otuz erkekle buluştuktan sonra bu işten vazgeçti," dedi bir kez daha gözleri dolarak ve sesini daha da alçalttı: "Bir aile kurma hayalinden vazgeçti."

"Sonra da kendisini köprüden attı," diye tahmin yürüttü Carla karamsar bir edayla.

"Güzel olurdu," diye mırıldandı Marianne.

Herzcik başını iki yana salladı. "Hayır, çok daha iyisi oldu! Tüm ümitlerini yitirince hayata başka gözlerle bakmaya başladı ve sonunda âşık oldu! Yıllardır tanıdığı ve alışveriş yaptığı mezeci ile evlendi, altı ay sonra da çocukları olacak."

"Çok güzel," dedi Carla rahatlayarak. "Söylesene, senin kocan da mezeci değil miydi?"

"Öyle olsa bile, bu, bizim düşündüğümüz türden bir hikâye değil," dedi Birnbaum.

"Zaten arkadaşımın hikâyesinin dergide yayımlanmasına izin vereceğinden emin değilim," dedi Herzcik tıkalı burnuyla. "Hem *Elle* ya da *Cosmopolitan*'da e-postanın *out*, SMS'in *in* olduğunu okudum."

"Biz burada kendi trendlerimizi kendimiz belirliyoruz," dedi Birnbaum. "Yeni bir hikâye hazırlayın lütfen, yarına kadar, olur mu?" Bakışları bir sonrakine yöneldiğinden Herzcik'in kötü bakışlarını görmemişti.

Leroy derhal yazlık koleksiyonuna övgüler düzmeye başladı, Fliesner ise somurtarak bu koleksiyon için özel olarak Mallorca'da çekilmiş fotoğrafları Birnbaum'un önüne serdi. Kollarında kuzularla, yat limanında ya da bomboş kumsallarda bir sürü leylek bacaklı kadın fotoğrafı. Bunlar tam da Birnbaum'un dünkü toplantıda belirttiği türden *ANNIKA*'nın kitlesi için aşırı pahalı ve gereğinden fazla seçkin ürünlerdi.

"Hepsi de çok hoş görünüyor," dedi oldukça diplomatik bir dille. "Ancak bunlar daha çok parlak, kuşe kâğıda basılı dergilere uygun. Bu kıyafetler bizim hedef kitlemizin asla alamayacağı kadar pahalı şeyler. Şunu unutmayın: Bundan böyle her türlü ekstra masraftan kaçınacağız. Bunda ciddiyim."

Leroy'un fotoğraflarının Birnbaum'un düşüncesine göre parlak kuşe kâğıda basılan dergilere yaraşır olduğunu duymak bundan sonra masrafların kısılacağı haberinin acısını unutturmuştu. *ANNIKA* için fazla iyi olduğu biliyordu zaten. Her zaman yaptığı gibi bizi modanın sıkıcı detaylarına boğmak yerine internette bir sürü şişman, kel ve kesinlikle onaylanmayacak erkekle tanışmış olan bir kız arkadaşının hikâyesini anlatmaya başladı birden, i-ğğ-renn-çç. Ta ki diğerlerinden çok daha farklı olan ve bir yabancıdan gelen duygulu ve açık sözlü bir e-posta alana dek. Ve gel gör ki bu kişi ne kel ne de kendini beğenmiş şişkonun tekiydi.

O kişi bir kadındı.

"Pisliğe bak," diye kaçırdı Carla ağzından ancak Leroy, "Hiç de öyle değil," diyerek ellerini çırptı. "Arkadaşım o kadınla daha önce olmadığı kadar mutlu şimdi, hem de her bakımdan."

"Çok ilginç." Birnbaum'un alnı kırıştı. "Ancak bu hikâyenin de bizim hedef kitlemize uygun olduğunu düşünmüyorum." Marianne'ye döndü. "Sizin durumunuz nedir?"

"Ben de okurlarımızın böyle eşcinsel saçmalıklarla ilgileneceğini sanmıyorum." Marianne koltuğunda doğrularak Leroy'a gülümsedi. "Elbette eşcinsellerle bir sorunum yok Leroy. Adım Marianne Schneider bu arada."

"Marianne Schneider," diye tekrarladı Birnbaum. "'Kayınvalide terörüne son! Yaşlı ejderhayı kafesine geri göndermenize yardım edecek müthiş yirmi öğüt' isimli makalenin yazarı mı"

Marianne güvenini kaybederek başını sallamakla yetindi.

"'Kocanız sizi aldatıyor mu?'" diye devam etti Birnbaum. "'Bu yirmi öğütle onu geri kazanacaksınız'. Bu da mı sizin yazınızdı?"

"On altı yirmi altı yaş arası evli bir sürü insan var," diyerek kendini savunmaya başladı. "Ben de yirmi altı yaşında evliydim örneğin."

Otuzunda ise boşanmıştı, diye içimden cümlesini tamamladım. Kocası Marianne'ye uzun süre katlanmak zorunda kalmıştı.

"Peki sizin bebek ne zaman geliyor?" diye sordu Birnbaum.

Hepimiz irkildik, Marianne de elbette. Söylediğine göre yirmi yıl önce rejime başlamış, o gün bugündür devam ettiriyordu. Buna rağmen her gün kendini inceleyip yeni yağ öbekleri keşfedebilen kadınlardan biriydi. Birnbaum'un sorusu onu bir anda derin bir kişilik krizine sokuvermişti.

"Nasıl... bunu da nereden çıkarıyorsunuz?.." diye kekelemeye başladı. Gözlerinde yaşlar yerine saf öldürme güdüsünün kıvılcımları çakıyordu. Masanın altındaki çantasına eğilip metroda olası saldırılar için yanında taşıdığı biber gazı spreyini çekip çıkarsa şaşırmazdım.

Birnbaum fark etmemiş görünüyordu. "Son yazınız yüzünden: 'Hamilelik bulaşıcı mı? Ünlü yirmi kişinin hamile göbekleri'." İçini çekerek çevresine bakındı. "Sadece şaka yapmak istemiştim."

Kimsenin gülmediğini söylememe gerek yoktu sanırım. Sadece kozmetik bölümünden Cordula gülümsüyordu ancak daha önce de belirttiğim gibi o dava hâlâ sürüyordu.

"Ha ha," diye hırladı Marianne.

"Önerileriniz," diye hatırlattı Birnbaum.

Marianne kendini toparladı: "Ben de Herzcik'inkilere benzer tecrübeler yaşadım. Yani benim arkadaşım da Herzcik'in arkadaşınınkiyle benzer şeyler yaşadı demek istiyorum. Bu flört ve tanışma siteleri gerçekten de, nasıl desem, insanın karşısına neler neler çıkabiliyor. Size arkadaşımın kel, şişman ve saçma sapan adamlarla yaşadıklarını anlatsam şaşarsınız.

Ancak korku hikâyeleri istemediğimize göre dünden beri arama motorlarının gösterdiği adresleri toparlamaya başladım. Düşüncem şu: Çöpçatan siteleri ve randevular hakkında bir çeşit kullanma kılavuzu, böylece okurlarımız gereksiz bir sürü olumsuz tecrübeden korunmuş olacaklar."

"Anlıyorum," dedi Birnbaum bu fikri beğenerek. "'Hayalinizdeki erkeği burada bulabilirsiniz: İlk flörtünüz için en iyi yirmi adres'. Ya da: 'Hayal kırıklarını böyle önleyebilirsiniz: İlk randevudan önce sorulması gereken yirmi soru'."

Marianne gülümsedi. Anlaşılan Birnbaum'un biraz önce yaptığı şakayı unutmuş görünüyordu. "Aynen. Yirmi sayısını severim. Benim bir çeşit esprim, imzam gibi bir şey oldu."

"Tamamdır," dedi Birnbaum ve başka bir yorumda bulunmadan bana döndü. "Johanna Rübenstrunck, doğru mu?"

Adımın geçtiği her seferinde olduğu gibi Marianne yine tiz bir kahkaha attı. Çoğu insanın soyadımı garip bulduğu doğruydu ancak bir süre sonra alışıyorlardı. Marianne ise öyle değildi. Her seferinde ilk kez duyuyormuş gibi davranırdı. Kız kardeşlerimin aksine benim soyadımla ilgili bir sorunum yoktu. Verena, üvey babamızın bizi evlatlık aldıktan sonra bir de adını bize vermesini asla affedememişti ve Toni de ilk iş olarak evlenmişti. Hiç beklemeden Knobloch[5] adını almıştı ancak bence yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu bu yüzden.

Birnbaum neden özellikle benim adımı hatırlamıştı ki? Muhtemelen garip soyadım, kızıl saçlarım ve biçerdöver kadar kocaman kıçımın bir karışımından dolayı olmalıydı. Akılda kalıcıydım.

---

5 (Alm.) Sarımsak. (ç. n.)

Bekleyerek ona baktım. Ne gelecekti? Adım ya da saçlarımla ilgili bir şaka, hamile mi yoksa fazla besili olduğumla ilgili bir soru mu?

Ancak Birnbaum beni şaşırttı.

"Yazılarınızı okudum, Johanna Rübenstrunck," dedi (ve Marianne yine kıkırdadı). "Komikler. Özellikle de trafikteki erkekler ve pazar günleri ebeveyn evlerinde yapılan pastalı kekli buluşmalarla ilgili olan yazılar."

Sevinmekten başka bir şey gelmedi içimden. O sırada gülümsemiş bile olabilirdim ancak Carla'nın dediği gibi pişmiş kelle gibi de görünmüyordum herhalde. Yazılarımı beğendiğine göre o kadar da fena biri olamazdı şu Birnbaum.

Övgüden dolayı cesaretlenerek internet aşklarına dair konu fikrimi anlatmaya başladım: "Sohbet odalarında yaşanan tesadüfi tanışmaları konu olarak alabiliriz örneğin. Flört ya da buluşma siteleri iyi güzel ama oraya gelen herkesin niyeti baştan belli, öyle değil mi? Tüm o çaresiz insanlar, birbirini götürmeye çalışan zavallılar, o kadar da romantik değil..."

"Hımm," dedi Birnbaum.

"Hımm, hımm," dedi Marianne.

"Ancak iki insan bambaşka bir nedenden dolayı tanıştıklarında durum değişiyor, tıpkı gerçek hayattaki gibi ve çok daha özgün," diye aceleyle devam ettim. "Tıpkı diskoda birine asılmak ile tesadüfen (örneğin kedisine arabayla çarparak) tanışmak arasındaki fark gibi."

"Evet, akla yatkın," dedi Birnbaum ve ezelî bir hayvan düşmanı olan Marianne: "Şu kedi olayını ben de denemeliyim," diye ekledi.

"Bu yüzden hayalindeki erkekle Test Chat odasında tanışan birinin hikâyesini yazmak istiyorum."

"Test Chat mi?" diye tekrarladı Birnbaum sorarak.

"Evet, öyle bir şey gerçekten de var. Orada nasıl chat yapılacağını öğreniyorsunuz. Başlı başına bir bilim. Test amacıyla flörtler de yaşayabilirsiniz. Bence biriyle tanışmak için ilginç bir yer."

"Gerçekten öyle," dedi Birnbaum. "Ve siz orada biriyle tanıştınız, öyle mi?"

"Evet. Daha doğrusu ben değil, bir arkadaş... ee, şey, kız kardeşimin başına geldi bu olay. Test Chat odasında flört etti. Bence buradan komik bir hikâye çıkar. Başlık şöyle: 'Sadece test ediyorduk...'"

"Kız arkadaşınız mı?" diye sordu Birnbaum.

"Kardeşim," diye düzelttim.

Birnbaum bir süre kaşlarını çatarak bana baktı. "Güzel de ortada henüz bir hikâye yok. Nasıl devam ediyor?"

"Ertesi akşam için aynı yerde, aynı saatte buluşmak üzere sözleştiler."

"Sonra?"

Sonra mı? Nereden bilebilirdim ki? Birnbaum'un beklentili bakışları beni huzursuz etmeye başlamıştı. Hikâyenin henüz bitmediğini düşünüyor olmalıydı.

"Ardından birbirlerine e-posta adreslerini verdiler," diyerek doğaçladım kekeleyerek. "Sonra da... ee, en derin sırlarını birbirlerine anlattıkları onca yazışmanın ardından ortak birçok noktaları olduğunu anladıklarından gerçek hayatta buluşmaya karar verdiler. Bir kafede."

"O zaman da adamın şişman, kel ve kepçe kulaklı biri olduğu mu ortaya çıktı yoksa?" diye sordu dalga geçerek.

"Hey, kardeşinin bir sürü çocuğu yok muydu senin?" diye sordu Carla.

Sorusunu duymazlıktan gelmeye çalıştım. "Hayır, çok daha romantikti. Birbirlerini tanımak için dikkat çeken bir

işaret konusunda anlaştılar. Şey... ikisinin de çok sevdiği... bir kitap. Kardeşim kafeye oturdu, kitap da masanın üzerindeydi. Kuaföre gitmiş, kredi kartına yüklenerek de pahalı bir elbise almıştı bu buluşma için ancak Bo... şey... kısacası herif gelmemiş."

"Gelmemiş mi?" Birnbaum hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bana tanıdık geldi gibi," diye mırıldandı Marianne.

"Evet, aynı *Mesajınız Var* filmindeki gibi," dedi Leroy ellerini çırparak. "Zavallı Meg Ryan kafede oturmuş bekliyor ve..."

Hay aksi, bu konuda haklıydı. İçimde paniğin yükseldiğini hissedebiliyordum. "Şey, ama gerçekten de böyle olmuş. Filmi görmemiş olsam da. Elbette kardeşim hayal kırıklığına uğramış ve bir saat kadar bekledikten sonra yan masada oturan iki hoş beyefendinin şarap içme teklifine evet demiş. Akşam boyunca tatlı tatlı sohbet etmişler, flörtleşmişler, kısacası çok iyi anlaşmışlar. Sonradan o iki kişiden birinin Bo... yani Test Chat'ten Bob olduğu ortaya çıkıyor. Buluşmadan hemen önce heyecana kapılıyor ve kardeşimin yüz elli kiloluk, sivilceli bir zırdeli çıkmasından korkuyor. Bu yüzden de elinde kitap olmadan, bir arkadaşıyla kafeye gelip kardeşimi izliyor."

"Bu da bir filmde geçmiyor muydu?" diye sordu Marianne. "Hergele seni. Ama kardeşinin onu affettiğine eminim," dedi Leroy ellerini yine şaklatarak.

"Tam olarak değil," dedim bir çıkış yolu arayarak. "Şey... eee... onun arkadaşına âşık oluyor."

"Hem Bob da iğrenç bir isim," dedi Carla.

"Bu yaptığının bir cezası olmalı," diye araya girdi Marianne. "Halbuki kardeşinin yüzlerce kiloluk bir yaratık olmadığını görünce kitabı ortaya çıkarabilirdi, öyle değil mi?"

Onu duymamış gibi yaparak finali yumurtlayıverdim: "Bugün ise evliler ve üç çocukları var."

"Hiç de fena bir hikâye değil gerçekten," dedi Birnbaum. "Ama biraz daha ilginç hale getirilebilir, sence de öyle değil mi Johanna?" Bana göz kırptı, hikâyenin baştan sona uydurma olduğunun farkındaymış gibiydi. Ya da gözünde bir sorun vardı.

Yine de rahatlayarak göz kırpışına karşılık vererek, "Neler yapabileceğime bir bakarım," dedim. Yaşasın serbest gazetecilik!

"Neler yapabileceğime bakarım," diye taklidimi yaptı Carla sessizce, sonra da masada sürünen bir salyangozu canlandırmaya çalıştı. Yapış yapış olduğunu belli etmeye çalışarak bana yalaka olduğumu anlatmaya çalışıyordu. "Seni listeme ekliyorum," dedi.

Birnbaum ona döndü. "Siz Bayan Lautenbacher değil misiniz? Sekreter?"

"Aynen oyum," diye havalı bir şekilde karşılık verdi Carla. "Şu berbat kahveleri hazırlayan kişi."

"Yanlış anlamanızı istemem ancak bu toplantıda sizin ne işiniz var?"

"Protokol tutuyorum herhalde," dedi Carla defterindeki karalamaları dirseğiyle örtmeye çalışarak. "Bayan Zimperlich toplantılarda hazır bulunmamı daima özellikle tembihlerdi."

"Ben etmiyorum," dedi Birnbaum soğuk bir sesle. "Protokol tutulması çok gereksiz. Sanırım sekreter olarak zaten yeterince meşgulsünüzdür."

Böylelikle Carla alınmış bir halde ofisine geri gönderildi. Orada da Birnbaum'u listesinin en tepesine yerleştirdi. Birnbaum'un sanat yönetmeni Blume ile kapak konusunda birbirlerine girmelerini bu yüzden göremedi. Ayrıca tartışmanın tam ortasında Birnbaum'un masanın altında gürültüyle

esneyip puflayan yaşlı Paule'yi gördükten sonra olanları da. Gerçi çok fazla bir şey olmadı.

"Peki bu kim?" diye sordu Birnbaum. "*Trendler-Öneriler* sayfasını hazırlayan kişi mi? Doğrusunu söylemek gerekirse burada olanlardan sonra buna hiç şaşmazdım."

Beşinci Bölüm

Carla bizi suşi lokantasından Birnbaum ve Annika Frede-mann'dan kaçırdıktan sonra barmenini tanıdığı bir bara sürükledi. Lorenzo adındaki barmenin kocaman kulakları vardı. Carla'nın adamla bir şeyler yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum ancak onun meşhur "En Azından Bir İşe Yarayan Adamlar" listesinde yer aldığından haberim vardı. Lorenzo bize indirimli fiyattan içki hazırlamak konusunda işe yarıyordu ve hatta içtiğimiz ilk içkiler bu kez bedavaydı. Carla'nın keyfi yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı yine. Etrafı kolaçan ettikten sonra bir köşede oturan iyi görünümlü birini fark etmişti ve akşamın geri kalanında adamla ilginç bakışmalar yaşadı.

"Telefon numarasını almadan buradan ayrılmayacağım," dedi.

"Ah Tanrım, işte bu uzun sürebilir," dedi Sonja ve kızamık lekelerinden birinin üzerindeki fondöteni kazıyıp lekeyi ortaya çıkardı. Normal zamanlarda bu tür adamları, gözünün içine baka baka Carla'nın elinden kapardı ancak bugün keyfi yoktu herhalde.

Vivi de aynı şekilde. Eski şefinin kafasına bir şeyler fırlatma şansını kaçırdığı için üzülüyordu. Konu hakkında daha fazla düşünmemesini, gelecekte bulacağı yeni işine şimdiden sevinmesini öğütledim.

Ancak Vivi böylesi olumlu düşüncelerden çok uzaktı. "Bu büro işlerinin hepsi aynı derecede berbat," dedi ve kendisi hiç çalışmamış olmasına rağmen Sonja da ona hak verdi. Uzun yıllardır hukuk okuyor, zengin babası tarafından destekleniyordu. Ancak yakın zamanda mezun olacakmış gibi görünmüyordu. Bir keresinde babasının örneğin yirminci sömestirden ya da otuzuncu yaşından sonra paranın musluğunu kesip kesmeyeceğinden korkup korkmadığını sormuştum. Sonja kendinden emin şekilde şöyle cevap vermişti: "Hayır, ölene kadar kesmez. Öldükten sonra ise zaten hepsi benim olacak."

"Ne kadar şanslısın," dedi Vivi. "Ailemin parası olsa bile bana vermezlerdi. Hayat çok berbat!"

"Doğru söylüyorsun. Sen gel otuzunda kızarmığa yakalan! Adil mi bu şimdi?"

Lorenzo bizi duymuş gibi kendi yaratımı olan ve adına "Kıyamet" dediği içkileri koydu önümüze. Votka, cin, limon suyu ve tuvaletlere konan ve aynı tada sahip şu koku küplerine benzer bir şeyin karışımından oluşuyordu. İçkiye pek dayanıklı olmayan Vivi'nin dili dolanmaya başlamıştı.

"Herşsey berbat, hayat adil diil," dedi bir kez daha.

Benim gözüm ise saatteydi. Boris68 ile sohbet odasında buluşmak üzere gece yarısından önce evde olmak istiyordum. Ve bunu meslek aşkından çok kişisel nedenlerden dolayı istediğimi itiraf etmem gerekirdi. Birnbaum "Online Aşk" özel sayısı için bir sonraki hafta cuma gününü teslim tarihi olarak verdiğinden Boris ile aramızda ne gelişirse gelişsin hikâyenin geri kalanını ister istemez uydurmak zorunda kalacaktım.

"Biriyle yeni tanıştığınızda ilk dikkat ettiğiniz şey ne olur?" diye sordum. "Yani işlerin sarpa sarmasına baştan engel olmak için?"

"Çamaşır makinesinin olup olmadığına dikkat ederim," dedi Sonja hemen. "Çamaşırlarını annelerine yıkatan erkeklerden beteri yoktur."

"Benimle aynı filmlerden hoşlanıp hoşlanmadığına," dedi Carl. "Çocuk isteyip istemediğine. Ve elbette sünnetli olup olmadığına."

"Hayalindeki kadının kim olduğunu sorarım. Elbette sensin diye cevap vermediğinde, yalan söyleyemeyecek kadar aptal olduğu ortaya çıkar."

"Bana tatlı yalanlar söyle," diye şarkı söylemeye başladı Vivi ve sonra da ciddi bir ifadeyle: "İstediğin soruyu sorabilirsin, sonu ne yaparsan yap felaket oluyor hep," dedi.

"En iyisi en başından birlikte sizin şu *ANNIKA*'da çıkan testi çözmeniz olur herhalde," diye önerdi Sonja. "Birbirinize ne kadar uyuyorsunuz?"

"Bu iyi bir fikir," dedim kabul ederek.

"Bu bir şakaydı Hanna."

"Oh, öyle mi?" Ama yine de iyi bir fikirdi.

"Unut gitsin," dedi Carla bakışlarını bir anlığına köşede oturmakta olan adamdan ayırarak. "İnan bana o testi yapan kimse puanların çeyreğini bile toplayamaz. Dört yüz puandan yüzünü bile alman mucize olur ve o durumda bile felaket alarmı kategorisindesin. *Bu erkek size uygun değil.* Sanki bunu bilmiyorduk..."

"Şefler için de böyle bir test gerekir. Böylece baştan bir sürü dertten kurtulmuş olurduk," diye önerdi Vivi.

Bu komik bir fikirdi, görüşme yerine partner testi çözmek, belki ileride bundan bir yazı konusu çıkardı. Bir sonraki

içkiler boyunca soruları hazırladık ve akşam yine de eğlenceli bir hal aldı.

Saat tam gece yarısına yarım saat kala Lorenzo ve arkadaşlarımla vedalaşarak, tuvalet kokusu şekerlemesini çiğneyip yaya olarak evin yolunu tuttum. Carla köşedeki herifin telefonunu hâlâ alamamıştı ve diğer kızları birer tur daha içkiyle kandırıp kendisiyle birlikte biraz daha beklemeleri için ikna etmişti.

Lorenzo'nun içkisi gerçekten de etkiliydi çünkü şubat ayının serin ve temiz havasına rağmen eve döndüğümde hâlâ çakırkeyiftim.

Aynı anda üvey babamın Mercedes'i girişin önünde göründü.

"İyi ki ortalık karanlık, böylece arabadan çıktığımı kimse görmüyor," dedi annem kapıyı açtığında. "Oh, selam Hanna, tatlım."

"Selam anne, üşümüyor musun böyle?"

"Yok ya!" Annem hava buz gibi olmasına rağmen ceket falan giymemişti. Üzerinde karnını açıkta bırakan bir bluz, çiçekli düşük bel bir kot ve ayaklarında da deri sandaletleri vardı. Uzun kızıl saçlarının bir kısmı rasta yapılmıştı, alnınaysa renkli deriden şeritleri olan bir bant takmıştı. Ne düşündüğünüzü biliyorum ancak annem bir kıyafet balosundan gelmiyordu ve hayatının garip bir dönemecinde falan da değildi. Yetmişlerden bu yana etrafta bu şekilde dolaşıyordu, sadece göbeğindeki küpe doksanlarda eklenmişti.

Üvey babam, fitilli kadife pantolon, yürüyüş botları, anorak ve şapkasıyla arabanın diğer tarafından indi. "Hanna haklı. Böyle üşüteceksin Keilash," dedi ve annemin omuzlarını bir kazakla örtmeye çalıştı. Keilash anneme bir zamanlar bir aşramda verilen spiritüel addı. Ancak bu ismi kullanan tek kişi üvey babamdı. Diğer herkesi için annem Irmgard Rübenstrunck'tu, şu komik kıyafetler giyen, bir sürü kızıl saçlı

çocuğun annesi kadın. Biz bir sürü kızıl saçlı çocuklar ise ona anne derdik, sadece Philipp arada bir onu kızdırmak için "Kıçım-ash" diye çağırırdı.

"Üzerime o kadar düşme Jost," dedi annem kızarak ama yine de kazağı omuzlarına aldı.

"Sen bu kadar erken nereden geliyorsun bakalım Hanna?"

"Saat o kadar da erken değil," dedi Jost. "Neredeyse gece yarısı oldu. Unutmuş olabilirsin ancak Hanna tüm gün çalıştı Keilash."

"Neredeydin bakalım tatlım?" diye sordu aslında o kadar da ilgili görünmeyerek. Boş zamanlarda yaptıklarımı en az işim kadar sıkıcı bulurdu. "Sinemaya mı gittin?"

"Hayır, suşi yedik, sonra da bir şeyler içmeye gittik."

"Güzelmiş," dedi üvey babam ve hafif kıskanmış gibiydi. "Annenle parkta yürüyüş yaptık. Dolunay var."

"Harikaydı," dedi annem hayranlıkla. "Kimsecikler yoktu. Ay tanrıçasının yakamozu göle vurmuştu, ben de çıplak ayakla çimlerin üzerinde dans ettim. Göle çıplak girecektim ama yanımdaki hergele bana engel oldu."

"Birkaç gün öncesine kadar gölde buz pateni kayanlar vardı," dedi Jost.

"Oyunbozan seni," dedi annem. "Finlandiya'da buz tutmuş göllerde yüzüyorlar. Philipp'in yeni kız arkadaşıyla tanıştın mı Hanna? Bugün öğle yemeğinde geldiler. Düşünsene, kızı önceden tanıyorum. Handke Caddesi'ndeki bir ezoterik kitabevinde çalışıyor."

"Hangi zamanlarda çalıştığını merak ediyorum sadece," dedim.

"Zavallının ailesiyle sorunları var. İğrenç insanlar olmalılar. İşler yoluna girene kadar Philipp'in yanında kalabileceğini söyledim."

Ne?

"Mümkün değil," dedim öfkelenerek.

"Bence de iyi bir fikir değil," diye fikrini söyledi Jost.

"Sana soran yok zaten," dedi annem. "Hanna, seni anlamıyorum! Evde yeterince yeriniz var. Genç insanlar birbirlerine destek çıkmazsa nereye gider bu dünyanın hali? Ben sizi böylesine asosyal yetiştirmedim!"

"Anne, Philipp dört hafta sonra lise bitirme sınavına girecek. Ve hepimiz onun liseyi ancak çok çalışırsa bitirebileceğinin farkındayız. Ve Helena gibi biri tepesine çökerse yeterince ders çalışamaz," dedim olabildiğince sakin kalmaya çalışarak.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Jost beni destekleyerek. "Sırf uyuşturucularla besleniyormuş gibi görünüyor."

"Sen ve senin şu önyargıların," diye çıkıştı annem ona. "Seni rahatsız eden asıl şey Helena'nın genel geçer moda akımına uymaması ve kendine has bir tarzının olması."

"Beni asıl rahatsız eden kokuyor olması," dedi Jost.

"Seni de evden kovsalar sen de kokardın," diye bağırdı annem. "Son günlerini eski bir fabrika alanında oturan arkadaşlarının yanında geçirmiş. Orada varsa bile sadece soğuk su vardır. Soba da yok. Tam bir skandal. Kendi adıma Helena'ya sıcak bir yatak ve misafirperverliğimizi sunabildiğimiz için çok mutluyum."

"Ben de onu hafta sonundan sonra yine evden kovacağım. Oğlun da sonra o fabrika alanında oturmaya başlar çünkü liseyi bitiremezse doğru düzgün bir meslek eğitimi de alamayacak."

"Seni tamamıyla destekliyorum Hanna," dedi Jost. Tanrısallaştırdığı Keilash'a böyle karşı çıktığı çok enderdi. Ancak konu çocukların eğitimi olduğunda fikrini sonuna kadar savunurdu, hem de söz konusu olanlar kendi çocukları olmasa da. Kendi sanat eğitimini yarıda bırakmış olan annem "kariyer",

"emeklilik" ve "meslek eğitimi" gibi kelimeleri duyduğunda bile alerjik tepkiler gösteriyordu. Ona kalsa bizler okula gitmesek de olurdu. Ancak Jost eğitimimizi tamamlamamız ve birer meslek öğrenmemiz konusunda çok ısrarcıydı. Özel dersler almamız konusunda bile hiç cimrilik etmemişti.

Diplomalarımızı aldığımızda Verena, Toni ve benimle çok gururlanmıştı, özellikle ben okulu ikincilik ile bitirince. En büyüğümüz olan Verena okulu bitirip rejim yüzünden zafiyet geçirmekten son anda kurtulduktan sonra *Au-pair* olarak Madrid'e gitti. Planlandığı gibi dil kursunu tamamlayamadı çünkü günün birinde bir model ajansı sahibi onu bir kafede keşfedip onunla sözleşme imzaladı. Verena birkaç yıl boyunca iyi para kazandı, dünyayı jetlerle dolaştı ve bir sürü ilginç insan ile tanıştı. Ancak bu aralar yaşı otuza yaklaştığından çok fazla iş teklifi gelmiyordu. Son haberlere göre ise pek de başarılı olmayan bir fotoğraf sanatçısının ilham perisi olarak onunla birlikte yirmi sekiz metrekarelik bir dairede Madrid'de yaşıyordu.

Bunu ise sadece annem çok romantik ve maceralı buluyordu.

"Tam da bunu engellemeye çalışmıştım," dedi Jost üzüntüyle. "Bu saatten sonra ne olacak? Ne doğru düzgün bir meslek öğrendi ne de bir köşeye para koydu."

"Ama hayatını yaşadı," diye karşılık verdi annem. "İleriye kalacak tek gerçek şey bu! Önemli olan kızın mutlu olması."

Konu zaten bu noktada takılıp kalıyordu. Verena yirmi sekiz metrekarelik dairede mutlu muydu? Değilse, üniversiteyi tamamlasaydı daha mı mutlu olacaktı?

Toni, diğer ablam, neredeyse işletme bölümünden mezun olacakken aniden hamile kaldığını fark etmişti. Hem de annemin şiddetli tavsiyelerine rağmen kullandığı tamamen hormonsuz, doğal ve kadınların henüz evrenle bir olduğu

zamanlardan kalma bir formülle hazırlanmış doğum kontrol haplarını kullanmasına rağmen. Bu hatanın dışında Toni mantıklı düşünebilen biriydi. Hamileliğinin sekizinci ayında Justus ile evlendiğinde birkaç ay sonra eğitimine kaldığı yerden devam edip okuldan mezun olacağına emindi. Ancak bu, bugüne kadar bir türlü gerçekleşmedi çünkü Henriette'den hemen sonra Finn geldi. Sonra geçen Noel'de de Leander. Hayır, Toni'nin hatalarından ders almaması değildi sorun: Hormonsuz hapları ilk hamileliğinden bu yana kullanmayı bırakmıştı. Ancak yerine başka bir kontrol yöntemi de kullanmamıştı çünkü annemin emzirme döneminde kadınların hamile kalmayacağına dair her şeyin üzerine yeminler etmesine inanmıştı.

Jost, Toni'nin, evlilikleri sona erecek olursa diye, en azından maddi konularda kendini garantiye alması için çok ısrar etmişti. Justus'un ailesi zengindi ve evlendikten sonra yeni evli çifte bir daire hediye etmişlerdi. Ancak bu, üvey babamız için yeterli olmamıştı, böylelikle ancak bir aptalın ya da çok âşık bir erkeğin imzalayacağı bir evlilik anlaşmasında diretmişti. Hâkim, avukat, savcı ve hukukçulardan oluşan bir ailenin vârisi olan Justus'un bu anlaşmayı imzalamış olması Toni konusunda ne kadar ciddi olduğunu da göstermişti.

Annem içinse tüm bu konuların tümü, beyaz gelinlikle nikâh olayı bile, gayet utanç vericiydi. Haftalar boyunca "Aşkın imzaya ihtiyacı yoktur," türünden cümleler ederek ortalıkta dolanmıştı ancak Jost sözleşme konusunda dik durmuştu. Çocukların okulu bitirip diploma alma hayalleri ben ve Philipp ile sınırlı kalmıştı. Alman Dili ve Edebiyatı bölümünü hem de sadece sekiz yarı yıl gibi rekor bir zamanda bitirmiş olmam onu sonsuz mutlu etmişti. Stajıma Fredemann Yayınevi'nde başlamam ve sonrasında burada çalışmaya devam etmem onu

sevinçten neredeyse çıldırdatacaktı. *ANNIKA*'da en genç yazar olmama rağmen en kötü maaşı almamam ise onu bir o kadar gururlandırıyordu. Böylelikle çabaları karşılığını bulmuş, hayali gerçek olmuştu.

Annem ise aksine bu mesleki kariyer hırsım karşısında temkinliydi. Yirmi altı yıllık hayatımın uyuşturucu sorunları, istenmeyen gebelikler, ufak tefek suçlar, dil *piercing*'leri, yeme bozukluğu ya da dinsel fanatizmler yaşanmadan süregelmesini de aynı tedirginlikle karşılıyordu.

"Oluyor işte, bazen biri düzeni bozuyor böyle," derdi arada bana uzun uzun baktıktan sonra.

Verena, Toni ve babam aynıydılar, babam Harley-Davidson motoruyla Hindistan'da birden ortadan kaybolan eski bir hippiydi. Onu en son beş yaşımdayken gördüğümü hatırlıyorum, aklımda kalan anı ise biz kızların onun kızıl sakalında örgüler örmemizdi. Onu çok ender görürdük ve birlikte yaşadığımız bir evimiz yoktu. Arada bir annemin ailesiyle, daha çok da başka ailelerle ortak evlerde, kimi zaman da işgal binalarında yaşadık uzun süre. Babamızın nafakamıza asla katkısı olmamıştı.

"Ancak siz kızlarla buna rağmen derin spiritüel bir bağı var," diye iddia ederdi annem hep. "Her birinizin adını bir kalp içinde göğsüne dövme olarak yaptırdı."

Toni ve Verena dünyada bir yerde göğsüne isimlerimizi yazdırmış yaşlı bir hippinin dolaşıyor olması düşüncesine bayılırdı ancak bana göre öyle değildi. Ama en azından zamanı geldiğinde bu dövmeler sayesinde cesedini teşhis etmemiz kolay olacaktı.

Ben beş yaşımdayken, babam da Hindistan'a yaptığı en uzun süreli yolculuk yüzünden yine yanımızda yokken annem Jost Rübenstrunck ile tanışmıştı. Maliye kurumunda annemin

dosyasına bakan görevliydi ve annemin ailesi öldükten sonra kırdaki evi biz çocuklara miras bırakınca oluşan bürokratik curcunanın içinden çıkmasına yardımcı olan kişiydi. Annem geçimimizi o sıralar aldığı işsizlik yardımı ve evde hazırladığı gümüş takıları izinsiz bir şekilde metroda satarak sağlıyordu. Miras yüzünden oluşan ödenmesi gereken vergiyi nereden bulacağı konusu ciddi bir sorun olmuştu. Aslında yapmak istediği şey evi satıp parayı ve biz çocukları alarak yurtdışına gitmekti, "Havanın her daim sıcak olduğu ve iyi bir aurası olan bir yere."

Ancak Jost bunu gayet eski usul bir yöntemle, yani bir evlilik teklifiyle engellemeyi başarmıştı. Ölüm onları ayırıncaya dek kendisiyle çocuklara bakacağına dair yemin etmişti. Annem buna başta direnmişti, *annem gibi biri böylesine sıradan bir memur ile mi evlenecekti yani?* Ancak sonunda teklifini kabul etti ve o günden bu yana pişman olacak tek bir nedeni olmamıştı.

Jost'un bizim oturduğumuz işgal binaları ve yıkıntılarla kıyaslandığında bir malikâne sayılabilecek bahçeli bir evi vardı. Benim için gerçek bir babaya sahip olmak çok önemliydi ve Jost'un hepimize büyük emeği geçmişti. Bahçede oynayabilmemiz için kum havuzu ve salıncaklar yapmış, bizi, annemin "plastik tüketimin çöpleri" diye nitelendirdiği ve bizim de çok arzuladığımız sıradan oyuncaklara boğmuştu. Kimse Jost kadar iyi bir Barbie bebek oyun arkadaşı olamazdı. Bizi evlatlık almasını sevinçle karşılamıştım, gerçek babamız uzaktan yazılı onayını göndermişti, diğer kız kardeşlerim ise sadece soyadından dolayı biraz direnmişlerdi bu işe.

Nikâhtan iki yıl sonra annem Philipp'e hamile kalınca tüm çocukların birer odası ve annemin de bir sanat atölyesi olsun diye Jost binaya ek bir inşaata başlamıştı. Annemin resmî

meslek hanesinde sanatçı yazıyordu ancak Jost dışında kimse onu bir sanatçı olarak ciddiye almazdı. Ne amatörler ne de işin uzmanları. Arada sırada halk eğitim kurumunda resim ve seramik kursları verirdi ve canlı modellerle çalışmakta ısrar eder, bu derslerde sadece öğretmenlik değil, modellik de yapardı. Hiçbir dövme annemin karın bölgesinde, güneş çakrasında bulunan güneş dövmesi kadar kâğıt üzerine aktarılmamıştır herhalde. Bir süre annemi süpermarkette görüp selamlayan kişilerin yarısının onu çıplak görmüş olması beni rahatsız etmişti ancak sonradan sonradan bu duruma alışmıştım.

Jost, annemin her türlü çılgınlıklarına sonsuz hoşgörü göstermişti, hatta beş yıl önce kendini bulmak amacıyla Hindistan'a gidip aylarca orada kalmasına bile. Annem o güzel Keilash ismi ve bir sürü daha çılgın düşünceyle dönmüştü o geziden. İlk günkü kadar âşık olan Jost gözünü bile kırpmadan annemin dilini kullanmaya başlamıştı. Arada bir o da "Tanrıça", "titreşim" ya da "içimdeki çocuk" diye konuşmaya başlamıştı. Bir yıl kadar önce erken emekliliğini istedikten sonra zaman zaman annemle başlıkları "Çakra Stimülasyonu Yoluyla Enerji" veya "İçimizdeki Merkeze Doğru Meditatif Dans" olan seminerlere katılmaya başlamış ve bir kez bile olsun bunlarla dalga geçmemiş, ağzından küçümseyici tek hece çıkmamıştı.

Sadece, daha önce de belirttiğim gibi eğitimimiz konusunda annemle şiddetli şekilde karşı karşıya gelmişti.

"Şu Helena evden gidecek," dedi. "En azından Philipp mezun olana kadar."

"Ah, bu zavallı çocuğumuzun kalbini kırar. O kadar âşık ki..." Annem farklı bir teknik denemeye karar vermişti anlaşılan.

"Atlatacaktır." Sabırsızlıkla saatime göz attım. Acele etmezsem Boris68'i kaçıracaktım. "Gitmeliyim, bilgisayarım bekliyor."

"Ne yani, bu saatte çalışacak mısın yoksa," diye sordu annem. "Hayatta başka şeyler de var zavallı çocuğum!"

"Bugün halledebileceğin işleri yarına bırakma," dedim sırf onu kızdırmak için. "İkinize de iyi geceler."

"Deneyeceğiz bakalım," dedi annem iç geçirerek.

Dairede hiçbir yerde lamba yanmıyordu. Ancak Philipp'in kapısının altından loş bir ışık yansıyordu, Philipp ile Helena'nın mum ışığında yatakta yattıklarından emindim. Seslere bakılırsa da İngilizce terimler üzerine çalıştıklarını hiç sanmıyordum.

Önemli değildi, yarın da Helena'yı evine ya da fabrika binasına gönderebilirdim. Şu anda yapacak daha önemli bir işim vardı.

Suşi karnımı doyurmamıştı ve Lorenzo'nun içkisindeki tuvalet kokusu tadını bastıracak bir şeylere ihtiyacım vardı. Bu yüzden bilgisayarı çalıştırmadan önce kendime birkaç dilim peynirli ekmek hazırladım.

Afiyetle aperitifimi yerken saat tam gece yarısını iki dakika geçe Test Chat odasına girdim.

00.02 Peri33a sohbete katıldı.

İlk iş odada bulunanların listesini gözden geçirdim. İnanılır gibi değildi ancak Tigger11, Bataklıktavuğu, Pumuckl08/15 ve RitaS yine buradaydılar. Ve Hotcat12 diye biri daha. Ancak Boris68 ortalıklarda görünmüyordu. Bu kez kimseye selam vermedim, kimse de gelmemle ilgilenmedi, RitaS bile farkımda değil gibiydi. O bildik çocuk diliyle yazışmaya devam ediyordu.

Tiggerll: Bana kızgın mısın pisi pisi?

Pumuckl08/15: Evet! Zırla. Hıçkır. Yutkun. Küjük Pumuckl'a o kadar ködülük ediyon ki...

Hotcat12 de bu konuşmaları uyutacak kadar sıkıcı bulmuştu anlaşılan.

00.04 Hotcat12 sohbetten ayrıldı.

Ben de giderdim ama Boris'i bekliyordum işte.

Saat 00.05. Telefon çaldı. Bu saatte beni ancak yanlış numara çevirmiş biri arayabilirdi. Ya da ay tanrıçası çok aydınlık olduğu veya kızı vergilerini düzenli ödeyen sıradan bir insana dönüştüğü için uyku tutmamış olan annem olabilirdi.

"Ne var yine?" diye sordum sabırsız bir ses tonuyla.

"Bana yardım etmelisin!" Annem değil, Vivi'ydi. "Yine aynı şey oldu," dedi zor anlaşılır bir şiveyle. Anlaşılan Lorenzo birkaç içki daha hazırlamıştı.

"Yoksa evde yine mi ocağı açık unuttun?" Bu olay Vivi'nin başına iki kez gelmiş, her seferinde ev yanmıştı. Iki keresinde de sadece ufak bir yangın olmasına rağmen Vivi tüm ev eşyalarını yenilemek zorunda kalmıştı. Hatta elbise dolabındaki kıyafetleri bile kullanılmaz hale gelmişti. Sigorta şirketi iddialarına göre Vivi'nin ödediği prim yeterli bulunmadığı için ilk seferinde para ödemeyi kabul etmemişti ve ikincisinde de aynı şey ilk seferinden hemen kısa bir süre sonra yaşandığı için de aynı şey tekrarlanmıştı. Vivi kendini köprüden atmak istemiş ancak ben sigorta şirketiyle ciddi bir mektup savaşına girişmiştim. Sonunda her şey tatlıya bağlanmıştı. Bu arada ev yangınları konusunda uzmanlaşmıştım. İlk kural şuydu: Sükûnetinizi koruyun.

"Tamam, ne kadar kötü?"

"Hayır, hayır, mutfakta sorun yok. Ama biraz önce Max aradı."

"Gecenin bir yarısı"

Hatırlatma: Max, birkaç haftada bir Vivi'yi arayıp "dertleşmek" isteyen eski sevgiliydi.

"Hm, evet. Dertleşecek birine ihtiyacı var herhalde yine."

"Ah, Vivi." Ekran koruyucusu devreye girmesin diye sinirle fareyi ileri geri hareket ettirdim. "Umarım onu telefonla psikolojik destek hattına yönlendirmişsindir!"

"Tam olarak değil. Birazdan uğrayacak. Sence şimdi ne yapmalıyım? Onunla bir kez daha yatarsam kendime olan azıcık saygımı da yitirmiş olacağım."

00.08 Boris68 sohbete katıldı.

"Nihayet geldin," dedim. Nabzım hoş bir şekilde hızlanmıştı.

"Ne?" diye sordu Vivi.

"Ne ne?" diye sordum aklım başka yerde. "Ah, tamam. O kadar da zor değil: Max'a kapıyı açmayıverirsin, olur biter."

"Biraz zor," dedi Vivi.

Boris68 (özel konuşma): Nihayet geldin.

"Hey, senden önce buradaydım," diyerek kulak sembolüne bastım.

"Neredeydin?" diye şaşırarak sordu bu kez Vivi.

Dikkatimi toplamaya çalıştım. "Kapıyı açma ve kendine olan saygın yerinde kalsın Vivi."

Boris68 (özel konuşma): Peri?

"Ama sence biraz sert olmaz mı. Ya Max'ın gerçekten konuşacak birine ihtiyacı varsa?"

Peri33a (özel konuşma): Olmaz! Kulaklarına pamuk tıka, yatağına gir ve battaniyeyi üzerine çek. Şansın varsa da...

Hay aksi! İki işi aynı anda yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım!

"Lanet, lanet, lanet!" diye küfrettim.

"Hanna?" diye sordu Vivi.

"Buradayım ama böyle kafam karışıyor."

Boris68 (özel konuşma): Pamuk mu? Peri? Başka biriyle daha mı özelden konuşuyorsun? Tigger11'den şüpheleniyorum, diğerlerinin hepsi kadın. Umarım profilinde kendisi hakkında yazdıklarını okumuşsundur: *Üstte olan haklıdır*!

"Her an gelebilir," dedi Vivi.

Peri33a (özel konuşma): Bir dakika Boris.

"Dinle beni Vivi. Max seninle sohbet etmeye gelmiyor! İkimiz de ne istediğini biliyoruz! Kulaklarına pamuk tıka ve yatağına gir. Biraz şansla o gelmeden uyumuş olursun."

"Tamam," dedi Vivi. "Deneyeceğim. Kustuktan hemen sonra..." Banyoya koşarken telefonu yarı yolda düşürdüğü sırada ben de Boris'e durumu izah etmeye çalıştım.

Peri33a: Pamuk konusunda kusura bakma. Ne sen ne de Tiger11'i kastetmiştim. Eski erkek arkadaşıyla sorunları olan bir kız arkadaşımla telefonda konuşuyordum. Onların sorununu sadece pamuk ya da bir av tüfeği çözebilir.

Boris68: Kulağa heyecanlı geliyor ancak fazla zamanım yok. Kısa kesmem gerekirse: Benimle hâlâ nikâh memurunun karşısında buluşmak istiyor musun?

Peri33a: Prensip olarak evet. Ama birbirimizi biraz daha yakından tanısak fena olmaz.

Boris68: Çok banal ve eski moda! Ama peki, ne öğrenmek istiyorsun?

"Lorenzo içkilerimize acayip bir şeyler karıştırdı," diye Vivi'nin uzaktan konuşan sesini işitebiliyordum.

Boris'e ne sorabilirdim? Hata yapmak istemiyordum.

"Hanna?"

"Belki de sadece fazla içtin. Carla şu köşede oturan herifi tavlayabildi mi?"

"Hayır, adam birden sessiz sedasız ortadan kayboldu. Carla buna çok bozuldu. Hanna, kapı çaldı. Tanrım, evin kapısına kadar gelmiş bile."

"Yapman gerekeni biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Evet, lanet olsun, hiçbir şey yapma."

Boris68 (özel konuşma): İşini kolaylaştırayım. Cevabı hayır. Hayır, kadınların derisinden elbise diken bir sapık değilim, hayır, geçmişte kadın değildim, ve hayır, köpek dövüştürenler kulübüne üye değilim.

"Hanna, kapatmalıyım, Max sadece konuşacak birine ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Vivi! Hayır!" Ancak arkadan gelen seslerden Max'ın çoktan eve girdiği belli oluyordu. Koltuğunun altında iki şişe şarap ve yüzünde Vivi'yi her seferinde zayıf düşüren o masum köpek bakışlarıyla orada öyle dikildiğini âdeta görebiliyordum.

"Kadınlar o kadar korkunç ki," dediğini duydum ağlamaklı bir sesle.

"Hepsi değil," dedi Vivi.

Boris68 (özel konuşma): Peri gitmeliyim. Sen en iyisi şu adrese tüm sorularını gönder: Boris68@ ...

00.23 Boris68 sohbetten ayrıldı.

"Yapma," dedim hem Vivi'ye hem Boris'e. Ama çok geçti. Boris gitmişti, Vivi ise kulağında pamuk yerine Max ile yatağa girecekti.

"Hanna, seni yarın ararım, tamam mı?"

"Hayır!" diye bağırdım ancak Vivi çoktan kapatmıştı bile.

Altıncı Bölüm

Annem büyük ve ölümcül hatalar silsilesi içinde yaşardı ancak bunların en büyüğü yemek yapabildiğini düşünmesiydi. Her pazar günü önümüze kahvenin yanında tam buğdaydan tuğlalar, taşlaşmış meyve öbekleri ya da doğal yoğurttan macun sunardı. Ve bunların sonu her seferinde kompost yığınına atılmak olurdu.

Yıllardan bu yana pazar günleri aile fertleri açlıktan ölmesinler diye annemin hazırladığına karşılık yenilebilir bir şeyler hazırlamak görevimdi. Aklım başka yerlerde olsa da, ki pişirirken bu iyi bir şey değildi, bu pazar günü de aynı şeyi yaptım. Elmaları soyarken parmağımı da bu yüzden kesmiştim.

"Lanet olsun!" Keyfim kaçmıştı ve sinirliydim. Âdet öncesi gerginlik, Vivi ve Toni için kaygılanmam, Helena'ya öfkelenmem ve Boris68 konusundaki şüphelerimim bir karışımıydı bu hal. Uzun uzun düşündükten sonra *ANNIKA*'daki çift testini tarayıp e-postasına gönderdim. Testi neredeyse kendi adresimden gönderecektim, o zaman da gerçek adım, Johanna Rübenstrunck da görünecekti. Dalgın bir şekilde kendime yeni bir e-posta adresi aldım; postacının önümüzdeki gün-

lerde Peri Otuz Üç adına bir mektubu posta kutuma atmasını bekleyecektim. Tabii bu isimde birinin bu adreste oturmadığı ortaya çıkarsa posta sağlayıcısı posta kutumu kapatabilirdi. Belki de posta kutuma üzerinde "Şu sıralar P.otuz üç de bu adreste oturuyor" yazan bir not yapıştırmalıydım.

Önceden tepsiye yaydığım kremalı hamurun üzerine limon suyu serptiğim soyulmuş elma dilimlerini yerleştirdim. Pişmemişken bile tadı çok güzeldi, bunu karıştırma kabında artakalan hamuru parmaklarımla sıyırıp yalarken fark ettim. Daha sonra çiğ atıştırabilmek için her zaman fazladan biraz hamur hazırlardım zaten.

Limon suyu parmağımdaki kesiği acıtmıştı, huzursuz bir şekilde mutfakta ileri geri dolandım.

Onlarca kez bakmama rağmen Boris'ten henüz cevap gelmemişti. Belki de bir anda çok fazla soru göndermiştim. Tedirgin bir şekilde yarayı emdim. Beklemekten nefret ederdim.

Halbuki cumartesi çok çabuk geçmişti: Her cumartesi olduğu gibi evi temizlemiş, alışveriş yapmış, Philipp ile kendi ütü işlerimi halletmiş ve yataklara yeni çarşaflar sermiştim. Bu arada da korkunç derecede akşamdan kalma olan ve kendisine en ufak saygısı kalmayan, ki bana bunu sürekli tekrarlayıp durmuştu, Vivi ile defalarca telefonda konuşmak zorunda olmuştum.

"Hayat gerçekten berbat," dedi ve kendini bir köprüden atmayı istediğini tekrarladı. Elimden geldiğince ona destek olmaya çalıştım ancak şikâyet etmek için gerçekten birçok nedeni vardı. Kaygılanmak için de. Ama insan en iyi arkadaşına psikoterapiye gitmesini söyleyebilir miydi?

Öğleden sonra Toni evde ütü işlerini halledebilsin diye Leander, Henriette ve Finn'i oyun parkına götürdüm. Toni'nin söylediğine göre bir mağazanın erkek alışveriş bölümündeki

kadar çok ütülenecek gömlek birikmişti. Toni'nin ütü işini sevmeyip iyi de ütü yapmayı beceremediğini bildiğimden ona bu işi yapmayı önerdim ancak bu teklifimi hemen geri çevirdi.

"Arada değişik bir şeyler yapmama izin ver lütfen," demişti. Leander'in emzirilmesi gerektiğinden eve döndüğümde bana özenle ütülenmiş on kadar gömleği gururla gösterdi ve hemen sonra gözyaşlarına gömüldü.

"On gömlek ütüleyebildim diye sevinecek hale ne zaman geldim ben?" diye sormuştu hıçkırıklarla. Akşam yemeği hazırlayıp ortalığı biraz toparlamak için bir saat kadar daha kaldım. Bu sırada Finn ile Henriette televizyonda *Küçük Kutup Ayısı* çizgi filmini izlerken Toni yanlarında oturup ağlayarak bebeği emzirdi.

Neşesini yerine getirebilmek için Vivi'yi ve onun kendisi gibi hayatı garantiye alınmış bir ev hanımıyla hayatını değiştirebilmek için neler vermeye hazır olduğunu anlattım.

"Dertlerimi unutmak için içki bile içemiyorum," diye şikâyet etti. "Çünkü çocuğumu emzirmek gibi bir aptallık yapıyorum! Ama bunun da bir faydası olmazdı çünkü Leander'i biberonla beslesem biberonu bebeğe vermesi gereken babası evde olmayacak, o iş de yine bana kalacak! Her gece bebeğin acıktığı için ya da gazı var diye uyanmanın nasıl bir şey olduğunu bilir misin? Üstüne üstlük Finn o kadar işiyor ki en geç gece yarısı bezini bir kez değiştirmek gerekiyor ve Henriette beşte uyanıp 'parmağım gözüne' oynamaya başlıyor!"

Yine durdurulamaz hıçkırıklara boğuldu. Toni'nin bu durumunu uykusuzluğuna yordum ve yakın zamanda bir gece onda kalıp ona nefes alma fırsatı sağlayacağıma dair söz verdim. Böylece kulaklarına pamuk tıkayıp kesintisiz bir uyku çekebilirdi.

"Leander için süt sağıp buzdolabına koyarsın. Bir gece yetecek kadar olunca haber ver gelirim."

Kesintisiz bir gece uyuma önerisi bir anda gözyaşlarının kesilmesine neden oldu. Heyecanla bana sarıldı.

"Tutunabileceğim tek dal sensin Hanna. Benimle ilgilenen tek kişi sensin! Justus eve hemen hiç uğramıyor ve annem de her gün sadece yarım saatliğine geliyor. O gittikten sonra daha da bir felaket oluyor ortalık. Asla okumaya fırsatım olmayan kitaplar getiriyor, çocukların saçlarını rasta yapıyor ve en kötüsü de yemek pişirmesi! Geçenlerde yaptığı bulgurlu yemeği Henriette ile Finn kartopu gibi yuvarlayıp birbirlerine fırlatmaya başladılar. Bak şuraya, tavan lambasının yanında hâlâ bir parçası sarkıyor. Annem ise gülüp çocukların bu kadar yaratıcı olmalarına sevinmem gerektiği söyledi. Kayınvalidem ve kayınbabam ise ondan iyi değil: Her zaman çocukları çok fazla göremediklerinden şikâyet ediyorlar, halbuki zamanı olmayan onlar, ya tatile gitmiş ya da golf sahasında oluyorlar. Evde çocuklara bakmama yardımcı olacak bir yardımcı *Au-pair* isterdim aslında ama Justus ne dedi biliyor musun? Evdeki dördüncü odayı dördüncü çocuğumuza ayırmayı istiyormuş!"

"Bir bu eksikti," dedim kaygıyla.

"Korkmana gerek yok, öyle bir şey olmayacak," dedi Toni beni sakinleştirerek. "Çok dikkatli bir şekilde korunuyorum. Geçmiş tecrübelerime göre en iyi yöntem bu."

Aslında akşam Philipp'i biyoloji dersine çalıştırmak üzere evde onunla buluşacaktım ancak sonradan onun Helena ile taşrada bir yerlerde yaşayan arkadaşlarında yapılacak bir partiye katılmak üzere çoktan gittiklerini öğrendim. Annem Jost'un evde olmamasını fırsat bilerek Mercedes'in anahtarını vermişti, böylece zavallı çocuklar halka açık ulaşım kullanmak zorunda kalmayacaklardı. Jost bu işe pek sevinmemişti ve ben de çok

kızmıştım çünkü bu randevuyu günler öncesinden belirlemiştik ve ben de değerli cumartesi akşamımı bu işe ayırmıştım. Ama annem her zaman kendimizi düşünmememizi, zavallı çocuğun en azından hafta sonları hayattan biraz olsun zevk almasına izin vermemiz gerektiğini belirtti.

Ve genç delikanlımız gerçekten de zevk almışa benziyordu çünkü ertesi gün sabaha karşı dönmüşler, geyiklerin çiftleşme dönemlerindekine benzer gürültüler çıkarmışlardı.

Uykumu alamamış ve hâlâ öfkeli bir halde odamda bir ileri bir geri volta attım.

"Koridorda seks yapacaksanız bari bunu duvarlarımdaki tabloları düşürmeden yapmaya çalışın, olur mu?" dedim ve kendimi kareli gömlek giymiş yurt bekçisi gibi hissettim o anda.

Helena ve Philipp kıkırdayarak Philipp'in odasına döndüler.

"Kıskançlık yapmana hiç gerek yok," demişti Helena kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce. Bu kız kendini sevdirmeyi gerçekten de çok zor bir hale getiriyordu.

Elbette o ikisi ben keki fırına verirken uyuyorlardı ve bir saat sonra fırından çıkarmaya gittiğimde de hâlâ uyanmamışlardı. Mutfağa yayılan lezzetli kokular keyfimi yerine getirmişti biraz olsun. Kekten koca bir dilim kesip henüz sıcacıkken yedim. Hımm, bu iyi gelmişti.

Kuvvet toplamış halde bir kez daha bilgisayarın karşısına geçtim. Nihayet gelmişti: Posta kutunuzda okunmamış bir iletiniz var.

Boris gerçekten de çiftler testini çözüp göndermişti. Ancak ben okumaya fırsat bulamadan annem ve arkasından Jost bir anda odama dalıverdiler.

"Bir araba hâlâ bir arabadır, öyle değil mi Hanna?" diye sordu annem ve Jost şöyle bağırdı: "Ama kaza yapmış bir araba sağlam olan bir arabadan daha az eder, öyle değil mi Hanna?"

Neler döndüğünü hemen anlamıştım.

"Philipp arabayı posta kutusuna mı bindirdi?" diye sordum.

"Belki. Boya izlerine bakılırsa bence başka bir arabaya çarpmış," dedi Jost.

"Gördün mü?" dedi annem. "Belki de diğer araba gelip çarpmıştır, belki de çocuğumuzun hiç suçu yok. Öyle ya da böyle, cansız bir metal yığını için bu kadar tantana yapman ayıp. Çocuklara bir şey olmadığına dua et." Annem bana döndüm, "Küçük leyleklerimiz hâlâ sağlam, öyle değil mi?"

"Sağlıklı bir uyku çektiklerini söyleyebilirim."

"Sağlıklıymış! Arabanın içi duman ve ot kokuyor," dedi Jost.

"Bir esrarlı sigaranın kimseye bir zararı olmamıştır şimdiye kadar," dedi annem. "Hem biliyorsun, yasaklar, yasaklanan şeyi daha da arzulanır hale getirir sadece. Eğer hâlâ uyuyorlarsa onları kesinlikle uyandırmayacağız Jost! Hem böyle davranırsan Helena senin hakkında kim bilir neler düşünecek. Hem de bir Mercedes yüzünden! Kendi ailesinden bir gıdım farkımızın olmadığını düşünecektir tabii!"

Jost yardım bekler bir ifadeyle bana döndü ancak sadece omuzlarımı silktim. Normal koşullar altında ona sonuna kadar destek çıkardım ancak şu anda çekip gitmelerini istiyordum. Kendimi tamamıyla Boris ve çifler testine adamak niyetindeydim.

"Gel hadi." Annem Jost'u kolundan çekiştirdi. "Bırakalım çocuklar uyusun ve Hanna da..." küçümseyerek bilgisayara baktı. "...çalışmaya devam etsin. Birazdan kahve için zaten

bizde görüşeceğiz. Hanna, profiterol pişirdim, hem de deve-dikeni pekmeziyle tatlandırılmış olanından. Bayılacaksınız."

"En çok da kompost yığınındaki solucanlar bayılacak buna," dedim mırıldanarak ama annemle Jost çoktan çıkmışlardı.

Boris'in e-postasını açarken çok keyifliydim. Çok önemli bir andı.

Tarih: 22.02 Saat: 12.23

Alıcı: <Peri33a>

Gönderici: <Boris68>

Konu: tehlikeli sular

Senin şu psikoloji testini doldurup ek olarak gönderdim. "Nerede oturuyorsun?" "Mesleğin ne?" "Çocukken kabakulak geçirdin mi?" gibisinden sorular bekliyordum aslında ama bu test de çok ilgi çekici. Ben Köln'de oturuyorum bu arada. Testin sana ait olan kısımlarında nasıl cevaplar verdin bilmiyorum ancak senden bir daha haber alamazsam "Zevkten çok azap – Tehlikeli sularda geziniyorsunuz" kategorisine girdiğimizi varsayacağım.

B.

Şaşırarak cırlak bir çığlık attım. Boris burada, Köln'de oturuyordu! Bu inanılmazdı! Belki de çoktan tanışmıştık. Evet, elbette kentin bir milyondan fazla nüfusu vardı, bunun hiçbir anlamı yoktu. Her yerde karşılaşmış olabilirdik: Bir restoranda, dükkanda ya da metroda! Hatta belki aynı okula gitmiştik ya da komşuyduk!

Ancak o anda Boris diye birini tanımadığımı hatırladım.

"Yine de bu kadarı tesadüf olamaz," dedim ve bunu söylerken annem gibi konuşmaya başladığımı fark etmemiştim bile. Boris'in koca Almanya'da benim oturduğum yerden olması piyangoda para çıkmasından daha az bir ihtimaldi.

İşin içinde daha büyük güçler olabilir miydi?

Testi değerlendirmeden önce kendim de çözmeliydim. Ciddi bir şekilde işe girişip Peri33a olarak değil de Johanna Rübenstrunck olarak teste başladım. Bu büyük bir fark yaratıyordu: Örneğin en sevdiğim yemek konusunda gerçeği söyledim: "Aslında her şeyi severim ama en çok makarna ve pizza". Halbuki peri benzeri Peri33a A şıkkını işaretlerdi: "Az ve kalorisi düşük yemekler, örneğin suşi ve salata".

Teste öylesine kaptırmıştım ki (inanılmaz uzundu, yirmi çarpı yirmi soru, Marianne bu kez kendini aşmıştı gerçekten), Philipp ile Helena'nın uyandıklarını fark edememiştim. Yirminci soru blokuna geldiğimde Philipp odama girdi. Yaptığım kekten kestiği koca bir dilimi dişliyordu bu arada ve ekmeğin üzerine sürülecek et içermeyen bir şeyler alıp almadığımı sordu.

"Kek daha sonra yenecek," dedim sevimsiz bir ses tonuyla.

"Dolaptaki tüm şeyler etsiz bu arada: İnek peyniri, otlu peynir, Hollanda peyniri ve keçi peyniri."

"Yok olmaz, bitkisel olmalı," dedi Philipp. "Helena hayvansal gıda yemiyor, ne canlı ne de ölü."

Aha, bu bazı şeyleri açıklıyordu işte. Akut kalsiyum ve demir eksikliği. Gözlerin altında mor halkalara neden olurdu.

"Ekmeğe hardal sürsün o zaman," dedim. "Hem kekten yemeyi düşünüyorsa diye hemen söyleyeyim: İçinde tavuğun yumurtası, ineğin sütü ile yağından var! Yani hiç dokunmasın bence!"

"Sen bana kızgın falan mısın Hanniciğim?"

"Hem de nasıl çünkü dün ders çalışacağız diye sözleştik. Haftaya yapılacak olan sınav mezuniyetten önceki son biyoloji sınavın olacak. Bir çeşit genel prova yani, bunu kendin söylemiştin."

"Evet, öyle ama annem biraz da eğlenmem gerektiğini söyledi."

"Ah, benim eğlenmem gerekmiyor mu yani? Bir daha sana bir cumartesi günümü ayıracağımı sakın sanma! Ve annem ne derse desin Jost'un arabasının tamirat parası senin hesabından kesilecek, anladın mı! Ve bana sürekli olarak Hanniciğim falan da deme!"

"Senin keyfin de amma kaçıkmış be," dedi Philipp ve odamın kapısını kapattı.

Öfkeyle arkasından baktım, kafamı toparlamakta zorlandım. Özür bile dilememişti! Kardeşim on sekiz yaşında şımarık egoist kızıl saçlı hergelenin biriydi ve annemle birlikte bunun en büyük suçlusu bendim. Arkası sürekli kollanırken kendi sorumluluğunu taşımayı nasıl öğrenecekti ki?

"Çevrenizdeki insanların hayatına karışır mısınız?" diye soruyordu üç yüz seksen sekizinci soruda. Bu soruya ne yazık ki açık biçimde "evet" yanıtı vermek zorundaydım. Ama Philipp, Vivi, Toni, çocuklar ve pazar günü tatlısıyla ilgilenmeseydim kim yapardı bunu?

Testin sonucunu hesaplamak karmaşık bir işlemdi. Üçgenler, daireler ve kareleri toplamak, çarpmak gerekiyordu ve bu işlemleri kafadan yapmakta zorlandım. Ancak buna değdi çünkü sonuç gerçekten harikaydı, vay!

Boris ile yüzde doksan yedi oranında uyumluyduk.

Yüzde doksan yedi!!

Tüylerimin dikeldiğini hissettim. Bu daha önce hiç olmamıştı! Bu çok özel bir andı.

Ya da hesaplarken yanlışlık yapmıştım.

Titreyen ellerimle hesap makinesini çıkardım. Hayır, sonuç doğruydu: Boris ile yüzde doksan yedi oranında uyumluyduk.

Bu da şu anlama geliyordu: Elli milyon insan içindeki tek erkekti, istatistik açıdan bakıldığında asla tanışma ihtimalimin olmadığı o erkek. Var olacağına ihtimal vermediğim o kişi.

Yüzde doksan yedi uyumlulukla "Siz bir rüya takımısınız" kategorisine giriyorduk. Artan bir hayranlıkla Marianne'nin parmaklarından damlayanları okumaya devam ettim: "Ruhlarınızın muhteşem uyumu nadir rastlanan bir olay. Aynı dalga boyunda yüzüyorsunuz. İlişkiniz saf bütünlük içinde yeşerecek ve asla sıkıcı hale gelmeyecek. Sizin gibi bir çift çok nadirdir, tıpkı nadir bir elmas gibi." Harika. Tam bir çılgınlık.

Bunu hemen Boris'e yazmalıydım.

Tarih: 22.02 Saat: 13.25

Alıcı: <boris68a>

Gönderici: <Peri33a>

Konu: zor sular da neymiş!

Boris, yüzde doksan yedi oranında uyumlu çıktık. Hem ben de Köln'de oturuyorum. Yani nikâhlanmamız için hiçbir engel kalmadı.

Peri.

Tarih: 22.02 Saat: 13.29

Alıcı: <Peri33a>

Gönderici: <boris68>

Konu: Re: zor sular da neymiş!

Beni o yüzde üçlük kısım düşündürdü ama.

B.

Tarih: 22.02 Saat: 13.47

Alıcı: <boris68a>

Gönderici: <Peri33a>

Konu: merak etme

Haklısın, ne kadar dikkat edilse azdır.

Zayıf noktalarımız şu noktalarda toplanıyor:

Senin çocukluğun a) genel olarak normal geçmiş, bende cevap şık c) biraz sıra dışı. Ama korkmana gerek yok, sıra dışı olduğu doğru ancak psikoterapi görmemi gerektirecek kadar da değildi. Ailem biraz çılgındır ama bulaşıcı bir şey değil. Hepsi serbest dolaşıyor.

Sen tek çocuksun, ben dört kardeşten üçüncüsüyüm. Sen şanslısın: Tek çocuklar konusunda herhangi bir önyargım yok, yeter ki kendi çamaşır makineleri olsun ve çamaşırlarını annelerine yıkatmasınlar. 245. soruda çamaşır makinen olduğuna dair zaten olumlu cevap vermişsin.

Bu biraz sıkıntılı işte: Son seçimlerde benden farklı bir partiye oy vermişsin.

Problem: Kahvaltı sırasında *Süddeutsche* gazetesinin başlığı konusunda farklı görüşlere sahip olup tartışacağız! Politik fıkralara sadece birimiz gülecek. Olumlu

yanı: Guido Westerwelle fıkralarına ikimiz de gülebileceğiz.

Not: Köln'de yaşıyor olmam konusunda bir yorumda bulunmadın. Tesadüflere inanır mısın?

Tarih: 22.02 Saat: 13.52
Alıcı: <Peri33a>
Gönderici: <boris68>
Konu: tüm sırlar ortaya dökülsün!

Demek *Süddeutsche* gazetesini okuyorsun? Benden sakladığın başka şeyler de var mı?

B.

Tarih: 22.02 Saat: 14.10
Alıcı: <boris68a>
Gönderici: <Peri33a>
Konu: Re: tüm sırlar ortaya dökülsün!

1. Sarışın değilim.
2. Mavi gözlü değilim.
3. Çellist değilim.

Kızıl saçlıyım, gözlerim kahverengi sayılır, basında çalışıyorum. Tanıştığımız sırada sahte isimle haber peşindeydim. Ama çello çalabiliyorum, yedi yıl ders aldım.

Tarih: 22.02 Saat: 14.14
Alıcı: <Peri33a>
Gönderici: <boris68>
Konu: Re:Re: tüm sırlar ortaya dökülsün!

Tahmin etmiştim. Ama şansın var ki kızıllara karşı önyargılı değilim, yeter ki kendi çamaşır makineleri olsun ve çamaşırlarını anneleri yıkamasın.

Başka yalanlar var mı?

B.

Tarih: 22.02 Saat: 14.16
Alıcı: <boris68>
Gönderici: <Peri33a>
Konu: Re:Re:Re: tüm sırlar ortaya dökülsün!

Önce sen.

Tarih: 22.02 Saat: 14.18
Alıcı: <Peri33a>
Gönderici: <boris68>
Konu: iddia ettiğim kadar normal olmayabilirim!

Peki Peri, bunu sen istedin: Ailemde herkesin adı hayvan isimleri. Vaftiz amcamınki Panter, kızı Balarısı, babam Kurt, annem Sincap, amcam Karıncayiyen, teyzem Kedi, kuzenlerim Fare, Kurbağacık ve Ördek. Sonra bir de teyze dediğimiz Julia var, onu da Timsah diye çağırıyoruz ama bundan onu haberi yok. Ve bu isimleri öylesine şaka olsun diye arada bir kullanmıyoruz. Bu konuda çok ciddiyiz. Sadece kuzenim Balarısı ile ben gerçek

isimlerimizi hatırlıyoruz. Fare'nin kısa süre önce ikizleri oldu. Onların adı da Dağ Sıçanı ve Ağustos Böceği.

Şimdi sıra sende!

B.

Tarih: 22.02 Saat: 14.20

Alıcı: <boris68>

Gönderici: <Peri33a>

Konu: Re: iddia ettiğim kadar normal olmayabilirim!

O kadar çabuk değil Boris!

En önemlisini unuttun tabii: Sen ne tür bir hayvansın? :)

Tarih: 22.02 Saat: 14.23

Alıcı: <Peri33a>

Gönderici: <boris68>

Konu: Çok utanıyorum

Benim adım Kunduz.

Tarih: 22.02 Saat: 14.25

Alıcı: <boris68>

Gönderici: <Peri33a>

Konu: Re: Çok utanıyorum

Dişlek olduğun için mi? :) :) :) :)

Tarih: 22.02 Saat: 14.30

Alıcı: <Peri33a>

Gönderici: <boris68>

Konu: Peki, tamam

Anlaşıldı, sorulacak çok soru var! Bu işi bir ara yüz yüze yapmaya ne dersin? Yarın akşam sekizde şehir merkezindeki Rosito'da buluşalım mı?

B.

Tarih: 22.02 Saat: 14.38

Alıcı: <boris68>

Gönderici: <Peri33a>

Konu: kusura bakma, Kunduz

Rosito'yu biliyorum. Oranın *tapas*'ları gerçekten harikadır. Ancak ne yazık ki yarın akşam zamanım yok. Aslına bakarsan tüm hafta öyle. kusura bakma gerçekten.

Not: Çılgın ailem çığlık çığlığa pastayı getirmemi bekliyor. Gitmeliyim.

Yedinci Bölüm

Adım: Bastian

Yaşım: 47

Boyum: 1,70 m

Kilom: Kasla birlikte 94 kg

Hobilerim: Eğlenceli olan her şey

Arzuladığım: En fazla 25 yaşında olan, eğlenceli olan şeylerden hoşlanan narin bir kadın

"Dilimize çevirirsek: Kısa boylu, şişman belirgin ilgi alanları olmayan, orta yaş krizine girmiş erkek, sıkıcı imajını kapatabilecek kusursuz genç kadın arıyor. Ve elbette onunla yatacak bir kadın," dedi Marianne ve başını salladı. Tüm öğleden öncesini flört sitesinde yarı çekici, nazik bir erkek profili aramakla geçirmişti. Nafile bir çaba.

Ekranda Jörn'ün (27) profili göründü. En azından çok seçici bir gibi görünmüyordu: "Yaşlıca" kadınların mesajlarına da cevap verirmiş çünkü "heyecan verici, sınırsız seks tecrübesinde dış görüntüye önem vermiyormuş". Ne bonkörlük ama.

"Peki... nasıl gidiyor bakalım?" Bu, yandan sessizce yaklaşmış olan Birnbaum'du. Marianne iki saatir ucundan ucundan kemirdiği ancak bir türlü ufalmayan çikolatasını çalışma masasının çekmecesine bıraktı ve son üç saatini yoğun çalışmış gibi görünmeye çalışarak başını kaldırdı. Ben ise ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Vicdanım rahattı.

Birnbaum omzuma elini dayayarak öne eğildi ve Marianne'nin ekranında Jörn'ün profilini incelemeye başladı: "Hobileri: Sörf yapmak, parantez içinde: İnternette. Ne sportmen ama."

Birnbaum'un sakız ve baharatlı meyvemsi bir parfüm karışımından oluşan hoş bir kokusu vardı. Gün içerisinde dağılıyormuş gibi görünmesine rağmen (sakalı uzuyor, saçları dağılıyor, elbisesi kırışıyor ve en geç öğlene doğru ise kravatı yok oluyordu) duştan yeni çıkmış gibi kokuyordu.

Birnbaum'un da aklından benzer şeyler geçiyor olmalıydı. "Hımm, harika parfüm," dedi. "Adı ne?"

"Pampelune," dedim utanarak. "Ya sizinki?"

"Saatlerden bu yana ilanları tarıyoruz," dedi Marianne konuşmamızı bölerek. "Ama tipler ya fazla yaşlı, fazla genç ya da fazla terbiyesiz. Çoğu bir sürü imla hatası yapıyor. Doğru kişiye henüz rastlayamadık."

"Doğru kişi mi?" Birnbaum doğruldu, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve bize o üstünlük taslayan bakışını takındı. "Sanırım beni yanlış anladınız. Makale yazmanız gerekiyor, doğru adamı bulmanız değil. Biraz acele edin. Cuma redaksiyon işleri tamamlanmalı."

"Yazının belirli bir düzeyi olsun istemiyor muydunuz?" diye sordu Marianne, Jörn'ün sayfasını kapattı ve otuz yaşında olan Thomas'ınkini tıklayarak açtı. "Aldatıldığım yedi yıllık bir ilişkiden çıktım... kendini beğenmişlikten hoşlanmam... Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Birnbaum sivri dişlerini göstererek gülümsedi. Önceki hayatlarından birinde mutlaka kurttu. "En azından esprili biri. Meslek kısmına 'İşim var' yazmış. Bunun neresi terbiyesizce?"

"Bir dakika." Marianne aceleyle Mike'ın (29) profili açtı. "'Bi isen kız arkadaşını da geitrebilirsin.' Terbiyesizlik değil mi bu şimdi?"

"Oh, evet. Hobileri: Kaliteli motor kullanmak, parantez içinde BMW," diye okudu Birnbaum. "BMW! Sanki Ducati ve Moto Guzzi yokmuş gibi."

Marianne, Mike'ı bir tıkla kapatıp başını iki yana sallayarak yerine Uwe'yi (31) açtı, mesleği televizyonculuktu: "Önemli olan zaman zaman yükselen arzuların sorunsuz bir biçimde tatmin edilmesidir. Şiddet ve HV tabularımdır."

"En azından yazma özürlü değil," dedi Birnbaum yorum olarak. "Ama HV de nedir? Johanna, beni bu konuda aydınlatabilir misiniz lütfen."

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "Hep havari vaizleri ya da onun gibi bir şeyin kısaltması olduğunu düşünmüşümdür."

"HV müzikle ilgili bir terim değil miydi? Belki de Uwe, Mozart çalarken o işi beceremiyordur?"

Bunu söyleyince hafifçe kikirdedik.

"HV, havyar demek," dedi Marianne.

Birnbaum ile aynı şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Bundan emin misiniz? Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Birnbaum.

Marianne gözlerini kaçırarak ekrana döndü. "Böyle şeyler bilinir işte."

"Havyar mı? Başka? Yani ne anlama geliyor?" diye sordum.

Kimse cevap vermedi. Ya bilmiyorlardı ya da bana anlatamayacakları kadar utanç verici bir şeydi.

"O halde Carla'ya sorarım," dedim. "O bu konularda daha açık."

"Hem bu masada ne işiniz var bakalım Johanna?" Birnbaum yine çalışanlar arasında terör ve korku salma görevini anımsamıştı anlaşılan. "Sizin şu Test Chat romantizmi konusundaki yazı üzerinde çalışıyor olmanız gerekmiyor mu?"

"Doğruyu söylemek gerekirse hayır," dedim cesaretimi toplayarak. Henüz pazartesiydi, o yazıyı çarşamba bitirsem yeterdi. Çalışma masama dört adımda gidip yazıcıda bekleyen sayfayı aldım. "İnsanı kötü gösteren mobilyalar hakkında bir yazı yazdım. Bilirsiniz, alçak oturulan koltuklarda çenenizin altında gıdı oluşması, deri kaplı koltuklara oturunca bacaklarınızın terden vıcık vıcık olup garip sesler çıkarması gibi. Ve elbette bacakları örneğin benimkilerden uzun olan mobilyalar. Okumak ister misiniz?"

"Tatlım," dedi Mariannne gaklayarak. "Puf koltuklar hakkında bir yazıyı kim okumak ister ki?"

"Bar taburelerini kastettim," dedim biraz sertçe gözlerimi kırpıştırarak. Vücut hatlarım için bugün ikinci kez benimle dalga geçilmişti. Hatta ilki dalga geçmek değil resmen hakaret bile sayılabilirdi.

Çünkü bu sabah konuşmuş olmamıza rağmen fabrika binasına dönmemiş olan Helena ile ufak bir atışma yaşamıştık. Üzerinde sadece siyah donuyla mutfağa gelip kurukafalı siyah tişörtü ve dar siyah kot pantolonunun nerede olduğunu sormuştu.

"Eşyalarım nerede?" diye gayet kaba bir şekilde sormuştu. Ben de aynı kabalıkla cevap verdim: "Yan odada çamaşır ipine asılılar."

"Ne?"

"Onları koridorda, yerde buldum ve belki de şöyle adam gibi yıkamak iyi olur diye düşündüm."

"Lanet olsun yaa, ben şimdi ne giyeceğim?" diye sordu ölüm perisi Helena.

"Belki sana ödünç bir şeyler ayarlayabilirim," dedim.

"Ne? Senin kıyafetlerinle ne yapayım ben? Çadır falan mı kurayım yaa? Battal boy o kıyafetlerle sokağa çıkamam ben!"

Helena gibi birisinin beni rahatsız edemeyeceğini söylüyordum içimden ancak bu doğru değildi (yaa) ama söylediği bana dokunmuştu, tıpkı şu anda Marianne'nin koltuk bacakları için söylediğinde olduğu gibi.

Beni tek teselli eden Birnbaum'un bu şakaya gülmemiş olmasıydı. Ya da bacaklarımın gerçekten kısa olduğunu düşünüyordu.

"Şu çikolatayla ne yapıyorsunuz siz öyle?" diye sordu Marianne'ye. "İğrenç bir şey."

Marianne çikolatasını çöpe attı. "Onları gerçekte yemiyorum. Sadece arada bir çikolata tadını almak istiyorum. Yaratıcılığımı tetikliyor."

"O halde işe yaramasını umalım," dedi Birnbaum, elimdeki sayfaları aldı ve hızla gözden geçirmeye başladı. O okurken çekinerek Birnbaum'un ayakkabılarına baktım. Pahalı, temiz, muhtemelen el yapımı İtalyan ayakkabılarıydı. (Bunu gerçek anlamda kaç kişi fark ederdi ki?)

Çorapları da mutlaka pahalı cinsten olmalıydı ancak iki ayrı renkte çorap giymişti, biri siyah, diğeri koyu griydi. Bir şekilde hoşuma gitmişti bu görüntü.

"Şey, eee..." dedim.

"Sorun değil." Sırıtarak bana bakıyordu. "Johanna, yaratıcılığınızı tetiklemek için siz ne yapıyorsunuz bakalım?"

"Bugün için ayıcık şekerlemeleri ile puf çikolata," dedim doğruyu söyleyerek. "Bir de ton balıklı sandviç. Üstelik hepsini yedim, yalamakla kalmadım yani."

Marianne, "Belli oluyor zaten," gibisinden bir şeyler mırıldandı.

"İşe yaramış görünüyor, yazınız yine çok komik olmuş," dedi Birnbaum onu duymazlıktan gelerek. "Onu örnek almalısınız Mairanne, derginin paralarıyla internette zaman öldüreceğinize tembel kıçınızı sandalyeye koyun ve yazmaya başlayın." Saatine baktı. "Hay aksi, saat o kadar geç oldu mu gerçekten? Yarım saat sonra golf sahasından olmalıyım. Bana da bir çikolatalı puf verir misiniz Johanna?"

Ona şaşkınlıkla baktım.

"Çikolatalı puf dedim."

"Tabii, elbette." Ona kutuyu uzattım. İçinden birini alıp hepsini bir keresinde ağzına tıktı.

"Puf öyle yenmez ki," dedim.

"Sadece böyle yenir bunlar," diye itiraz etti Birnbaum. "Yoksa çikolatanın yarısı yere dökülüyor, beyaz iç kısmı da ağzının kenarına yapışıp kalıyor. Bu konuda bir yazı bile yazabilirsiniz." Hızla kapıya yöneldi. "Yarın görüşürüz. Sıkı çalışın bakalım."

"Size de golfte başarılar," dedim keyifle. "Bu arada, iki farklı çorap giymişsiniz."

Birnbaum duymazlıktan geldi.

Marianne arkasından boş bir ifadeyle baktı. "Gerçekten de koca kıçını mı dedi bana? Bana? Yani sana dese anlarım ama ben lanet hafta sonumun tümünü koşu bandında geçirdim."

"'Tembel kıç' dedi sanırım," dedim içten içe sevinerek.

"Sırf yayınevinin sahibin kızını düdüklüyor diye böyle her istediğini yapabilir mi sanıyor bu hergele?" Birnbaum'un

Annika Fredemann ile ilişkisi sır değildi artık. Carla çoktan herkese anlatmıştı. "Kimse bana kıçımın kocaman olduğunu söyleyemez."

"Bana da aynı şekilde," dedim. Öyle her şeyi sineye çekecek değildim.

Marianne şaşırarak bana baktı. "Ama kıçın kocaman Hanna!"

"Bu senin bakış açın," dedim.

"Hayır. Bu bir gerçek, kusura bakma. Ama kıçının seni rahatsız ettiğini bilmezdim. Hatta tersine fazla kilolarınla övündüğünü sanırdım."

Fazla kilolarmış! Bu laf yüzüme tokat gibi indi. O anda telefonumun çalmasına sevindim. Marianne'den yüzümü çevirerek masama gittim.

Vivi'ydi ve biraz önce bir iş görüşmesine çağrıldığını söylemek için aramıştı, sesi alışılmadık biçimde neşeliydi.

"Ama başvurunu henüz cuma akşamı gönderdik," dedim şaşkınlıkla.

"Evet, bu şu reklam ajansı, acilen telefonlara bakacak birine ihtiyaçları varmış. Çarşamba uğramamı istediler. Aslında bana kalsa hemen yarın giderdim ama başka bir görüşmem daha olduğunu söyledim onlara."

"Neden ki?"

"Bu işe o kadar da ihtiyacım varmış gibi görünmesin diye. Ayrıca kendime uygun bir stil yaratmak için zamana ihtiyacım var. Sabah için manikür randevusu aldım, kemirdiğim tırnaklarımın görünmemesi gerekiyor. Yeni bir çift ayakkabı da fena olmaz. Pahalı ayakkabılar olmalı, alamayacağımı düşünmemeliler. Ah, Hanna! Harika olmaz mıydı? Bir reklam ajansı! Kalorifer kazanları, hastane ekipmanları ya da hara gereçlerinden farklı bir şey sonunda! Yani, reklam

ajansı diyorum! Tüm o parıltı ve şatafat! Ve tüm o enteresan, iyi maaş alan tipleri bir düşünsene!"

"Hımm," dedim çekinerek. Telefonlara bakan biri olarak tüm o şatafat ve parıltıyı yaşayacağını sanmıyordum, ayrıca iyi para kazanan erkeklerden çok iyi para kazanan enteresan kadınların sayısı da mutlaka daha fazlaydı. Ancak hevesini kırmak niyetinde değildim. "Çarşamba kaçta orada olacaksın?"

"Dokuzda. Sence ne giymeliyim?"

"Ciddi bir şeyler. Çalar saatin çalışıyor mu?"

"Ciddi ne demek şimdi? Orası bir reklam ajansı, trend, çılgın şeyler isterler."

"Pek sanmam. En iyisi çarşamba sabah seni uyandırmak için ararım, sonra da gardırobunu gözden geçirir uygun bir şeyler buluruz. Olur ya çalar saatin yine bozuktur ya da yanlış saati ayarlarsın diye."

"Aman Tanrım, bu işi yüzüme gözüme bulaştırmamalıyım," dedi Vivi. "İlk kez bir işi bu kadar çok istiyorum. Reklam ajansı, ne kadar harika! O tiplerin ne kadar kazandığından haberin var mı senin? Otuzuna geldiklerinde zengin oluyorlar."

"Kırkında da kalp krizi geçiriyorlar," dedim ve konuyu çabucak değiştirdim. "Vivi, 'havyar'ın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Sen bilmiyor musun? Şu pahalı balık yumurtaları hani, şu vıcık vıcık olan şeyler."

"Evet, sen söyleyince hatırladım." Carla'ya sormak zorundaydım anlaşılan. "Söylesene Vivi, sence ben şişman mıyım?"

Hattın diğer ucunda ciddi bir şaşkınlık anı yaşandı anlaşılan. "Yani top model figürüne sahip olmadığının sen de farkındasın sanırım. Ama bana kalırsa sana yakışıyor."

"Hımm, evet, sağol," dedim, telefonu kapattım ve aklım başka yerde ajandama not düştüm. 7.00 Vivi'yi telefonla uyandır.

Top model figürüne sahip değildim, öyle mi? Anlaşılan "Peri" kendime seçebileceğim en uygun isimlerden biri sayılmazdı. Belki de bilinçaltım bu ismi seçmişti. "Sana yakışıyor," demişti Vivi ama bununla tam olarak ne demek istemişti, aşırı kilolarımı mı kastediyordu?

Kısa bir an Marianne'ye baktım ancak işine dalmıştı, onunla konuşmak zorunda olmadığım için memnundum. Normalde üçüncü çalışma masasının ardında Herzcik otururdu ancak tam tespit edilemeyen hamilelik sendromlarından birine yakalanmış, rapor almıştı. Ağlama krizleri olabilir miydi?

Elimde çikolata kutusuyla Carla'nın ofisine girdim. Birnbaum gitmişken ufak bir sohbetin sakıncası olmazdı. Konuşacak birine şiddetle ihtiyacım vardı.

Koridorda moda sayfası yöneticisi Leroy'u gördüm, o da zıvanadan çıkmış gibiydi.

"Katalog modası!" Ellerini çırptı beni görünce. "Katalog modası! Sersem, bizim sıradan katalog modasından oluşan bir seri yapmamızı istiyor! Düşünebiliyor musun Hanna? Katalogtan kim kıyafet satın alır ki?"

"Yani, okuyucularımız belki. Ve bazen de ben. Güzel şeyler olabiliyor ve pratik. Ve satın alınabilir fiyatlarla. Kaç tane *ANNIKA* okuyucusu *prêt-ā-porter* satın alabilir ki?"

Hararetli el çırpmaları. "Sen de o mutant gibi konuşmaya başladın." Mutant elbette Birnbaum'du. Buradaki herkes ona bir lakap takmıştı. "Burada söz konusu olan benim şerefim!" Bir kez daha el çırptı. "Katalog modası, aşağılayıcı bir durum! Ucuz! Utanç verici! Bir dahaki sefere herhalde benden battal boylar için moda çekimleri hazırlamamı isteyecektir!"

"Olsa ne olur? Ortalama *ANNIKA* okuyucusu da otuz altı beden giymiyordur."

"Ah, beni anlamıyorsun," dedi Leroy ve hiç hoşuma gitmeyen bir biçimde beni baştan aşağı süzdü.

"Bunu bir başka zaman konuşuruz, tamam mı?" Carla'nın ofisine kaçtım. O sırada elinde büyütücü ayna ile kaşlarını almakla meşguldü.

"Ufak bir enerji desteğine ne dersin?" diye sorup kutuyu uzattım. Dokuz çikolatadan geriye üç tane kalmıştı. Birini Birnbaum yemişti, demek geriye kalan beşini ben halletmiştim. Neyse, ateş olmayan yerden duman çıkmazmış.

"O şeylerin kaç kalori olduğundan haberin var mı senin?" diye sordu Carla. "Ver bakalım bir tane. Ne de olsa bu akşam salona gideceğim, insan arada bir kendini şımartmalı."

İçimi çekerek çalışma masasının kenarına oturdum. "Ne var Havuç?" diye sordu Carla elindeki aynayla cımbızı çekmeceye bırakarak.

Nasıl başlayacağımı bilemiyordum, bu yüzden de aklıma ilk geleni söyledim: "Marianne kıçımın kocaman olduğunu söyledi."

"Aptal çiroz şey," dedi bana destek çıkarak. "Umarım, sarkmış göğüslerim olacağına koca kıçım olsun daha iyi, demişsindir."

"Hayır, demedim. Aslında ne koca bir kıçımın ne de sarkmış memelerimin olmasını istiyorum." Yüzümden üzgün olduğum anlaşılıyor olmalıydı çünkü Carla teselli için elini kolumun üzerine koydu.

"Neyin var senin? Seni böyle hiç görmemiştim."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Sadece... biriyle tanıştım."

"Hadi ya? Sen? Nerede? Ne zaman?" diye bağırdı Carla. "Bir erkekten bahsediyoruz, öyle değil mi?"

"Evet. İnternette araştırma yaparken tanıştık, Test Chat'te."

"Demek ablam orada biriyle tanışabiliyorsa sen neden tanışmayasın diye düşündün."

"Abla hikâyesini uydurdum. Ama bu gerçek: Otuz dört yaşında, neşeli ve çok kibar biri. Çiftler testinde toplam dört yüz puan üzerinden üç yüz doksan yedi aldık. Bu bir rekor."

"Gerçekten öyle. Üç yüz doksan yedi! Yok böyle bir şey."

"Ama öyle, üç kez hesapladım. Adı Boris," dedim neşelenerek.

"İsmi idare eder," dedi erkek isimleri konusunda da listeler tutan Carla. Bunu ne amaçla yaptığını kimse bilmiyordu. "Adı Karl-Heinz olsa bulaşma derdim ama Boris tamamdır. Nerede oturuyor? Umarım Polonya sınırı yakınlarında ya da Bavyera'nın göller bölgesinde değildir. Sorunlara neden olabilirdi."

"Burada oturuyor."

"Bingo! Nasıl görünüyor?"

"Bilmem. Benimle buluşmak istiyor. Hem de hemen bu hafta sonunda. Ama bunu yapamam..."

"Saçmalama! Yoksa kel kafalı şişkonun biri olmasından mı korkuyorsun?"

"Hayır. Sorun onun görünüşünden çok benimki."

"Bu konuyu dert etme," dedi Carla. "Çok sevimli görünüyorsun Hanna, gerçekten. Uzun, kızıl dalgalı saçların, çillerin, gamzelerin ve kocaman kahverengi gözlerinle bebek gibisin. Boris'in seni gördüğünde şaşıracağından eminim."

"Ben emin değilim. Otuz altı beden giydiğimi sanıyor, hem de hem üst hem alt beden. Onunla buluşamam."

"Ama neden öyle düşünsün ki?"

"Çünkü ona öyle olduğunu ben söyledim. Daha doğrusu profil bilgilerime öyle yazdım. Beden otuz altı, sarışın, mavi gözlü... gerçekten birisiyle tanışıp buluşacağımı tahmin etmemiştim ki."

"Gerçekten aptallık etmişsin! Ama ona hâlâ gerçeği söyleyebilirsin."

"Evet," dedim mutsuz bir sesle. "Bunu yapabilirdim belki. Ama şu koca dünyanın tümü, şişko bir yaratık olduğum hissini verdi bir anda. Boris'in beni görünce karşısında bir yaratık olduğunu görüp hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum."

"Yaratık falan değilsin!"

"Ama şişkoyum."

Carla bir an sessiz kaldı. "Şişko değil, sadece biraz toplusun. Yuvarlak hatların var. Ve sana yakışıyor da, şu XL tiplerden işte."

"Eyvah," dedim paramparça bir halde.

"Hadi ama Hanna, daha önce kendini şişman olarak gördüğüne dair tek bir kelime etmemiştin."

"Öyle olduğumu düşünmüyordum zaten. En azından şimdiye kadar."

"Tamam," dedi dik bir şekilde otururak.

"Her şeyi baştan mantıklı bir şekilde gözden geçirelim. Bir: Üç yüzde doksan yedi puanla seninle uyumlu olduğunu düşündüğün bir erkekle tanıştın."

"Marianne'nin testine göre tabii."

"Olsun, bu nadir bir durum," dedi Carla. "Okuma yazması olan tanıdığım herkesle o testi çözdüm ve bugüne kadar yüz puanı geçen bir kişi bile olmadı. Bu Boris ile mutlaka buluşmalısın. Senin kaderin olabilir."

"Biliyorum ama kendime güvenmiyorum."

"Böylece ikinci noktaya geliyoruz: Senin sarışın, mavi gözlü ve zayıf biri olduğunu sanıyor."

"Hayır. Kızıl saçlı olduğumu öğrendi bu arada. Ve aslına bakarsan çok da olumlu karşıladı."

"Sanırım saç ve göz rengi çok da önemli değil. Ancak beden problemli olabilir. Kusura bakma ancak seninle otuz altı beden arasında büyük bir fark var canım."

Üzgün bir şekilde kendimi inceledim: "Her yerim değil ama."

"Eğer gerçekten rüyalarındaki erkek o ise seni olduğu gibi kabul edecektir," dedi ancak kulağa bundan pek eminmiş gibi gelmemişti.

"Ne yapacağım? Ona gerçekleri mi yazsam? Sevgili Boris, bedenim konusunda ufak bir yalan söyledim. Erkek kardeşimin kız arkadaşı otuz altı beden ve bu sabah bana kıyafetlerimi çadır olarak kullanabileceğini söyledi..."

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi Carla. "Boris'e gerçeği söylemek niyetinde değilsen iki seçeneğin kalıyor."

"Neymiş onlar?"

"Bir: Kaderinde olsun olmasın bu herifi unutacaksın."

"İki?"

"Zayıflayacaksın."

Sekizinci Bölüm

"Hanna zayıflayacak," dedi Carla neşeyle. Vivi ve Sonja'ya birkaç beden zayıflayacağımı bildirmek amacıyla, her zaman gittiğimiz İtalyan lokantasında salı günü için bir buluşma ayarlamıştı.

Vivi ve Sonja bundan daha güzel bir haber duymamış gibi davrandılar. Aslında zayıflamamdan ziyade, Carla elbette Boris ve üç yüz doksan yedi puandan bahsetmişti onlara, daha çok nedeniyle ilgileniyorlardı. Uzun bir yolculuktan sonra yeniden eve dönmüşüm gibi bana sarılıp omzuma şaplak indirdiler.

"Senin için o kadar seviniyorum ki," dedi Vivi. "On, yirmi kilo verince ne kadar güzelleşeceğini düşünmüşümdür hep."

"Ben de kışlık yağlarımdan kurtulmalıyım," dedi Sonja dümdüz karnını okşayarak. "Beden kitle indeksin ne senin? Benimki yirmi dörtlerde ve bu bir felaket. Ancak kızamık geçirdiğimden sadece patates kızartması ve şarapla beslendim. Seninki ne kadar?"

"Ne?"

"Beden kitle indeksin," dedi Sonja. "Yirmi beş ve yukarısı zayıflaman gerektiğini gösteriyor."

"Hanna kaç kilo olduğunu bilmiyor," dedi Carla. "Ama en başta bunun bir önemi yok zaten."

"Bence de. Benim beden kitle indeksim tamam ama yağ oranım yüksek. Hep birlikte rejim yapalım hadi, ne dersiniz? Birlikte çok daha eğlenceli olur," dedi Vivi. Uzun zamandır olmadığı kadar mutlu görünüyordu. "Hem sana yaş gününde ne alacağımızı da biliyorum artık. Bir tartı!"

"Beden yağ oranını gösteren ve konuşan bir tartı," dedi Carla.

İyi ki doğum günüm ekim ayındaydı. Ne kadar şişman olduğumu bana söyleyecek bir tartı banyomda isteyeceğim en son şeydi.

Garson geldi ve Sonja heyecanla sipariş verdi: "Bugün pizza ya da makarna yerine hepimiz salata siparişi vereceğiz, öyle değil mi kızlar? Ve şarap yerine de su. O zaman dört büyük salata ama sosu bol olsun, tamam mı"

"Elbette Hanna'yı elimizden geldiği her şekilde destekleyeceğiz," dedi Carla garson gidince. "Bu yüzden sizi buraya çağırdım. Kendimi onun zayıflama koçu ilan ettim, sizler de asistanlarımsınız. Tecrübemizi kullanarak Hanna'nın hızlı ama sağlıklı bir biçimde zayıflamasını sağlayacağız." Bir deste not kâğıdı çıkardı. "Ne de olsa Boris sonsuza kadar beklemeyecektir, bu arada biri gelip onu elimizden almasın. Bu büyük bir yıkım olur, test sonucunu düşünün bir. Bu kartlara aklımıza gelen ve Hanna'nın rejimini bozmasına yol açabilecek tüm bilindik hatalar not edilecek. Bunları her zaman çantasında taşıyacak ve tehlike anında, zayıf düştüğünde onları çıkarıp okuyacak."

"O zaman hemen ilk önerimi yaz oraya," dedi Vivi. "Sabahları aç karnına ılık suya biraz elma sirkesi katılıp içilecek. Yağ yakımını tetikliyor."

Carla heyecanla yazmaya başladı.

"Her öğünden önce de limon suyu sıkılmış bir bardak su," dedi Sonja. "Tokluk hissi verir, C vitamini de sindirimi tetikler."

Carla bunu da bir sonraki karta yazdı. "Üçüncü öneri de benden gelsin, bunu anneannemden öğrenmiştim: Her lokmayı en az otuz kez çiğnemelisin."

Boğazımı temizledim. "Durun bir dakika. Sadece biraz daha az yiyeceğimi sanıyordum. Daha az abur cubur, pizza, kaymak ve tereyağlı ekmek dilimleri. Rejimler geçerliliklerini çoktan yitirdiler diye biliyorum."

"Çok safsın," dedi Sonja yüksek sesle.

"O söylediklerin asla yeterli olmayacaktır Hanna. Sağlıklı biçimde zayıflamak istiyorsan endüstriyel şekeri hayatından tamamen çıkarmalısın," dedi Vivi.

"Alkol ile doymuş yağ içeren her türlü gıdayı da," diye ekledi Sonja. "Bu konuda bir şeyler okumak istersen bende bununla ilgili yazılmış her kitap mevcut. 'İstediğim Kiloya Kavuştum, Zayıflamak için Yemek, Üç Günde Rejim'." Bu noktada nefes darlığı çekmeye başlamıştım. "'Oruç ile Hayalinizdeki Bedene Kavuşun, 'Böyle Başardım- Mental Zayıflama Yöntemleri ile Hayata Fit Uyanmak'". Derin bir nefes aldı.

"Şey, bu aralar Platon'un tüm eserlerini okuyorum, tüm altı cildi," dedim mırıldanarak. "Ama onları bitirince senin kitaplarından da bir şeyler okumak isterim tabii."

Carla, Sonja ve Vivi biraz daha birbirlerine yanaşıp gizli bir iş çeviriyormuş gibi fısır fısır konuşmaya başladılar.

"Markert'e ne dersiniz?" diye sordu Vivi. "Başlangıç için yani?"

Markert kimdi? Güzellik uzmanı falan mı?

"Hayır, kesinlikle toz karışımı rejimi yapmayacağız," dedi Carla sert bir keskinlikle. "Ancak arada sırada menümüze protein karışımı içecekler ekleyeceğiz."

"Ve kesinlikle iştah kesicilerle işimiz olmayacak," dedi Vivi.

"Ananas ve elmadan hazırlanan şu meyve lifi küplerine ihtiyacın olacaktır," diye fikrini belirtti Sonja. "Mideni doldururlar ve selüloz taşıyıcılarıdır. Mide kazınmasına iyi gelir. Kesinlikle çok su içmelisin, yoksa kabızlık başlar. Günde en az üç litre."

Carla not alıyordu: "Mide kazınması ve açlık hissi anında: Şekersiz sakız."

"Mate çayı açlık hissini bastırır," dedi Vivi. "Yeşil çay ise yağ yakımı için iyidir. Arada bir de magnezyum hapı atarsın çünkü magnezyumsuz hiçbir şey yürümez."

"Tuz ve acı kesinlikle yok," dedi Sonja. "Tuz vücutta su tutar, acı ise iştah açar. Tıpkı esrar gibi, yani rejim boyunca esrar içmek yok Hanna."

Kafam üçü arasında gidip geliyordu, tıpkı tenis maçında gibiydim.

"Mucize çorbalar rejiminden yanayım, en azından ilk aşama için," dedi Vivi. "Gerçi başlarda biraz lahana gibi kokarsın ancak sonuç harika olur. Ardından da gıda ayrımı rejimine devam."

"Gıda ayrımı artı 'Düşük Yağ 30' metodu," dedi Carla. "Ve bunlardan bağımsız olarak da günde otuz gram yağdan fazla tüketilmeyecek, böylelikle işi garantiye almış oluruz."

"Kan grubu rejimine uymadığın takdirde tüm bunlar boşa gider elbette," dedi Sonja. "O kitap var mı sende Hanna? Yoksa sana senin kan grubunu ilgilendiren kısmı kopyalar veririm. A grubu olmamanı dilerim, eğer öyleyse neredeyse hiçbir şey yiyemeyeceksin."

Hayretle dinliyordum. Anlaşılan Pandora'nın kutusunu açmıştım bilmeden. Karşımda Almanya'nın rejim konusunda en uzman kişileri duruyordu, hepsi de doğuştan bir deri bir kemiklerdi.

"Hangi rejimi uygularsan uygula kesinlikle öğlene kadar meyveden başka bir şey yememelisin," dedi Vivi.

"Onu çoktan aştılar," dedi Carla. "Yağ yakımını tetiklemek için sabah ve akşam biraz protein takviyesine ihtiyaç var."

"Protein olacaksa yağ kesinlikle sıfır olmalı," dedi Vivi. "Yağsız yoğurt, ayran ya da kızartılmış peynir. Ve asla elli gramdan fazla olmamalı."

"Aynısı patates, makarna ve pilav gibi karbonhidratlar için de geçerli. Bir öğünde elli gramdan fazla yemediğin sürece kilo almazsın," dedi Sonja.

O anda sessizliğime son verdim.

"Elli gram mı? Elli gram makarnayla doyacak mıyım yani? Ben iki kişi için bile üç yüz gram hazırlıyorum, o da yanında bolca malzeme ve ardından tatlı da olursa," dedim.

"Yanlış anladın, elli gram pişmiş makarna için geçerli."

"Yanılıyor olmalısın," dedim. "Elli gram hepi topu sekiz dal haşlanmış makarna eder."

Kimse itiraz etmedi.

"Otuz kez çiğnediğinde o kadar da az görünmeyecektir gözüne," dedi Sonja.

"Yanına koyduğun sebzelerle doyarsın. İstediğin kadar domates ve haşlanmış kabak yiyebilirsin."

"Tabii kan grubun domates ve kabak yemene izin verirse," dedi Sonja. "A grubuysan işin zor."

Kan grubumun ne olduğundan haberim yoktu ama içimde A grubu olduğuma dair kuvvetli bir his vardı.

"Öğünlerin arasının altı saat olmasının büyük faydası var," diye ekledi Sonja. "Ancak bence bu başlangıç için çok fazla. Bu yüzden günde beş öğün kuralı iyidir. Kilonun sabit kaldığı noktada öğün arasını uzatabiliriz."

"Beyaz unlu ürünlerin tamamı da yasak elbette. Yani tam tahıllı makarna ile kabuklu pirinç yiyeceksin," dedi Vivi. "Aslında havucu da yemeyi bırakmalısın çünkü glisemik indeksi yüksek..."

"Diğer yandan yüksek oranda glikoza sahip ve kerotin çok sağlıklı," dedi Carla. "Ben havuç taraftarıyım. Ancak bakliyata karşıyım. Arada bir yeşil mercimek yiyebilirsin."

Sonja ve Vivi başlarını salladılar. Hayretle bakakaldım.

Garson salatalarımızı getirdi. Marul, roka, turp, domates, salatalık, biber, zeytin taneleri ve birkaç halka soğan hoş bir şekilde tabağa dizilmişti. Farkında olmadan iç geçirdim. Salataya karşı değildim, aksine yemekten önce iştah açıcı olarak bayılırdım ancak uzun bir süre için tek öğünüm olacağından bana bu kez o kadar da çekici görünmemişti. Tamam, ardından elli gram haşlanmış makarna yiyebilirdim, o da salatada mercimek, koyun peyniri ya da et olmadığı durumlarda, yoksa gıda dengesi kuralına karşı gelmiş olurdum.

Ama gelen salata bu konuda sorunsuzdu. Sonja yine de tabağımdaki zeytinleri ayıkladı.

"Sağlıklı olmakla birlikte fazla kalori barındırıyorlar," dedi.

Öyleyse yapacak bir şey yoktu...

Acınacak bir öğündü. Herkes salata sosundan sadece yarımşar kaşık aldı ve garsonun ufak bir sepet içinde masaya bıraktığı harika koku yayan, sıcacık beyaz ekmek dilimlerini görmezden geldi. Ben hariç tabii. Bu taze, çıtır çıtır ekmek dilimlerinin üzerine baharatlı tereyağı sürüp yemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu ve...

"Bir süre sonra alışıyorsun," dedi Vivi emin bir ses tonuyla arzulu bakışlarımı fark edince.

Sessizce salatalarımızı çiğnedik. Her lokmayı otuz kez hem de. Tavşanlar gibi sesler çıkarıyorduk.

"Işin asıl püf noktası hareket," diye bir kez daha söze girdi bir numaralı zayıflama koçum. "Spor salonumda haftaya başlayacak bir deneme antrenmanına kaydını yaptırdım bile, hemen yarın sabah koşuya başlıyorsun."

"Benim titreşimli kemerimi vereceğim sana," dedi Sonja. "Zaten uzun süredir kullanmıyorum. Çok etkili."

"Neyini?" diye sordum hafiften korkarak. "Ah, şu selülitleri eriterek yok eden garip şeyi kastediyorsun sanırım. Hayır, teşekkür ederim, öyle bir alete ihtiyacım yok."

"Düzenli kullanıldığında gerçekten faydalı," dedi Sonja. "Slendertone sadece selülitleri yok etmekle kalmıyor, bir sürü de kalori yakıyor. Tabii o süre içinde yemek yemezsen. Bir elmanın kalorisini yakmak için yarım saat titretmek yetiyor örneğin. Koşmaktan daha kolay."

"Evet ve bir pizza için sadece on altı saat yeterli," dedim. "Zaten zaman sıkıntım varken bir de..."

"Bu geçerli bir bahane değil," dedi Vivi sertçe. Aynısını ona bir kez daha işinden istifa etmeye kalktığında söylemeye karar verdim.

"En önemlisi kararlılığın," dedi Carla. "Bu yüzden sana bu ajandayı aldım, tüm başarı ve başarısızlıklarını buna kaydedebilirsin. Yemekten vazgeçtiğin her çikolata için ajandana bir güneş resmi çizebilirsin. Spor yaptığın her seferinde bir güneş daha. Üşenip yapmadığın her sefer için bir bulut resmi eklersin. Dayanamayıp şişmanlatan herhangi bir şey tıkındığın zaman da bir bulut çizeceksin. Her akşam güneş ve bulutları toplayıp günün hava durumuna benzer sonucunu çıkaracaksın.

Harika motive edici oluyor, aynı zamanda bir çeşit kontrol mekanizması sağlıyor."

"Evet, gerçekten de motive edici görünüyor," dedim bitkin bir halde. Kolumun altında ajanda, bir düzine kart ve guruldayan bir mideyle evin yolunu tuttum. Düşünceliydim. Ne olmuştu? Kendimi normal bulurken kimse bana rejim önerileriyle ya da bedenimle ilgili herhangi bir yorumla gelmemişti. Kendimden şüpheye düştüğüm anda etrafımın algısı da aynı anda değişmişti.

Sonuçta tüm bunlar benim algımın değişmesinden ibaretti. Belki bu garip cümle doğruydu. Boris ile karşılaşmamdan önce kendimi görece olarak büyük bir kıça sahip zayıf birisi olarak görüyordum. Öyle nahoş olmayan, kolayca örtülebilen kusura sahip sıradan bir kadındım. Kusur kelimesi de haksızlıktı aslında çünkü o ana kadar kendimi kusurlu da görmüyordum.

Ancak şimdi kendimi kısa süre önce televizyonda gösterdikleri, kapıdan çıkamadığı için vinçle evin çatı penceresinden çıkarmak zorunda kaldıkları şu şişman kadın gibi hissediyordum.

Ağlanacak bir durumdu.

Bunlardan hiç haberi olmayan Boris ise benimle bir an önce buluşmak istiyordu: Karşısında narin bir ceylan görmeyi bekliyordu, bunun yerine bir su aygırı ile karşılaştığında ne diyecekti?

Elbette kendini aldatılmış hissedecekti.

İnanılmaz üç yüz doksan yedilik puan gözlerimin önüne geldi. Üç yüz doksan yedi. Zayıflamaktan başka çarem kalmıyordu. Ve kim bilir? Belki de bir altı ay sonra karşısına çıkabilecek kadar zayıflamış olurdum.

Bahçemizde mumlar yanıyordu. Helena ve Philipp çimlerin arasında emekliyorlardı. Aman Tanrım, salyangozları toplayıp bir saksının içine koyuyorlardı!

Bahçe, üvey babamın hobisiydi, salyangozları güzel oldukları ve diğer zararlı böcekleri yedikleri için besliyor, barındırıyordu. Birkaç yıl önce bir çift salyangozla başlamıştı ve şimdi sırtında evlerini taşıyan bu yaratıklardan koca bir koloni meydana gelmişti. Sabah saatlerinde ilkbaharın ılık havası yüzünden kışlık korunaklarından çıkarak narin gelinciklerin açmaya başladığı çimenliklere yayıldıklarını fark etmiştim.

"Bu salyangozlar yenmeyecek," dedim dehşete kapılarak. "Onlar evcil yaratıklar, yiyecek değil! Onlar arkadaşlarımız."

Philipp ile Helena başlarını kaldırdılar. "Selam Hanniciğim," dedi Philipp. "Elbette onları yemeyeceğiz, bunu da nereden çıkardın? Onları sadece boyayacağız."

Ancak o anda ikisinin de ellerinde çıkmayan keçeli kalemlerin olduğunu fark ettim. Helena'nın yanında çimlerde duran salyangozların üzerinde *"Fuck"*, *"Break"*, *"Him"*, *"Her"*[6] gibi kelimeler yazılıydı. Philipp'in yanındakilerin üzerlerinde ise *"Kiss"*, *"Happy"* ve *"Day"*[7] yazıyordu.

"Bunu ne amaçla yapıyorsunuz, anlamıyorum," diye sordum kafam karışmış halde.

"İngilizce dağarcığımızı geliştirdiğimiz söylenebilir," diye karşılık verdi Philipp neşe içinde ve üzerine *"Moonlight"*[8] yazdığı kocaman bir salyangozu çimlerin üzerine bıraktı yine. "Helena bunun tam da dolunaya yakışan bir faaliyet olduğunu söylüyor."

---

6 (İng.) "Siktir", "Mola", "O adam", "O kadın". (ç. n.)

7 (ing.) "Öp", "Mutlu", "Gün". (ç. n.)

8 (İng.) Ay ışığı. (ç. n.)

"Ama ay hilale dönüp inceliyor," dedim.

"Kıskandın mı?" diye sordu Helena.

"Ay'ı mı?"

"Evet, inceliyor ya hani," dedi Helena ve cadı gibi kıkırdamaya başladı.

İşte, bir kez daha vücudumla ilgili aşağılayıcı bir ifade. Bunun bir sonu yoktu.

"Ama yine dolunaya dönüşüyor, buna yoyo etkisi deniyor, duymadın mı? Zavallı salyangozlar. Bu resmen işkence. Biri sizin üzerinize '*Fuck*' yazsa ne hissederdiniz?"

"Yaa, kanka, tişörtümde tam da bu yazıyor," dedi Helena. "Bu ciddi bir tören. Senin anlayamayacağın derin anlamları var."

"Neymiş bu anlamlar? Salyangozların üzerinin boyandığı bir tören mi var gerçekten?"

"Ah, evet," dedi Helena. Tam da yüzünü alttan aydınlatan bir ışığın üzerinde oturuyordu, bu görüntü her türlü korku filminde rahatlıkla kullanılabilirdi. "Büyü âleminde yok yoktur."

"Yaa," diye tamamladım cümlesini.

Helena doğruldu. "Sana büyü yapacağımdan mı korkuyorsun yoksa?" Gözleri karanlıkta garip biçimde parıldıyordu. Bir çalının altına kaçıp saklanmaya çalışan bir salyangozun üzerine "*Blood*"[9] yazmıştı.

Evet korkuyordum ancak Helena'nın büyülerinden değil. Akıl sağlığı konusunda ciddi sorunları olduğu kesindi. Salyangozları boyamayı düşünen birinin aklına daha sonra nelerin gelebileceğini kim bilebilirdi?

İçimden onu evden tamamen kovmak geldi bir an.

---

9 (İng.) Kan. (ç. n.)

"Hanna baksana, evde doğru dürüst yiyecek bir şey yok," dedi Philipp bir salyangozu daha çimlere bırakarak. Onun da sırtında *"Heart"*[10] yazıyordu. "Sadece komik şeyler, yeşillik, havuç, biber, salata, domates..."

"Sevinin işte," dedim. "Canlı ya da ölü herhangi hayvansal gıda yok."

"Evet ama doyurucu olan da herhangi bir şey yok," diye şikâyet etti.

Bu konuda haklıydı işte.

"Özür dilerim ama o tür şeyleri bundan sonra kendin temin etmek zorundasın," dedim ve evin kapısına doğru ilerledim. "Çünkü bugünden itibaren rejime başlıyorum."

"Ne? Sen mi?" diye sordu Philipp. "Sana ne oldu böyle Hanniciğim?"

Evin kapısının önünde yolunu kaybetmiş görünen ve üzerinde *"Love"*[11] yazan bir salyangoza basıyordum neredeyse. Bu da aklıma bir fikir getirdi.

"Belki de âşık olmuşumdur," dedim omzumdan geriye bakarak. Belki gerçekten de âşık olmuştum. Ne de olsa Boris ile üç yüz doksan yedi puan tutturmuştuk. Bu da âşık olmam için yeterli değilse daha ne olacaktı?

Çimlerin üzerinde şaşkınlıktan kaynaklanan bir sessizlik oldu.

Yüzümde memnuniyetten kaynaklanan bir gülümsemeyle eve girdim. Guruldayan midemi susturmak amacıyla bir biber ve bir dilim kuru ekmek daha yedim. Tabii bu yüzden ajandama şimdiden bir bulut resmi çizmem gerekecekti.

Ama hâlâ açtım.

---

10 (İng.) Kalp. (ç. n.)

11 (İng.) Sevgi. (ç. n.)

"Yemek yemek yerine duşa gir," diye yazıyordu çantamdaki kartlardan birinin üzerinde ve ben de öyle yaptım. Ardından da aç karnına yatağa girdim. Gece ise ceylanlar, su aygırları ve beni işe taşıyan vincin olduğu garip rüyalar gördüm.

Dokuzuncu Bölüm

"Nasılsın?" diye sordu Carla ertesi sabah dergide. Ofiste yalnızdık: Herzcik hâlâ hastaydı ve Marianne henüz gelmemişti.

Cevap vermeyi karnıma bıraktım: "Gurrrr." Kahvaltı olarak yediğim elma onu sakinleştirmek yerine daha da öfkelendirmişti.

"En geç dört haftaya kadar alışırsın," dedi Carla karnıma. "Açlık hissi kaybolacak ve ufak porsiyonlarla da doyacaksın."

"O zamana kadar hayatta kalırsam tabii!"

"Bu sabah koştun mu?"

"Evet," dedim. "Öyle denilebilirse tabii." Altı buçukta koşu ayakkabılarım ile eşofmanlarımı zorla giydim ve evden sessizce çıktım. Hava sıcak sayılırdı ve evin bahçe girişine kadar koşmaya kesin kararlıydım. Bu sırada birinin sırtında *"Black"*[12], diğerinin *"Day"*[13] yazan iki salyangoz gördüm yolumun üzerinde.

---

12 (İng.) Kara. (ç. n.)

13 (İng.) Gün. (ç. n.)

Salyangoz falı konuşmuştu: Bir sonraki sokak lambasına ulaştığımda nefesim kesilmişti. Yürüyerek geri dönmekten başka çarem yoktu ve bunu ölmeden başarabildiğim için mutluydum.

"Blokun etrafında bir tur atmak istemiştim," dedim üzüntüyle.

"Harika," dedi Carla neşeyle. "Başta küçük turlar da iş görür."

"Evet ama o kadar küçük olmasaydı keşke. Yüz metre gidip yüz metre geri döndüm. Böğrüme ağrı saplandı, kronik nefes darlığı çektim ve ağzımda kan tadı vardı. Kalp krizine ramak kalmıştı sanırım."

"Hızlı koşmuşsun," diye yorumda bulundu Carla. "Bunu tahmin etmiştim zaten. Al!" Bir kol saati ile siyah bir kemer uzatmıştı. "Bu benim nabız ölçerim, bununla nabzını kontrol edersin. Acemiler hep hızlı koşar ve bunun yağ yakımına hiçbir faydası olmaz. Nefessiz kalacak şekilde antrenman yapmamalısın, yani dakikada yüz kırk kalp atışının üzerine çıkmaman gerekiyor. Başta yüz yirmi nabız gayet yeterli. O durumda saatler boyunca devam edebilirsin. Hadi, kazağını kaldır."

"Ne?"

"Kemer göğsün altına takılıyor. Sana göstereyim."

Kazağımın altında olanlar aslında tamamen mahremdi. Oldukça yumuşaktı bu mahrem yerler. Kazağımı istemeye istemeye kaldırdım. Carla hemen iki eliyle birlikte o mahrem yere daldı. Şaşırarak ciyakladım.

"Merak etme, spor salonunda bunun üstesinden geleceğiz," dedi Carla beni sakinleştirmeye çalışarak. "Göreceksin, on kilo verince ve altı ay problemli bölgelere yönelik çalışınca tahta gibi bir karnın olacak."

"Boris altı ay bekler mi dersin? Bu hafta buluşamayacağımızı söylediğimde bile hayal kırıklığına uğramıştı."

Carla kemeri bağladıktan sonra şevkatle kazağımı yağ katmanlarımın üzerine indirdi. "Bunu göreceğiz. Her şey sırasıyla. Bugün çiğ yemekler günü. Bugün dayanır, akşam biraz yağ bölgelerine yönelik antrenman yaparsan ajandana iki güneş çizebilirsin. Başta hızlı yürüyüp kollarını sallasan da olur."

"Sallamadan nasıl oluyor ki?"

"Ha ha. Sakinken nabzın kaç?"

Carla'nın o sırada bileğime taktığı nabız ölçere baktım. "Yetmiş beş."

"Fena değil," dedi Carla. "Kolunda kalsa da olur. Dakikada yüz yirminin üzerine çıktığında yağ yakmaya başlıyorsun. Merdiven çıkarken ya da fotokopi makinesine koşarken çok motive edici oluyor. Alet, yüz kırkın üzerine ulaştığında alarm verecek şekilde ayarlı. Bu da yaklaşık şu anlama geliyor: Dikkat, bu noktadan sonra tüm çabalarınız boşuna çünkü yüz kırk nabızdan sonra beden sadece karbonhidrat yakar. Bu aletten başta o kadar etkilenmiştim ki seks sırasında bile takıyordum. Kim demiş seks sırasında kalori yakılır diye. Tek faydası sürekli karnı içeriye çekmek zorundasın. Ancak yağ yakımı için kolları sallamak daha çok işe yarıyor. Dene bak."

İtaat ederek kollarımı sallamaya başladım. Kalbim bir anda yüz on sekize fırladı.

"Devam Havuç, devam," diye gaza getirdi Carla beni ve ben de kollarımı sallamaya devam ettim. O da benimle birlikte kollarını sallıyordu.

"Burada neler oluyor böyle? Fan mı bozuldu?" Bu, sırıtarak kapının eşiğinde duran Birnbaum'du.

Carla kollarını indirdi. Birnbaum her sabah olduğu gibi yine mükemmel tıraşlı, saçları taralıydı, kıyafeti de düzgündü. Gün içinde sakalının uzaması, koyu renk saçlarının dağılması

ve kıyafetlerinin buruşmasını izlemek çok ilginçti. Tam bir fenomen.

"Beynin daha iyi çalışması için yaptığımız birkaç basit hareket," dedim ve kontrol amacıyla ayakkabılarına çevirdim bakışlarımı. Çorapları bu kez eşti.

"Neden diğer insanlar gibi siz de sabahları sadece 'Günaydın' demiyorsunuz?" dedi Carla. Birnbaum'dan hâlâ nefret ediyordu.

"Ama şimdi haksızlık ediyorsunuz. Günaydın diyebilmek için ofisinize bile uğradım biraz önce Bayan Lautenbacher. Ama kimse yoktu ve telefon çılgınlar gibi çalıyordu. Ancak beyninize giden kan akışını olumluya çevirebilmek adına yaptıklarınızı tamamıyla onaylıyorum.

Carla ona nefretle bakıp ne gibi bir hakaretle karşılık verebileceğini düşünüyordu.

"Sadece nabız ölçeri test ediyoruz," dedim yalakalık ederek, Carla'nın istifa etmesine neden olabilecek bir şeyler söylemesine fırsat vermeden.

Birnbaum yaklaşarak bileğimi tuttu. "Yüz yirmi beş," dedi. "Bu iyi mi, kötü mü?"

"Olması gereken," dedim. "Bu, yağ yaktığım anlamına geliyor."

Birnbaum kaşlarını kaldırdı. "Bu ne demek? Yani bundan sonra çikolata falan olmayacak mı yanınızda?"

"Hayır," dedim üzüntüyle. "Size en fazla bir havuç ikram edebilirim."

"Ne yani Hanna, rejime mi başladın yoksa?" Marianne ofise süzülüp narin hareketlerle masasına oturdu. "Sadece kıçın büyük dedim diye mi? Ben olsam boşuna çabalamazdım şekerim. Bazı erkekler öylesini seviyor, öyle değil mi sayın şefim?"

"Evet, bu bir gerçek," dedi Birnbaum.

Herkesin kıçıma baktığı duygusuna kapıldım ve yüzüm kızardı. İnsan karnını içeriye çekebiliyordu ancak kıçıyla bunu yapamıyordu ne yazık ki.

"Annem her zaman erkeklerin elleyip tutabilecekleri bir şeyler istediğini söyler," diye devam etti Marianne. "Sende o kadar çok malzeme var ki rahatlıkla iki erkeği idare edebilirsin. İki erkek! Hepimiz bunun rüyasını kurmuyor muyuz?"

Yüzümün rengi domates kızılına dönmüştü.

"Hanna bunu herhangi bir erkek için değil, kendisi için yapıyor, öyle değil mi Hanna?" dedi Carla.

Telefonum çaldı, bu şekilde cevap vermekten yırtmama yardımcı olan Tanrı'ya şükürler olsun. Çalışma masama geçip sırtımı diğerlerini döndüm. "*ANNIKA* dergisi, Johanna Rübenstrunck ben, buyurun?"

"Hanna, sıkı tutun tatlım. Haberlerim var!" Eski erkek arkadaşım Alex'ti, hani şu bir süre önce ayrıldığım çocuk. O kadar kesin ayrılmıştık ki bana hâlâ tatlım diyebiliyordu yani. "Oturuyor musun?"

"Evet, tabii," diye yalan söyledim. Ne anlatırsa anlatsın beni devirmeyeceği kesindi. Alex insanın ayaklarını yerden kesebilecek biri değildi. İki saat önce yeni bir iş anlaşması imzaladığını söyledi.

"Yüzde beş zam, daha büyük bir şirket arabası ve en iyisi de şirketin merkezi Köln'de. Yani önümüzdeki aydan itibaren yine Köln'deyim. Şaşırdın, öyle değil mi?"

"Evet," dedim onu sevindirmek amacıyla. "Oturuyor olmasaydım kesin düşmüştüm!"

"Beni hâlâ seviyor musun şekerim?"

"Elbette seni hâlâ seviyorum," dedim, bu kesinlikle doğruydu: Birini kalbime aldığımda ömür boyu orada kalırdı. "Peki ama

Ariane, Köln'e dönmene ne diyor?" Ariane benden sonraki sevgilisiydi. Alex ile birlikte Münih'te aynı evde yaşıyorlardı.

"Ariane ile ayrıldık. Uyumlu bir biçimde hallettik," dedi Alex.

"Senden de başka türlüsünü beklemezdim zaten. Yani yeniden bekârsın, öyle mi?"

"Evet. Kötü bir his değil. Ancak yavaş yavaş bir aile oluşturma hayalleri kuruyorum bu aralar. Bu yıl otuz beş olacağım. Yavaş yavaş yaş geliyor."

"Evet, evet, hepimiz aynı yoldayız."

"Sen hiç konuşma, henüz yirmili yaşlarının, gençliğinin ve güzelliğinin en tatlı yıllarındasın." Bunları ondan duymak yaralı ruhuma ilaç gibi gelmişti.

"Bunda ciddi misin?"

"Elbette tatlım. Yirmi altısındayken yılların ne kadar hızlı ilerlediğini anlamıyorsun. Habersiz bir şekilde hayatını yaşarken bir günde her şey değişiyor: Uzağı görememe, varis, saç dökülmesi falan. O saatten sonra da bir kadın bulacağım diye uğraşıp dur. Senin gibi taze çıtır bir piliç benim gibi bir erkek için ulaşılmaz oluyor bir anda! Bacaklarımdaki ve başka yerlerimdeki varisleri gördüğün anda şaşkınlıktan küçük dilini yutardın!"

"Başka nerende çıktılar ki?"

"Sorma! Hayatta söylemem! Hayır, hayır, benim payıma tıpkı benim gibi sorunlarla uğraşan bir kadın olacaktır."

"Yani gizli yerlerinde damarları pörtlemiş bir kadın mı istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Zamanın izlerini taşıyan bir kadın istiyorum..."

"Oh, harika. Sana o konuda yardımcı olabilirim işte," dedim.

"Gerçekten mi? Çöpçatanlık yapmana bir itirazım olmaz. Baksana şekerim, haftaya Köln'de olacağım. Öğlen bir şeyler yer bu konuyu daha ayrıntılı konuşuruz, ne dersin?"

"Güzel olur," dedim ve ajandama not aldım. Onu önce kiminle tanıştırmalıydım acaba? Vivi olmazdı, onu tanıyordu zaten, uygun değillerdi. Sonja olabilirdi ya da en iyisi Carla. En çok acelesi olan oydu. Ve zamanın izlerini taşıdığı kesindi. Arkamı döndüğümde herkesin konuşmamı merakla dinlediklerini fark ettim.

"Kimdi?" diye sordu Birnbaum.

"Eski erkek arkadaşım," dedim cesurca onu hiç mi hiç ilgilendirmemesine rağmen.

"Ne? Şu sıkıcı Alex mi?" diye sordu Carla.

Birnbaum bileğimi yakalayıp nabız ölçere göz attı. "Doksan beş. Demek o kadar da sıkıcı biri değil."

"Değil zaten," dedim üzerine bastırarak.

O anda ofise uzun boylu bir sarışın girdi. Barbie değil de daha çok Sarah Conner tipinde biriydi. Onu hemen tanıdım, zayıf, hafif vahşi ifadeli yüz, uzun sarı saçlar, uzun ve ince bacaklar, suşi lokantasında taburenin üzerine gösterişli bir biçimde kondurduğu minicik poposu.

Bu Annika Fredemann'dı, patronun kızı.

Birnbaum hâlâ arkası kapıya dönük ve bir eliyle bileğimi tuttuğu için onu henüz görmemişti ancak Marianne onu tam karşıdan görmüştü.

"Yolunuzu mu şaşırdınız?" diye sordu düşmanca bir tavırla. Marianne meşhur bir sarışın düşmanıydı ve karşısındakinin kim olduğundan haberi yoktu anlaşılan. "Buraya sadece okuma yazması olanlar girebiliyor."

"Ne?" diye sordu Annika Fredemann şaşırarak. Carla'yla içten içe sevinerek bakıştık. Normalde Marianne'nin sözünü

keser, durumu kurtarmaya çalışırdım ancak son günlerde bana karşı iğrenç davranmıştı ve bu yüzden de bodoslama dalmasına müdahale etmedim.

"Ne?" diye taklidini yaptı Marianne. "Bir de sağırsın anlaşılan. Ama hep söylediğim gibi işte: Sarışınlara aslında özürlü kartı gibi bir şey vermeliler."

Birnbaum bu arada elimi bırakmış, arkasını dönmüştü. "Beni mi arıyorsun?"

Annika Fredemann rahatlayarak gülümsedi. "Adam, buradasın demek."

Marianne heykele dönmüştü. Sadece gözleri oynuyordu. Bir Annika'ya, bir Birnbaum'a bakıyordu.

Carla ile hınzırca gülümsüyorduk.

"Seni bulmak kolay olmadı," dedi Annika Fredemann. "Ofisinde yoktun, sekreter de yok ortalıkta. Hamile bir kadına sordum, o da ağlamaya başladı senin adın geçince. Sonunda yaşlı bir köpeği olan bir kadın burada olabileceğini söyledi."

Birnbaum gülmeye başladı. "Köpeğin adı Paule ve benim en önemli elemanlarımdan biri. Bunlar..." dedi Carla, beni ve heykeli işaret ederek. "...Bayan Lautenbacher, sekreterimiz, Johanna Rübenstrunck ve Marianne Schneider, aktüalite ve röportajlardan sorumlu yöneticimiz. Bu ise Annika Fredemann, dergimizin isim sahibi."

"Çok memnun oldum," dedi Annika, Marianne'ye hiç bakmadan. Beni şaşırtarak elimi ellerinin arasına aldı. "Johanna Rübenstrunck! Sizi tanımak ne güzel. Yazılarınıza bayılıyorum. Sürekli okurum ve her seferinde mideme gülmekten kramplar girer. Öyle değil mi Adam?"

"Evet," dedi Birnbaum. "Ofisime geçelim mi?"

Annika hâlâ bana bakıyordu neşeyle. "Nasıl göründüğünüzü hep merak etmişimdir. Ve gerçeğini söylemem gerekirse sizi çok daha farklı hayal etmiştim."

"Nasıl örneğin?" diye sormak isterdim elbette ancak alacağım cevaptan korktuğum için bundan vazgeçerek gülümsemekle yetindim ve Birnbaum ile Annika odayı terk ettiler. Her nedense Annika'nın yazılarımı beğenmiş olması beni pek heyecanlandırmamıştı. Çünkü Birnbaum'un yazılarımdan hoşlanmasının nedeninin kız arkadaşı olduğu şüphesi doğmuştu içime.

Birnbaum çıkıp da kapı arkasından kapandığı anda Marianne yeniden hareket yeteneğine kavuştu.

"Lanet olsun. Beni uyarabilirdiniz!"

Carla umursamaz bir tavırla saçlarını geriye savurdu. "Biz sarışınlar öyle ya da böyle birbirimizi destekleriz."

"Bana gelince: Ben de koca kıçımın üzerine oturuyordum," dedim.

Marianne öfkeyle bilgisayarını çalıştırdı.

Telefonum bir kez daha çaldı. "*ANNIKA* dergisi, Johanna Rübenstrunck, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Artık yardımcı olamazsın," dedi Vivi hattın diğer ucunda. "Çünkü artık çok geç!"

"Sen neden bahsediyorsun kuzum? Niçin ağlıyorsun?"

"Hepsi senin suçun," dedi Vivi hıçkırıklar içinde. "Hayatımın şansıydı ve sen de bunu çok iyi biliyordun!"

"Vivi! Neler olduğunu söyler misin!"

"Bugün çarşamba," dedi Vivi ağlayarak. "Ve sen de beni uyandıracaktın."

Aman Tanrım! Vivi'nin reklam ajansı görüşmesi! Saate baktım. Onu on geçiyordu. "Ah, Vivi, çok özür dilerim." Ajan-

damın sayfalarını karıştırdım. *07.00 Vivi'yi uyandır* yazıyordu. Nasıl unutabilmiştim?

"Bunun bir faydası yok artık," dedi Vivi burnunu çekerek. "Hayatımın şansıydı ve ben kaçırdım. Henüz uyandım. Çalar saatim çalmadı ve sen de beni uyandırmadın!"

"Ah, Vivi, tatlım! Bunun nasıl olduğunu ben de anlamadım. Özellikle de ajandama not etmiştim. Ama koşuya çıktım, ardından da havuçları soydum, sonra dergiye geldim derken... ah Vivi, gerçekten çok özür dilerim."

"Özrünü alıp kafana çalabilirsin," dedi Vivi ve telefonu yüzüme kapattı.

Sandalyeme oturdum. Ağlamak istiyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Carla.

"Vivi görüşmesini kaçırdı! Benim yüzümden! Ah Carla! Rejime başladığımdan bu yana her şey ters gidiyor!"

Onuncu Bölüm

Bugünün kara bir gün olacağını bana salyangoz falı henüz sabahın altı buçuğunda söylemişti ve şu ana kadar da doğru çıkmıştı. Vivi bana gerçekten çok kızgındı. Gün içinde ona birkaç kez telefonla ulaşmaya çalıştım ancak her seferinde telesekreteri çıktı karşıma. Kendimi suçluyordum çünkü çalar saatinin çalışmayacağını baştan tahmin etmiştim. Zavallı Vivi. Onu sadece çalar saati değil, en iyi arkadaşı da yarı yolda bırakmıştı. Nedeni de bu arkadaşının aklının rejimle ve bir çiftler testinde tesadüfen üç yüz doksan yedi puan aldığı hiç tanımadığı bir adamda olmasıydı.

Yazıklar olsun bana!

Çiğ yeme günü de berbat olmuştu. Yediğim üçüncü havuç parçasından sonra sanki bir süpürge sopasını çiğniyormuşum hissine kapıldım, üstelik lezzetli olacak şekilde dilimlenmiş biberlerin tadı da yüzme paleti kıvamındaydı. Buna katlanmamın tek nedeni Carla'nın başımda av köpeği gibi nöbet beklemesi ve Marianne'nin karşısında küçük düşmeme isteğiydi.

Eve dönerken marketten alışveriş yaptım. Elimde iki alışveriş listesi vardı: biri Toni'nin bana faksladığı, diğeri de

Carla'nın hazırladığı. İlkinde çocuk bezleri, pişik kremi ve muz ile bir sürü derin dondurulmuş hazır yemekler ve tatlılar vardı. İkinci listede ise bundan sonraki yedi gün boyunca benim ana öğünümü oluşturacak olan çorbanın malzemeleri yazılıydı. Ama bunu hak etmiştim! Suçumun farkında olarak alışveriş arabamda lahana, soğan, kereviz ve domatesle uygun adım ördek yürüyüşüyle şekerleme bölümünün önünden geçtim. Rejim yapmak hakkında bir yazı hazırlamak niyetindeydim ancak şu ana kadar geçen kısmı hiç komik değildi, hatta tam tersi. Kasa sırasında beklerken açlık duygusu öylesine şiddetle bastırdı ki neredeyse Toni için aldığım aile boyu çikolata paketini parçalayıp ağzıma atacaktım. Tam zamanında çantamdaki kartları anımsadım ve içlerinden birini çekip çıkardım.

"Akupunktur ile İştah Kesme," yazıyordu üzerinde. "İşaret parmağıyla ağız ile burun arasında bulunan iştah noktasına sıkıca baskı uygula."

Belki bu, yazım için malzeme olabilirdi. En azından sırada bekleyen diğer insanların benim bu noktaya baskı uygulamamı gayet komik bulduklarını açıktı.

Toni için aldığım eşyaları mutfak tezgâhının üzerine bıraktığım sırada saat yediyi gösteriyordu ve ben hayretle etrafımı inceledim. Evin içinden sanki bir hortum geçmişti, zemin yığma oyuncak, bulaşık makinesinin içi de kirli bulaşıklarla doluydu. Toni bugün sanki saçlarını henüz taramaya fırsat bulamamış gibi görünüyordu. "Hoş geldin," deyip gülümserken de acı çekiyor gibi bir hali vardı.

Selamlaşmamız da zaten gürültünün içinde kaybolup gitti. Leander acıktığı için, Finn ile Henriette ise televizyondaki çizgi film bittiği, Toni de televizyonu kapattığı için ağlıyorlardı. Bir yerlerden kurmalı bir oyuncak sesinin melodisi işitiliyordu: "Ay Dede, ne güzel doğuyorsun."

"Bir şeyler izlemek istiyorum," diye bağırdı Finn ve Henriette "Aptal anne! Salak anne! Lanet anne!" diye böğürüyorlardı.

"İiieeeee," diye ciyakladı Leander.

Toni bebek kucağındayken mutfak masasının üzerine oturup bluzunun önünü açmaya başladı. En azından ciyaklama sesi kesilmişti. Geriye Finn ile Henriette'nin bağrışları kalmıştı.

"Buna izin vermemelisin," dedim.

"Öyle mi?" Toni'nin sesi öfkeliydi. "Sence ne yapmalıyım peki?"

Çocuklara döndüm. "Yatma saati geldi," dedim sert bir ses tonuyla. "Hemen yukarıya çıkıp dişlerinizi fırçalıyor, pijamalarınızı giyiyorsunuz."

Gürültünün artmasının dışında bir şey olmadı.

Toni dalga geçerek kaşlarını kaldırdı. "Evet, Henriette de küçük kardeşinin altını değiştirir bu arada. O da karşılığında onun yatağının çarşaflarını değiştirir, ne dersin? Çünkü bu öğlen hiç iz bırakmadan kayıplara karışan deney faresi yatağa pislemiş. İz bırakmadan lafı yanlış oldu çünkü izini yatağa işeyerek bırakmış."

İlk başta göründüğü kadar kolay olmadığını itiraf etmeliydim.

"Justus nerede?" diye sordum. "En azından akşamları burada olup aile yaşamına dair kendi üzerine düşeni yerine getirmeli bence."

Toni kahkaha attı. "Ben de aynısı düşünüyorum. Ama Justus mesailere kalmazsa bir aile hayatımızın olmayacağını söylüyor."

"Toni? Justus'un senin için doğru kişi olduğunu ne zaman fark ettin?"

"Sanırım hamile kalıp da başka seçeneğimin olmadığını fark ettiğim andı herhalde."

"Ciddiyim. Önceden hissetmiş olmalısın, öyle değil mi? Yani onunla şey etmeden önce..."

"Evet, haklı olabilirsin, önceden onun doğru kişi olduğunu düşünmüş olabilirim," dedi Toni. "Ay ışığı, birkaç kadeh şarap... Ama biliyor musun, o duygu çabucak kaybolup gidiyor. Henriette! Uzak dur o çiçekten! Yeni geldi, dünyanın parasını verdik ona." Bana dönerek devam etti. "Annem bu odanın enerji akışını Feng Shui'ye göre düzenliyormuş. Uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum ama yine de denemeye değer."

"Sanırım bir temizlikçi kadın odanın genel atmosferine daha faydalı olurdu," dedim.

"Evet ama Justus kadın istemiyor. Başka insanların kendi pisliğini temizlediği düşüncesinden hoşlanmıyor." Toni içini çekti. Leander karnını doyurmuştu, yemeğini hızlı bitiriyordu. Diğer iki kardeşini düşününce bu içgüdüye gerçekten ihtiyacı vardı. Toni bebeği kucağıma verdi.

"Gazını çıkarırken dikkat et. Finn sabah bebeğin ağzına bir dilim mandalina soktu ve bu saate kadar o şey geri çıkmadı." Toni kendi etrafında bir tur attı. "Daha önce bundan büyük bir karmaşa gördün mü başka bir yerde?"

Başımı iki yana salladım. "Hallederiz. Büyükleri yataklarına götür, ben buraları toplar Leander'in gazını çıkarırım. Süt biriktirmeye başladın mı bu arada?"

"Litrelerce," dedi Toni. "Değişebilir miyiz? Ben buraları toplayayım, sen çocukları yatır."

"Olur." Ama çocuklar "Lanet aptal salak" anneleri tarafından yatırılmak istiyorlardı. Ust kattan duyulan seslere bakılırsa temizleme işini üzerime alarak kolay olan kısmı seçmiştim. Leander'in gazının çıkmasını bekledim (mandalina çıkmamıştı), onu beşiğine yatırdım ve temizlik işine başladım. Temizlik yapmak tatmin edici bir faaliyete dönüşebiliyordu.

Elinizi attığınız her yerde olumlu bir gelişme yaşanıyordu. Resimli kitapları raflara yerleştirdim, oyuncakları sandıklara koydum, yemek artıklarını masa ve Finn'in yemek sandalyesinden kazıdım, bulaşık makinesini doldurdum, çalıştırdım, dibi tutmuş dört tencereyi elle yıkadım (hepsi de ıspanaktı) tezgâhı sildim ve seramik ocağı parlattım. Üst kattan hâlâ gürültüler duyulduğundan ve Leander de sepetinde mışıl mışıl yattığından, elektrikli süpürgeyi getirip koltukların üzerinde ve yerlerde kilolarca ezilmiş bisküviyi çekip aldım, süpürgenin metal ağzıyla da tavana yapışıp kalmış bulgur pilavı artıklarını kazıdım. Sonuç mükemmeldi ve tüm bunlara ek olumlu bir işlevi daha olmuştu: Nabız ölçerim dakikada yüz yirmi ikiyi gösteriyordu.

Süpürgeyi depoya kaldırıp yerleri silmeye başlayacağım sırada, ki pisliğin büyük bir bölümü parkelerle birleşmiş görünüyordu, telefonum çaldı.

"Ee? Koşu nasıl geçti?" diye sordu Carla.

"Oo, koşu! Henüz fırsat bulamadım ama nabzım..."

"Hanna! Seni pörsümüş havuç! Bahane uydurma! Derhal spor ayakkabılarını giyip blokun etrafında koşmaya başlıyorsun. Yürümek de yeter, yeter ki nabzın yüz yirmiyi geçsin!"

"Ama..."

"Ama yok!" diye bağırdı Carla sertçe. "Bugün için ajandana bulut resmi çizmek istemiyorsun herhalde."

Hayır, istemiyordum. Hay aksi! Ajandamda bulutlar ile ben nasıl yaşardım?

Derin bir iç geçirdim. "Hava kararadı Carla!"

"Bu bir şeyi değiştirmez," dedi Carla. "Sokak lambaları var."

"Ama çorbayı hazırlamam gerekiyor..."

"Hop, hop, giy ayakkabılarını, Havuç!" dedi Carla. "Boris'i düşün!"

"Özür dilerim," dedim kolları ve ağzının kenarları sarkmış bir halde merdivenleri inerek gelen Toni'ye. "Gitmem gerekiyor. Ama temizlik için hazırladığım su hâlâ sıcak..."

"Evet, teşekkürler," dedi Toni kafası biraz dağınık. "Belki sonra banyo yaparım. Ama önce şu lanet fareyi bulmam lazım. Onu bir yerlerde görmedin, öyle değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Depoda garip bir koku var, belki de oraya saklanmıştır."

"Hayır. Koku yılbaşından beri orada devrilmiş duran süt şişesinden geliyordur. Ölmüş bir fare farklı kokuyor, inan bana. Hem sadece dünden beri kayıp. Ah, Hanna, biraz daha kalamaz mısın? Yetişkin biriyle konuşmayı o kadar çok istiyorum ki."

"Kusura bakma, olmaz. Gerçekten de..."

"Anlaşıldı," dedi Toni ve yüzünde inanılmaz üzgün bir ifade belirdi. "Zaten uzun süre oturamazdık. Çocuklardan biri hemen zırlayıp araya girerdi. Sen git. En azından içimizden birinin akşamı güzel geçsin."

Güzel bir akşam geçirmeyeceğimden emindim ancak Toni'yi yine de yalnız bıraktım. Evin kapısında neredeyse Justus ile çarpışıyorduk. Tanrı'ya şükür! En azından Toni yalnız kalmayacaktı.

Justus beni gördüğüne sevinerek yanağımdan öptü. "Selam Hanna, seni kariyer manyağı! Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Toni aynı şeyi senin için de söylüyor," dedim. İçimde taşıdığım suçluluk duygusunu ona devretmeyi istiyordum.

"Evet farkındayım. Ama bu aralar bakanlık cehennem gibi."

"Sizin içerisi de öyle," dedim. "Çocuklarını uyanıkken en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

Justus güldü. "O zibidiler her zaman uyanık! Sabahları bitkin uyanmamak için misafir odasında uyuyorum. Ama

bağrışmaları oradan da duyuluyor! Hayat bu kadar çocukla çok heyecanlı, inan bana. Sana da tavsiye ederim."

"Toni'nin de bir gece kesintisiz uykuya ihtiyacı olabileceği hiç aklına gelmiyor mu?"

"Elbette öyledir," dedi Justus. "Ama bu aralar bu gerçekten mümkün değil."

"Bir gece onun adına sen devreye girsen olur aslında." Aman Tanrım!

"İsterdim gerçekten ancak ne yazık ki bebeği ben emzirememem. Ve Toni'nin aksine ertesi gün dinç olmam gerek. Çünkü evin geçimini sağlamak durumundayım ve üç çocuk çok para demek. Hem bu çocuklar daha büyüyüp okula gidecek."

"Evet. Toni'nin seni bulduğu için şanslı olup olmadığını düşünüyorum bazen. Toni'nin de aklından geçiyor bunlar bilesin."

"Sanmam," dedi Justus. "Doğrusunu söylemek gerekirse Toni'nin kendine öyle fazla sorular sorduğunu da sanmıyorum. Sürekli olarak konuşacak yetişkin birilerini bulamamaktan şikâyet ediyor. Sonra da dünya politikası konusu açılıp da Şaron hakkında bir şeyler söyleyince, 'Orası neresi?' diyor."

"Hangi filmde oynadığını sormasından iyidir." Cep telefonum bipledi. Carla mesaj yazmıştı: "Hop, hop, hop, yaşlı Havuç, giy ayakkabılarını!"

Gitmeliydim. "Fareyi ara, bul," dedim Justus'a ve arabama yürüdüm. Yanımdaki koltukta lahana, kereviz, soğan ve domatesler bana bakıp gülüyorlardı.

Evet, hayat güzel ve akşam da henüz erkendi.

Evde Helena, Philipp ve annem masanın etrafına oturmuş masaya serili tarot kartlarını inceliyorlardı. Tarot kartları annemin tutkularından biriydi. Gerçek bir medyum olduğundan emindi.

"Ne güzel, ders çalışıyorsunuz!" dedim torbaları mutfak tezgâhının üzerine bırakırken. "Doğaüstü gelecek görüleri hakkındaki çalışmanı ne zaman teslim etmen gerekiyordu Philipp?"

"Hişştt," dedi annem. "Konsantre olmam gerekiyor." Ardından da kılıç üçlüsünün Helena'nın geçirdiği zor çocukluk dönemine, rahip kartının da ailesiyle onların duygusal blokajlarına işaret ettiğini söyledi.

"Annen gerçekten de esaslı yaa," dedi Helena heyecanla fısıldayarak. "Hepsi de doğru çıktı yaa."

"Evet yaa, etkileyici gerçekten de yaa," dedim. Zorlu çocukluk dönemiymiş! Ailesi ondan düzenli olarak banyo yapmasını rica etmişti herhalde.

"Yiyecek bir şeyler getirdin mi Hanniciğim?" diye sordu Philipp.

"Tabii. Lezzetli lahana, sağlıklı soğanlar, inanılmaz kereviz... hepsini karıştırıp çorba yapacağım, tabii hiç tuz katmadan. Seve seve paylaşabilirim."

Philipp iç geçirdi. "Saçma sapan zayıflama düşüncesine kapılana kadar senden gerçekten de hoşlanırdım."

"Saçma mı buluyorsun?" İçimde umuda benzer bir şey doğdu.

"Evet! Seni olduğun gibi seviyorum," dedi Philipp üzerine bastırarak. "Şişman ve pratik zekâlı! Zaten zayıf ve karmaşık iki ablam var, bir üçüncüsüne ihtiyacım yok."

O ana kadar akşam koşu faslını bir şekilde asmaya çalıştım ancak bu sözlerin üzerine sessiz sedasız spor ayakkabılarımı giydim.

Şişman ve pratik zekâlı! Şişman ve pratik zekâlıymış! Hakaretlerin en yücesi olan bu cümle dilimde koşmaya başladım.

Salyangozlardan biri yoluma çıktı yine ve sırtında da *"Heart"*[14] yazıyordu. Nabız ölçerime baktım: Kalbim dakikada yüz altmış yedi atıyordu, saat deli gibi ötüyordu. Bu iş böyle olmayacaktı. Sabahki sokak lambasının başında durdum.

"Sorunlu bölgeler için en az yarım saatlik antrenman gerek," diye özellikle vurgulamıştı Carla ve ben yola çıkalı henüz iki dakika bile olmamıştı. Bu süreye ayakkabılarımı bağlamam da dâhildi. Yani şu anda eve kesinlikle dönemezdim.

Nefes nefese nabzımın yüz yirmiye dönmesini bekledim, ardından yeniden harekete geçtim, bu kez bir salyangoz kadar yavaştım. Ağır çekimdeymişçesine karanlık cadde boyunca ilerledim, yan sokağa saptım ve olabildiği kadar sakin nefes almaya çalıştım. İşe yaradı: Nabzım yüz yirmi beşe sabitlendi.

Bu, günün ilk başarı anıydı. Bedenimin yağ yakmaya başladığını âdeta hissediyordum, bu işe popo kısmından başlamasını diledim içimden.

Ağır çekimde sık bir çalılığın olduğu köşeyi döndüm, iyi ki öyle yapmışım yoksa gecenin bu saatinde köpeğiyle koşuya çıkmış olan bir başkasına çarpacaktım neredeyse.

Köpek bir Golden Retriever'dı.

Koşucu da Birnbaum.

"Vay, Johanna!" dedi. "Bu ne komik bir tesadüf böyle."

"Hiiiieeeh," diye bir ses çıktı ağzımdan. Tesadüf olduğu kesindi, ama komik? Hayır, kesinlikle komik değildi. Carla'nın nabız ölçeri olduğum yerde durmama rağmen çılgınca sesler çıkarıyordu.

"Buralarda mı oturuyorsunuz?" diye sordu Birnbaum.

"Evet. Ya siz?"

---

14 (İng.) Kalp. (ç. n.)

Birnbaum arkasındaki evi işaret etti. "Benimki ikinci kattaki daire. Ama koşunuza engel olmak istemem, Jakob ve ben size sadece kısa süre eşlik edeceğiz, o kadar. Tabii bir itirazınız yoksa. Biz her akşam koşarız."

İtirazım vardı tabii, nabız ölçerimin de. Harekete geçtiğim sırada hâlâ deli gibi ötüyordu. Ama yine de Birnbaum'a ayak uydurmaya çalıştım. Yaklaşık olarak bir sekiz yüz metre koşucusunun son düzlükteki deparı hızında koşuyordu. Köpeği için ise yine de yeterli değildi ve önde koşarak ipi çekiştiriyordu.

"Parka geldiğimizde bırakacağım Jakob," dedi Birnbaum ona. "Siz de parka gidiyorsunuz, öyle değil mi Johanna?"

"Hiieeeh, hayır, oradan geliyordum zaten," demeye çalıştım elimden geldiğince. "İiiiyyeee, evvveee giiidiyorduumm."

"Ah," dedi Birnbaum. "Yanımda bana eşlik edecek birinin olması iyi olurdu. Jakob pek konuşkan biri sayılmaz, özellikle de akşamları. Bu ne?"

Nabız ölçerdi. Elektronik bir çöküş yaşıyordu. Sessizce kendi kendime ölebileceğim bir sokak köşesi aradım etrafımda.

Birnbaum oldukça antrenmanlı görünüyordu. Hem koşup hem de rahatlıkla konuşabiliyordu. "Dergideki ortam beni biraz endişelendiriyor. Bugün Anne Klostermann ben herkesi ismiyle çağırırken herkesin bana Bay Birnbaum demek zorunda kalması konusundaki şikâyetini dile getirdi. Ona bunun bir yanlış anlama olduğunu, elbette herkesin beni adımla çağırabileceğini söyleyince daha da kızdı. Bundan böyle sadece Bayan Klostermann olarak çağrılmak istediğini söyledi. Siz ve diğerleri beni ne diye çağırıyorsunuz Johanna?"

"Höööö," dedim soluk soluğa. Gözümün önünde kırmızı hareler belirmeye başlamıştı. Konuşmayı başarabilseydim ona elimden geldiğince ona asla böyle hitap etmeyeceğimi söylerdim. Onun hakkında konuşurken de Birnbaum ismini

kullandığımı. Bay olmadan. Böylesi bana uygun görünüyordu. Leroy onu "Mutant", Marianne Bay kelimesini kullanmadan "Adi hergele", Carla ise "İnsan ırkının cezası" ya da "İtoğlu kusmuk torbası" diye isimlendiriyordu.

"Bir dergi ofisinde bir bankanın yönetim kurulunda olduğundan daha esnek davranabileceğimizi düşünüyorum, siz ne dersiniz?" diye sordu Birnbaum.

Evet, ne düşünüyordum? Kelimelere dökmek zordu gerçekten: Tüm hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu.

Nihayet, bir ara sokak!

"Çözülür!" dedim ve son bir gayret göstererek şöyle ekledim: "Buradan eve gidiyorum! İyi eğlenceler! Yarın görüşürüz."

"Evet, tabii," dedi Birnbaum biraz üzgün. "İyi geceler Johanna." Köpeğiyle yoluna düz devam ettiğini rahatlayarak fark ettim. Bir çöp tenekesinin demir korkuluğuna yaslanarak gözlerimin önündeki kırmızı perde yok olana kadar beş dakika boyunca nefeslendim. Ardından en kısa yolu seçerek saklana saklana eve döndüm. Dönerken yürümek yerine neredeyse sürüne sürüne ilerlememe rağmen nabzım hep yağ yakma hızındaydı.

Evde, banyoda kıpkırmızı yüzümü inceleyip kaderime lanetler yağdırdım. Carla'nın kurallarına rağmen ajandama dört adet bulut çizdim: Biri Vivi'yi uyandırmayı unuttuğum içindi. Toni'yi büyük bir karmaşa yaşamasına rağmen yalnız bıraktığım için, koşu sırasında kendimi Birnbaum karşısında küçük düşürdüğümden ve bir tane de tüm bu rezalet olaylar yaşanırken lezzetli tek bir lokma yemek yemediğim için bir bulut çiziktirdim.

Ajandayı gece komodinimin çekmecesine koydum, naneli çikolataların hemen yanına.

Naneli çikolata! Birkaç hafta önce almış, ne olur ne olmaz diye buraya koymuştum. Olur da canım aniden naneli çikolata çeker diye.

Tam şu anda olduğu gibi.

On Birinci Bölüm

Tarih: 05.03. Saat: 23.11

Alıcı: <boris68>

Gönderen: <Peri33a>

Konu: Kimse beni sevmiyor

Sevgili Boris!

Suçluluk duygusu denen şeyi bilir misin? Sanmıyorum çünkü tecrübelerime göre erkekler suçluluk duygusu denen şeyi bilmiyorlar, bu, kadınlara özgü bir duygu olsa gerek. Ve kadınlar birbirlerine bu duyguyu aşılamakta çok iyiler.

Örneğin ablam Toni bu konuda bir uzmandır. Ona borçlu olduğum suçluluk duygusu en az on kilo gelir. Bu aynı zamanda küçük yeğenimin bugün markette heba ettiği kuşkonmaz miktarına denk geliyor. Market yöneticisi kuşkonmazların değerinin yüzlerce avro ile ölçüldüğünü

söylemiş zira ürün özel olarak biyodinamik koşullarda üretilmişlermiş. Hikâye kısaca şöyle:

Toni diğer iki çocukla acilen tuvalete gitmek zorunda kaldığı için Finn sebze bölümünde yalnız kalmış. Yeğenim Henriette yola çıkıldığı anda durmadan tuvaleti gelen bir çocuk ve Leander sindirim sistemi iyi çalışan bir bebek. Sindirim olayı bebekler için çok önemli, ebenin söylediklerini asla unutmam: "Ya dokuz günde bir ya da günde dokuz kez. Aradaki diğer her şey normal." Tabii dokuz günde bir yapan bir bebek tercih edilen bir şey ama ne yazık ki insan bunu kendisi seçemiyor. Henriette ayakkabısını tuvaletin içine atmasına rağmen Toni lavaboda sadece on dakika kadar zaman geçirmişti (öyle diyor). Ancak bu on dakika Finn'e kuşkonmazları paketlerinden çıkarıp olabilecek en küçük parçalara ayırması için yetmişti. Ufalmış parçaları yere serptiğinden ve alışveriş arabaları üzerlerinden geçtiğinden ortalık iyice rezil olmuş. Toni sonunda kucağında bebek ve elinde ağlayan Henriette (çünkü ayakkabısının biri ıslaktı) ile geri döndüğünde meraklı insanlar pahalı sebzeden oluşan tepenin önünde bulunan Finn'in etrafında çember halinde toplanmış, olanları izliyorlardı. Herkes kızıyormuş ama biri bile değerli kuşkonmazlardan birini

kurtarmak için parmağını kımıldatmamış. Toni ile aynı anda olay yerine gelen mağaza yöneticisinin yüzü kıpkırmızıymış (Toni öyle diyor) ve aynı anda bu çocuğun bir ay kadar önce koca krem çikolata kavanozu piramidini deviren çocuk olduğunu anlamış. Ailemizin laneti bu işte: Kızıl saçlarımız yüzünden her yerde her zaman tanınıyoruz. Yönetici bir çocuk düşmanıymış (Toni öyle diyor) ve olayın nedenini dahi sorma zahmetine katlanmamış. Çünkü Finn *kötücül bir yıkım güdüsüyle* değil, gayet *normal bir yıkım güdüsüyle* hareket etmişti. Tıpkı bir gün öncesinde evde buzdolabına ve pahalı mutfak mobilyalarına çekiç ile yeni desenler vermeye karar verdiği zamanki *normal yıkım güdüsüyle*. Toni'nin sigortasının zararı karşılayacağını sıcak bir dille anlatması müdürü yatıştırmaya yetmemiş, adam üstüne bir de Finn'in markete girmesini yasaklamayı talep edeceğini belirtmiş. Aynı şeyi Toni için de istediğini söylemiş çünkü ablam yerdeki kuşkonmazlarla çorba yapılabileceğini söyleyince adam iyice küplere binmiş ve bunu hakaret olarak kabul etmiş.

Tüm bunlar (Toni öyle diyor) onunla her zaman alışverişe gitmeme rağmen bu kez gelmemiş olmamdan dolayı benim suçummuş.

Gidememin nedeni şefimin suçu aslında ama dediğim gibi, erkekler bu duyguyu bilmez.

Bu öğleden sonra mesailerden birikmiş olan yüzlerce saatten dördünü kullanıp erkenden işten çıkmayı planlıyordum. Böylece eski erkek arkadaşımla öğle yemeği yiyip sonra Toni'ye alışverişte yardım edecektim. Ancak o anda Birnbaum (şef) ofise dalıp meslektaşlarımdan birinin randevusunu devralmam gerektiğini söyledi. Bahsettiğim meslektaşım benden birkaç dakika önce, dört aylık hamile oluşu bahanesiyle, ki bence oldukça kötü bir bahane, ortalıktan toz olmuştu.

Sadece randevuya gitmek ve öğleden sonramı bir finans ve emeklilik uzmanıyla geçirmekle kalsam iyi, bir de ardından makaleyi de benim yazmam gerekti: Yirmisinde emekliliği planlamak mı, Evet! :(

Makaleyi biraz önce tamamladım. Fona bağlı emeklilik hakkında soruların varsa çekinme, bana danışabilirsin.

Görüşme ile makale benim için bir işkence oldu, (tıpkı geçen hafta tamamen uydurduğum Test Chat olayı gibi), ama sanma ki birileri benim için üzüldü, aksine: Sadece ablam değil, herkes bana kızgındı.

Eski sevgilim kızdı çünkü beni beklerken benim yerime arkadaşım Carla ile karşılaşmıştı. Bunu yapmamın tek

nedeni de tek başına yemek yemek zorunda kalmamasıydı. Hem o ikisini tanıştırmak da fena bir fikir değildi: İkisi de eş arayışındaydı.

Ancak Carla da bana kızgındı çünkü Alex (eski sevgilim) çok sıkıcıymış ve onunla yemek yemek bir işkenceye dönmüşmüş. Yazık oldu, halbuki ben ilk görüşte aşk yaşayacaklarını ummuştum. İkisi birbirlerine çok yakışırlardı ancak anlaşılan biraz daha zamana ihtiyaçları varmış gibi görünüyor.

Herkes ama herkes beni suçluyor, kendimi kötü hissettirmeye çalışıyordu.

Toni, kuşkonmaz felaketini engellemek için yanında bulunmadığım için.

Henriette ile Finn, kayıp kobay fareleri, geçen hafta temizlik için kullandığım bir su kovasında ölü bulunduğu için (Hem o hayvan oraya nasıl girmişti ki? Dün boğulmuştu, bu da o kovanın en az beş gündür koridorda, benim bıraktığım yerde durduğu anlamına geliyor).

Arkadaşım Vivi benim yüzümden uyanamayıp bir reklam ajansının iş görüşmesine gidemediği için bana kızgındı. Gerçi yeni bir iş görüşmesi daha var ancak o şirket ısıtma ve kalorifer sistemleri konusunda hizmet veriyormuş ve Vivi'nin söylediğine göre de şirkette ne zengin ne de yakışıklı birileri varmış. Geçen hafta otuzuna girdi ve zengin bir reklam ajansı

sahibiyle evlenememiş olmasının tek suçlusu bendim.

Henüz bitmedi: Kardeşim biyoloji dersinden zayıf not aldığı için annem bana kızgın. Annem, olayın ciddiyetini kavrayan tek kişi olduğumu ancak buna rağmen ve bilerek bir şey yapmadığımı söylüyor.

Philipp (evi paylaştığım erkek kardeşim) günlerdir alışveriş yapmadığım, buzdolabı boşaldığı ve bu yüzden de şeker seviyesi düştüğü için bana kızgın. Şeker seviyesi düşmüş birinin zayıf notlar getirmesi de gayet normalmiş.

Kardeşimin iğrenç kız arkadaşı hâlâ bizde kalmaya devam ettiği ve salyangozların üzerini iğrenç yazılarla karaladığı için üvey babam da bana kızgın. (Bu sabah neredeyse üzerinde "lumbago" yazan bir salyangozun üzerine basacaktım. Kelimenin ne anlama geldiğini bilmediğimden sözlüğe bakmak zorunda kaldım ve bele ani saplanan ağrılara yol açtığını öğrendim. Şimdi de belimin ağrımasını bekler oldum!)

Üvey babam da Helena'nın (kardeşimin iğrenç kız arkadaşı) derhal evden gitmesi gerektiğini ancak bu işi tek başıma benim halletmemi istediğini söylüyor. Bunu henüz yapmadım ancak dün buna ramak kaldı zira eve gizlice bir başka canlı daha getirdiğini öğrendim: Adı Amisor olan, tişörtünün altında beslediği ve keçeleşmiş

saçlarının arasında gezdirdiği bir fareydi bu.

Elbette Helena'nın da bana kızgın olduğunu belirtmeme gerek yok sanırım. Onun nedeni ise hazretlerine sormadan çamaşırlarını yıkamış olmam. Eşyaları bir arada tutan şeyin kir olduğunu ben nereden bilebilirdim?

O sinirleri bozan emeklilik uzmanı teyzeyle yaptığım görüşmeden sonra ofise döndüğümde iş arkadaşlarım Cordula ve Marianne ise bana çok ama çok öfkeliydiler. Birnbaum ofisten ayrılalı çok olmuştu, muhtemelen golf oynamaya gitmişti ve Carla da orada değildi. Alex ile geçirdiği öğle yemeğinden öylesine bitkin düşmüştü ki doğrudan evine gitmişti.

Kısacası beni sırtlanlara karşı koruyacak kimsem kalmamıştı.

"Başkalarının işini elinden almaya bayılıyorsun anlaşılan, öyle değil mi?" diye sordu kozmetik, fitness ve rejim konularından sorumlu Cordula. Öfkeliydi çünkü Birnbaum dağlık bölgede yer alan ve adına sağlık çiftliği denen bir yer hakkında bir yazı hazırlamamı istemişti. Bu çiftlikte iddia edildiğine göre yeni teknikler uygulanarak insanların kısa süre içinde kilo vermesi ve selülitlerinden kurtulması sağlanıyormuş. Cordula ilgili broşürü parlayan gözlerle ofise getirmiş

ve toplantıda sunumunu yapmıştı. Birnbaum herkesi şaşırtarak makale önerisini kabul etmişti. Ancak:

"O insanların kullandığı garip yöntemlerin komik bir dille anlatıldığı neşeli bir yazı olmasını istiyorum," demişti. Cordula ise hemen itiraz etmişti: "Yöntemleri garip falan değil!"

"Gördünüz mü, tam da bunu kastediyorum," demişti Birnbaum. "Bu tür şeylerle aranıza gerekli eleştirel mesafeyi koyamıyorsunuz. Peri'nin (elbette Peri değil, gerçek adımı kullanmıştı) bu yazıyı devralmasını istiyorum. Böylece okurlarımızın yazıyı okurken güleceklerini garanti altına almış oluruz en azından."

Bu elbette övgü amacıyla söylenmişti ancak buna sevindiğim pek söylenemezdi çünkü kısa süre sonra yosun çamuru ve plastik poşetlere sarınıp bir de bunun hakkında komik bir yazı yazabileceğimi sanmıyordum. İşin en kötüsü ise Cordula ile Marianne'nin bu işi almak için özellikle yırtınmışım gibi davranmalarıydı.

"Bu benim yetki alanım," demişti Cordula ve toplantının geri kalanında susarak protestosunu yapıp oturmuş ancak sonra yeniden cesaretini toplamıştı. Ben de o anda savunmasız ve yalnız kalmıştım. "Senin zaten hiçbir şeyden haberin yok, hiçbir

şey bilmiyorsun! Ama gör bak, başına neler gelecek."

Zehir saçan Marianne ise şöyle demişti: "Bizim Peri (Tabii o da Peri'yi değil, gerçek adımı kullanmıştı) yalakalıkla yavaş yavaş kendini bir üst basamağa taşımaya çalışıyor. Ama işini gerçekten seviyorsan Cordula onunla dalaşmazdım: O, şefimizin en sevgili çalışanı. Ve şefimiz de patronun kızını düdüklüyor."

Marianne bunun üzerine hainceg üldü ve Cordula da düşmanca sırıttı. Elbette uzun süredir, kalıcı makyaj röportajından beri yüz ifadesi zaten hep böyleydi.

Peki tüm bunları sana neden anlatıyorum? Çok basit: Sana tüm bu depresyona yol açan olaylar silsilesini anlattıktan sonra (ki bunların hepsi bir gün içinde yaşandı!) bu hafta da buluşmak için zamanım olmadığını söylediğimde beni suçlayamayacaksındır, öyle değil mi?!?

*haha Peri

Not: Tüm bu stres yüzünden sürekli yemek yiyorum. Buluştuğumuzda karşına otuz altı değil de, otuz sekiz beden çıksam kızar mısın?

Tarih: 05.03. Saat: 23.54

Alıcı: <Peri33a>

Gönderen: <boris68>

Konu: Re: Kimse beni sevmiyor

Ah zavallı perim benim!

Zaman bulamadığın için sana en son kızacak ya da küsecek kişi benim. Ama sanırım seninki sadece bahane. Yavaş yavaş benimle buluşmaktan korktuğunu düşünmeye başlıyorum. Sana şu hayvan isimleri olayını hiç anlatmamalıydım. Hem böyle bir zamanda herkes sana düşman kesilmişken benim gibi bir dosta ihtiyacın var. En azından dikkatini başka yönlere çekebilirdim, bundan eminim.

Yarın akşam sekizde Rosito'da buluşmaya ne dersin? Bir masada oturup en sevdiğim kitabımı okuyor olacağım. Sen de seninkini getirir misin?

B.

Heyecanlanarak Carla'yı aradım.

"A a au en erger?"

"Carla? Uyuyor muydun yoksa?"

"Bir! Arte!"

"Arte mi izliyorsun?"

"Hayır! Çatırdamayı duymadın mı? Yüzümde lanet olası bir maske var ve kırıntıların halıya dökülmesini istemedim ama artık çok geç. Koltukta uyumuşum ve o şey yüzümde taş gibi olmuş. Saat kaç?"

"Gece yarısı. Önemli olmasa seni uyandırmazdım."

"Tamam, sakin ol," dedi Carla. "Bu açlık krizleriyle baş etmenin en iyi yolu otojen antrenmanı. Derin derin nefes alıp ver. Gözlerini kapatıp yeşil bir çimenlik hayal et. Çoook sakinsin, toksun ve mutlusun..."

"Carla! Bırak şimdi bu saçmalığı! Aç değilim, konu Boris. Buluşmak istiyor ve onu şimdiye kadar birkaç kez reddettim..."

"Ne zaman buluşmak istiyor?"

"Yarın akşam. Daha doğrusu bu akşam." Saat gece yarısını bir dakika geçmişti. "Ne yapmam gerekiyor? Bir daha ertelersem şüphelenmeye başlayacak ya da ilgisini yitirecek."

"O zaman buluşmaya git," dedi Carla.

"İmkânsız. Yarına kadar otuz altı bedene inmem mümkün değil. Ya da otuz sekize."

"Değil elbette. Ama yine de gitmelisin, tanınmadan. Şişko, kel bir hergele olup olmadığını kontrol etmek için mükemmel bir fırsat."

"Ne elde edeceğim bundan?"

"Eğer hepimizin umut ettiği gibi tatlı, yakışıklı biriyse buluşmaya niçin gelemediğine dair mantıklı ve ikna edici bir e-posta yazarsın. Araba çarptığını, hastanede yattığını ya da sana inanmak zorunda kalacağı herhangi bir hikâye uydurabilirsin. Böylece enerji ve zamanını doğru kişiye harcadığından emin olabilir, üstüne üstlük gerekli zamanı kazanırsın."

"Tamam, o halde onunla buluşabileceğime dair bir e-posta göndereceğim."

"Evet, ben de şu lanet maskeyi halıdan süpüreceğim," dedi Carla. "Ah, hem korkmana gerek yok: Ben de seninle buluşmaya gideceğim. Oralarda tek başına beklemek zorunda kalmayacaksın."

"Oh, harika. Teşekkür ederim."

"Diğer kızların da buna zaman ayıracaklarını sanıyorum," dedi Carla. "Ne de olsa bu acil bir durum."

"Evet, kesinlikle."

"Hem ne kadar kalabalık olursak o kadar az dikkat çekersin. Hadi bakalım: Orada olacağımızı yaz ona."

Tabii ki öyle bir şey yazmadım. Bu çok aptalca olurdu.

Tarih: 06.03. Saat: 00.11
Alıcı: <boris68>
Gönderen: <Peri33a>
Konu: bugün saat 20.00 Rosito

Tamam

Boris. İşler şimdi ciddileşiyor. Hangi kitabı okuyor olacaksın? Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı*'sı elimdeyken Stephen King'e tapan birinin yanına oturmak istemem.

Peri

Tarih: 06.03. Saat: 00.14
Alıcı: <Peri33a>
Gönderen: <boris68>
Konu: Re: bugün saat 20.00 Rosito

Gurur ve Önyargı eğer yanılmıyorsam Meg Ryan'ın *Mesajınız Var* filminde okuduğu kitap değil mi? (Dün televizyonda oynadı, izledin mi?) Tesadüf mü yoksa bilerek mi?

B.

Tarih: 06.03. Saat: 00.18
Alıcı: <boris68>
Gönderen: <Peri33a>
Konu: Gurur ve Önyargı

Tesadüf değil sevgili Boris ve bunu sorduğuna göre kadınları çok iyi tanımıyorsun demektir. Bütün kadınlar bu kitabı sever. Ve her kadın Bay Darcy gibi bir erkek ister. İstisnasız. Sen ne okuyacaksın?

Peri

Tarih: 06.03. Saat: 00.22
Alıcı: <Peri33a>
Gönderen: <boris68>
Konu: Re: Gurur ve Önyargı

Bana seçenek bırakmıyorsun. *Gurur ve Önyargı*'yı okuyacağım. Kadınların kafasının nasıl çalıştığını öğrenmek istiyorum artık. Ve şu Bay Darcy'nin nasıl biri olduğunu da merak ediyorum.

Görüşmek üzere. İyi uykular.

B.

On İkinci Bölüm

Boris'in karşısına çıkmak gibi bir niyetimin olmamasına rağmen uzun zamandır yapmadığım bir biçimde kendime çekidüzen verdim, asla görünmeyecek yerlerim dâhil.

Önce blokun çevresinde bir tur attım. Birnbaum yoluma çıkmadığında nabzımı düzenli bir seviyede tutarak yarım saat koşmayı ya da koşma stilime her ne isim veriliyorsa işte onu başarabiliyordum artık. Dışarıdan bakanlar henüz kalp nakli ameliyatı geçirdiğimi düşünüyorlardı herhalde ancak umurumda değildi. Ardından duş aldım, duşun sonunda da soğuk suyun altında durdum biraz çünkü "Soğuk duş yağ yakımını tetikliyor" diye yazıyordu arkadaşlarımın hazırladığı kartlardan birinde. Saçlarıma kür uygulayıp yüzüme tuz bal karışımı peeling maskesi yaptım, bacaklarımı da tıraş ettim (ki normalde bunu sadece cumartesileri yapardım). Ardından tüm bedenimi kremledim ve beklentiyle aynanın karşısına geçtim. Ne de olsa onca açlık ve koşuşturmaca etkisini yavaş yavaş göstermeye başlamış olmalıydı.

Hayır, bir periye dönüşmemiştim henüz. Daha çok kardan adama benziyordum. Kalçaları olan bir kardan adam.

"Bronzlaşma salonuna gidilecek" yazmıştı Carla kartlardan birinde, Vivi ve Sonja da yağ öbeklerinin koyu renk tende daha lezzetli göründüğünü söylemişlerdi. Ancak buna henüz fırsatım olmamıştı. Hem benim tenim bronza dönmek yerine kahverengi lekeli bir hal alırdı ve bunun bana faydası olacağından şüpheliydim.

Aynanın önünde fazla zaman kaybetmeden günün önemine uygun olarak göbek saklayan iç çamaşırım ile göğüs küçültücü sutyenimi çıkardım dolaptan. İddiaya göre göğüsleri optik olarak bir numara küçük gösteriyormuş. Üzerime sekizde yedilik ya da dörtte üçlük (bende bu tam olarak hiçbir zaman belli olmuyordu) boyda kısa pantolonumu giydim ve altlarına da uzun topuklu ancak rahat çizmelerimi geçirdim. Pantolon streçti, üzerimdeki bluz ise popomu örten upuzun bir çuval. Ancak hoş kesimli, yün-ipek karışımı düz örgülü bir çuvaldı ve çuval olsun olmasın pahalı bir havası vardı. Göğüs dekoltem boynumun uzunluğunu vurguluyordu ve köprücük kemiklerim belli oluyordu. Bundan daha fazla belli olmasına da gerek yoktu zira Vivi'de olduğu gibi köprücük kemiklerimin o kadar açığa çıkmasından ve kaburga kemiklerimin sayılır halde görünmesinden hoşlanmıyordum. Ya da Helena'da olduğu gibi. Bu sabah onu yine üzerinde sadece iç çamaşırı ve faresi ile mutfakta gördüm. Fare üzerinde dolanarak bir orasına, bir burasına sokuluyordu, ıyyy. Bir kez daha kadın bedeninin anatomisini etüt etme fırsatım olmuştu. Derinin altında hangi bölgelerde kemiklerin olduğunu görmek beni her seferinde gerçekten şaşırtıyordu. Helena'da kemikler doğrudan teninin altındaydı, hiç et yoktu.

"Niye öyle kıskanç kıskanç bakıyorsun?" demişti her zamanki saldırgan tavrıyla.

"Dövmeni inceliyorum sadece," diye karşılık vermiştim. Gerçekten de göğüs hizasında "*devil*"[15] kelimesini oluşturan kertenkele ve yılanlar vardı. pek orijinal değildi. "Buraya basın" ya da "Burada aslında bir göğüs olmalı" yazısı daha uygun olurdu bence.

"Bir arkadaşımın adı bu, tamam mı," demişti Helena ve içimden onun burada kaldığı sürece bu arkadaşının da evimizi ziyarete gelmemesi için dua ettim.

Makyaj yapıp saçlarımı da şekillendirdikten sonra yine aynanın karşısına geçtim ve bu kez bir kardan adamla uzaktan yakından alakarı kalmamıştı. Harika görünüyordum, tıpkı büyük bedenler için mankenlik yapan kadınlara benzemiştim. (Onlar da aslında hiç şişman değiller, fark ettiniz mi?)

Ben tam evden çıkacakken annem elinde bir tencereyle çıkageldi. "Bu, öğle yemeğinden artakaldı. Ispanaklı, kızartılmış ayçekirdekli tofu. Philipp'in midesine sıcak bir şeyler girsin diye getirdim." Son söylediği ile bana laf dokundurmaya çalıştı ancak oralı olmadım. Annemin hazırladığı bir şeyi yemektense hiçbir şey yememek daha iyiydi.

Tencerenin içindeki kahverengi yeşil bulamaca bir göz attım. "İşte buna çok sevineceğinden eminim anneciğim."

Annem gözleriyle beni baştan aşağıya süzdü. "Çok şık hazırlanmışsın. Diyet gardiyanlarıyla mı buluşacaksın?"

"Sonja, Carla ve Vivi'yi kastediyorsan, evet."

Annem elini koluma koydu. "Zayıflamak istemeni çok takdir ediyorum. Elbette seni olduğun gibi seviyoruz, nasıl görünürsen görün. Ama on yirmi kilo zayıflayarak kendini daha iyi hissedeceksen yine sen bilirsin, engel olmayız. Kardeşinin senin desteğine bu kadar ihtiyaç olduğu bir dönemde sadece

---

15 (İng.) Şeytan. (ç. n.)

kendini düşünmen de bence çok normal. İnan bana çok iyi anlayabiliyorum ve kırıcı şeyler söylediysem de özür dilerim. Önünde halletmen gereken onca şey var şimdi: Bu kadar şişmanlamanın asıl nedeni nedir ve kişiliğinin hangi parçası buna yol açtı, bunu bulman gerekiyor. Belki de bunu önceki hayatlarından bugüne taşıdın. Bebekken bile çok oburdun. Çok sevimliydin ama yine de oburdun işte. Bıraksam tüm gün mememe yapışıp kalırdın... Muhtemelen önceki hayatında büyük açlık çekip bunun bir daha olmaması için elinden geleni yapmaya karar verdin. Sorunun kökenine inmek için bir geçmiş yaşama yolculuk seansına katılmalısın mutlaka."

"Evet, tabii," dedim. "Zamanım olduğunda bu konuya dönerim."

Rosito dört yıldızlı bir restoran olmamasına rağmen yine de üst seviye, gösterişli bir mekândı. Masa örtüleri kar beyazı, çatal, bıçak ve bardaklar daima pırıl pırıldı. Çiçek düzenlemeleri zevkli ve çok pahalıydılar. Carla hem giriş kapısının hem de diğer masaların rahatlıkla izlenebileceği bir masa ayırtmıştı. Carla, Vivi ve Sonja önceden gelip oturmuş, bana da en güzel yeri bırakmışlardı.

"Boris henüz gelmedi," dedi Carla, aslında ona has olan o meraklı çepeçevre gözetleme bakışıyla ben etrafı kolaçan ederken. "Burada sadece çiftler ile moruklar var ve hepsi de menüyü okuyorlar."

"Hepinizin gelmesi çok güzel," dedim.

"Ne demek, bizim için bir onurdur," dedi Sonja. "Çok iyi görünüyorsun, kilo verdin mi?"

"Bence de zayıflamış görünüyorsun," dedi Carla. "Tartının olmaması çok kötü, yoksa şimdi ne kadar kilo verdiğini öğrenmiş olurduk."

"Siyah zayıf gösterir," dedi Vivi. "Yüksek topuklular da uzun boylu. Daha sık giymelisin bence."

Benimle yeniden konuşmaya karar vermesine sevinmiştim. "Yeni işinden ne haber?" diye sordum ve o anda yüzü asıldı birden.

"Sözleşmeyi bugün imzaladım ve pazartesi işe başlıyorum. İşçi tulumları içinde, koca göbekli, yakışıklı bir sürü adamı telefonla kentte nerede tıkanmış bir tuvalet varsa oraya göndereceğim. Çok saygıdeğer ve değerli bir iş ve bu işi tamamen sana borçluyum Hanna."

"Bence bu konuyu kapatalım artık," dedim. "Özür dilemekten başka bir şey yapamam. Çalar saatinin çalışmayacağını tahmin etmeliydim."

"Sorun değil," dedi Vivi iç çekerek. "Seni çoktan affettim bile. Bekâr kalıp berbat işlerde çalışmak ve arada sırada eski erkek arkadaşımla yatmak benim kaderim. Ama Max'ın bir daha beni arayacağından da emin değilim artık: Son seferinde ona para veremeyecek kadar çulsuzdum."

"Merak etme, Max yeni işine başladığını duyunca yine ortaya çıkacaktır," dedi Sonja onu teselli ederek.

Garson geldi, su ile bir kadeh kırmızı şarap siparişi verdim.

"Hayır," dedi Carla garsona özür dileyen bir gülümsemeyle. "Kırmızı şarap almayacak. Rejimde olduğunu unuttu da. Ama bize yarım litrelik bir şarap daha getirebilirsiniz. Ah, boş verin, ilki o kadar çabuk bitti ki siz en iyisi bize bir litre getirin."

Garson bana acıyan gözlerle baktı sanırım. Saatime göz attım. Sekize bir vardı. Boris her an kapıda belirebilirdi. Ağzım heyecandan kupkuruydu. Alkol olmadan bu heyecana dayanamayacaktım. Diğerleri kafayı bulurken özellikle benim ayık kalmak zorunda olmam haksızlıktı.

"Ama içersen geçen hafta verdiğin tüm kiloyu geri alırsın bir anda," dedi Sonja. "Ve bunu istemezsin, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Korkma. Yanındayız. Şerefe kızlar," dedi Carla.

Hepimiz kapıyı gözetliyorduk.

"Nasıl göründüğünü çok merak ediyorum," dedi Sonja.

"Kafasında hâlâ saç olması için dua ediyorum," diye fısıldadı Vivi.

"Ve bir yetmiş beşin üzerinde olmasını," dedi Carla. "Şu Napolyon kompleksli adamlardan olsun istemiyoruz."

"Ve lütfen altın zincir takmasın," diye fısıldadı ardından.

"Âmin," dedi Vivi.

"Hey kızlar, bu benim randevum, unuttunuz herhalde." Dikkatlerini kapıdan uzaklaştırmam gerekiyordu. "Randevu demişken. Biraz önce Alex ile görüştüm Carla. Nezaket kurallarından bihaber ancak bir o kadar da güzel göğüslere sahip olduğunu söyledi."

"Wonderbra'yı çıkarana kadar hepsi aynı şeyi söylüyor," dedi Carla. "Nezaket kurallarından bihaber de ne demek şimdi? Sırf salatanın sosunu ayrı bir tabakta istedim diye mi? Hiç *Harry ile Sally Tanışınca* filmini izlememiş mi?"

"Hayır, yemek boyunca yan masadaki herifi kesmenden hoşlanmamış."

"Ah, tamam. Ama çok hoş görünüyordu. Telefon numarasını almayı çok isterdim."

"Alex'in numarasını istemen gerekirdi."

"Hıh," yaptı Carla. "Göğüslerimden o kadar hoşlanmışsa o benim numaramı istemeliydi. Tüm süre boyunca sadece sıkıcı mesleği ile ilgili sıkıcı şeyler anlatıp durdu. Ve senin hakkında konuştu."

"O sıkıcı dediğin iş Alex'e yılda seksen bin avro kazandırıyor," dedim sinsice. "Ve o, güdüleriyle hareket eden insanlardan biri değil. Bir kadın ona güzel göğüslerinden fazlasını sunabilmeli ki ilgi duysun."

"Öyle mi?" Carla öfkeyle burnundan soludu. "Ve ben öyle yapmadım mı demek istiyorsun şimdi?"

"Seksen bin avro mu?" diye sordu Vivi. "Aman Tanrım! O herifin gitmesine neden izin verdin Hanna?"

"Yatakta berbattı, öyle değil mi?" diye sordu Sonja.

"Hayır değildi," dedim doğruyu söyleyerek ve hızla Carla'ya döndüm. Düşünceli düşünceli alt dudağını çiğniyordu. Bu iyi olmuştu. Yalan söyleyerek ateşe körükle gitmeye devam ettim. "Ben hızına ayak uyduramadım. Alex yatakta değişikliklerden hoşlanır. Ah, ne diyorum ben, çoğu zaman yatakta yapmazdık ki..."

"Nerede yapardınız?" diye sordu Vivi ve Sonja merakla. Carla ise aklı başka yerde diliyle dudaklarını ıslatıyordu.

"Nerede yapmadık ki," dedim kapıya dönerek.

Arkadaşlarım da kafalarını yine kapıya çevirdiler.

"Boris'in mesleğinin ne olduğunu hâlâ öğrenmemiş olmana şaşıyorum gerçekten," dedi Sonja. "En azından onu tanımak için bir ipucu olurdu elimizde."

"Sordum ama kurnazca lafı geçiştirdi," dedim.

"Belki de işsizdir," dedi Carla.

"Hayır, sanmıyorum. Gömleklerini kimin ütülediğini sordum ona..."

"Çok iyi! Benim en sevdiğim soru," dedi Sonja.

"... ve o da çamaşırhane diye cevap verdi. İşsiz olsa bunu yapamazdı."

"Hem o durumda gömleğe de ihtiyacı olmazdı," dedi Carla. "Ama yazık, doktor olmadığı kesin. Onlar önlüklerinin altına sadece tişört giyer."

"Belki reklam camiasındandır," dedi Vivi içini çekerek. "Öyle birini elde etmeni dilerim Hanna."

"Dakik olmadığı da kesin ama," dedi Sonja. "Sekizi yirmi geçiyor."

"Ama belki o da Hanna gibi yapıp bir yerlerde gizleniyordur," dedi Carla gizemli bir biçimde çevresine bakınarak. "Burada bulunanlardan herhangi biri olabilir."

Diğer masalardaki ailelere, çiftlere ve gruplara bakarak başımı salladım. "Öyleyse çok iyi gizlendiğini söylemeliyim."

"Gelmezse ne yaparız?" diye sordu Vivi. "Burası çok pahalı, sipariş vermeden de çıkıp gidebiliriz."

"Merak etme, ben öderim," dedim ve menüyü elime aldım. "Dikkat çekmek istemiyorsak bir şeyler yemeliyiz." Her ne kadar Sonja, Vivi ve Carla'nın kalori olarak uygun gördükleri bir şeyler yememe izin verilse de operasyonun en güzel kısmı bu olacaktı.

Yemek geldi, Boris gelmedi. Daha doğrusu elinde kitap olan birisi gelmedi. Gelen tek erkek de altmışının üzerindeydi.

"Bundan sonra da gelmez," dedi Sonja sonunda.

"Korkak hergele," dedi Vivi.

"Anlamıyorum," dedi Carla dili dolanarak. Garson üçüncü şarap sürahisini getirip masaya bırakmıştı.

"Belki araba çarpmıştır ve şu anda hastanede yatıyordur," dedim dalga geçerek. Hayal kırıklığına uğramış olmama rağmen rahatlamıştım. Bu operasyondan hoşlanmamıştım. Ancak yemek beni son derece teselli etmişti. Uzun zamandır bu kadar doyduğumu hatırlamıyordum. Eksik olan sadece şaraptı, böylece akşamı bir şekilde kurtarmış olurduk.

Vivi bir kez kadehinden küçük bir yudum almama izin vermişti.

Saat onu geçmişti, kapıyı gözetlemeyi de çoktan bırakmıştık ki Carla bir anda tiz bir çığlık attı.

"Hayır! Yine mi?" diye inledi. "Lanet olası kusmuk torbası! Neden sürekli bulunduğumuz yere geliyor bu herif?"

"Kim? Birnbaum mu?" diye sorarak arkama döndüm. Gerçekten de oydu. Şefimiz yanına gelen bir garsonun ceketini çıkarmasına yardım etmesine izin vermişti ve bu sırada da her zaman olduğundan daha fazla George Clooney'e benziyordu.

"Başka yere bak," diye tısladı Carla ama artık geçti. Birnbaum bizi görmüş, yüzünde kocaman bir gülümseme ile masamıza doğru geliyordu. Elimde değildi, ben de gülümsedim. Birnbaum değişik biçimlerde gülümseyebiliyordu; ironik, samimi ya da şu anda olduğu gibi bulaşıcı ve genç olabiliyordu gülümsemesi. En çok da bunu seviyordum.

Keyfi yerinde görünüyordu.

"Johanna! Bayan Lautenbacher," dedi. Günün bu saatine göre üstü başı çok düzenliydi, işten sonra kıyafet değiştirip saçlarını taramış olmalıydı. Tıraşlı değildi ancak günde iki kez tıraş olması de beklenemezdi herhalde. "Sizleri burada görmek ne hoş."

"Niyetimiz kesinlikle bu değildi," dedi Carla hırlayarak.

Birnbaum, Carla'nın söylediklerine takılmadı. Yan masadaki boş bir sandalyeyi çekip yanımıza oturdu. "Tanışmaya ne dersiniz bakalım?" dedi neşeyle.

"Başka bir seçeneğimiz varsa onu tercih ederim," dedi Carla ancak ben neşeyle karşılık verdim. "Bunlar Vivien Peterle ve Sonja Möhring." Birnbaum'u nasıl tanıtacağımı bilemedim. Tek başına "Birnbaum" demek olmazdı, "Bay Birnbaum" çok

resmî kaçardı ve "Adam Birnbaum" da fazla samimi. Bu yüzden hiçbir şey demedim.

Ama buna gerek de kalmamıştı zaten.

"Selam" diye şakıdı Sonja ve koket bir edayla alnına düşen bir perçemi geriye doğru itti. Vivi ise uzun zamandır olmadığı kadar narin, sarışın ve porselen prenses gibiydi. Muhtemelen dergi yöneticilerinin yıllık kazançlarının ne kadar olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu içinden. Ben ise gurur duyuyordum: Ne de olsa hoş bir şekilde gülümseyen bu adam benim şefimdi.

Sadece Carla, Birnbaum'un çekiciliğine karşı aşılıydı masada. Ya da sadece sarhoş olduğundan böyleydi.

"Sizin hiç arkadaşınız yok mu, zavallı şey sizi," diye sordu Carla.

"Var ama on dakika sonra gelecekler," diye karşılık verdi Birnbaum. "Bu süre içinde size eşlik edebilirim." Vivi ile Sonja'ya gülümseyerek baktı. "Ben Adam Birnbaum, *ANNIKA*'nın yayın yönetmeniyim. Bayan Lautenbacher'in hakkımda anlattıklarına kesinlikle inanmayın." Kirli sakalı ile gülümsemesi kesinlikle çok etkileyiciydi.

"Zaten inanmamıştım," dedi Sonja emin bir şekilde. "Hiç kimse o kadar hain ve içten pazarlıklı olamaz."

Masanın altından bacağını tekmelemeye çalıştım ancak sadece masanın bacağına isabet ettirebildim.

Birnbaum neşelenerek alnını kırıştırdı. "Beni hain ve içten pazarlıklı biri olarak mı görüyorsunuz Bayan Lautenbacher?" diye sordu şaka yollu.

"Evet ve insanları küçümsüyorsunuz," dedi Carla çok ciddi bir ifadeyle. İşini kaybetmek niyetinde olduğu kesindi.

"Fasulyeyi kesinlikle denemelisin," diyerek durumu şaka yollu kurtarmaya çalıştım ancak artık geçti.

"Ben ve insanları küçümsemek, öyle mi? Bunu da nereden çıkardınız? Siz de mi öyle düşünüyorsunuz yoksa Johanna?"

"Şaka yapıyor sadece," dedim. "Hahaha."

"Kabul edin," dedi Carla. Kırmızı şarap tüm sınırlarını ortadan kaldırmıştı. "Sizin için sekreterler ikinci sınıf insandan başka bir şey değiller."

Birnbaum gerçekten de etkilenmiş görünüyordu. Kime acıyacağımı bilemiyordum: Ona mı, yoksa kendi kendinin ipini çekmekte olan Carla'ya mı? Bu durumda sadece tek bir şey işe yarardı: konuyu derhal değiştirmek.

"Son havadisleri duydunuz mu? Önceki yaşamlarından birinde Sahel bölgesinde oturmuşum," dedim ancak kimse beni dinlemedi.

"Hakkımda bu şekilde düşünmenize üzüldüm," dedi Birnbaum, Carla'ya. "Arada ufak bir eleştiri ya da küçük bir şakayı kaldırabilecek kadar kendinize güveninizin olduğunu sanmıştım."

"La Rochelle Kuşatması'nda da bulunmuşum," diye araya girmeye çalıştım. "Kente aylarca yiyecek girmemişti. Sonunda insanlar çimleri yemeye başlamışlardı. Önce çocuklar, sonra da yaşlı insanlar..."

"Şakalara bir diyeceğim yok," dedi Carla. "Ama sizinkiler hiç komik değil."

"O halde gelecekte bu konuya biraz daha özen göstermeliyim." Birnbaum kalkıp sandalyeyi yine eski yerine koydu. "Bu konuyu biraz daha derinlemesine irdeleyemediğimiz için üzgünüm ancak arkadaşlarım geldi."

Ve bu doğruydu: Annika Fredemann ve zengin ve başarılı oldukları uzaktan belli olan genç bir çift kapıda mantolarını vestiyere bırakıyorlardı. Adamın paltosunun altından smokin,

kadının da payetlerle bezeli bir gece kıyafeti ortaya çıktı. Muhtemelen filarmoni konserinden ya da operadan geliyorlardı.

Annika bize doğru el sallayıp göz kırptı. Her zamanki gibi harika görünüyordu. Birnbaum da aynısını düşünüyordu çünkü biraz önce, bize katıldığı andaki kadar olmasa da hâlâ gülümsüyordu. Anlaşılan Carla adamın keyfini kaçırmayı becermişti.

Özür dilercesine gülümsedim. "Şu Rioja gerçekten de sert bir şarap. Bilirsiniz, insana istemediği şeyleri söyletir bazen."

"*In vino veritas est*,"[16] dedi Birnbaum ve eliyle kısa bir an için koluma dokundu. "İlginç sohbetimiz yüzünden sormayı unuttum. Neyi kutluyorsunuz bakalım Johanna?"

"Kutlama mı"

"Evet. Alışılmadık biçimde... şıksınız bu gece."

"Oh, teşekkür ederim ancak kutlanacak herhangi bir şey yok ne yazık ki," dedim. Aksine, Boris gelmemişti.

"Saçlarınızı bu şekilde toplamak size yakışmış," dedi Birnbaum. "Ve rujunuz bir harika." Bana son bir kez daha George Clooney gülümsemesi hediye ettikten sonra Annika Fredemann ve diğer ikisini karşılamak üzere yanlarına gitti. Şöminenin hemen karşısında bulunan, Rosito'nun VIP müşterileri için boş tuttuğu en güzel masaya geçtiler.

"Uuuu," dedi Carla. "Çok şıksınız Johanna!"

"Saçınız böyle çok yakışmış," dedi Vivi.

"Evet ve rujunuz bir harika," dedi Sonja. "Ne marka bu?"

"Labello," dedim. "Saydam olanından."

"Uuuu," yaptı Carla bir daha. "Doğal marka! Kendinden kırmızı!"

---

16 (Lat.) Gerçek, şarapta saklıdır. (ç. n.)

Konunun üzerine gitmemeye karar verdim. "Carla, gerçekten mi sarhoşsun, yoksa bilerek mi işini kaybetmeye çalışıyorsun? Zavallı Birnbaum. Keyfi yerindeyken yanımıza oturdu ve bak ne oldu şimdi. Adama hakaretler yağdırıyorsun."

"Veren almayı da bilmeli," dedi Carla. "Ama haklı olabilirsin, gerçekten de kafayı bulmuş olabilir, yarın da tüm söylediklerime bin pişman kalkabilirim. Ona gerçekten hakaret ettim mi, yoksa kaba bir şaka olarak algılanabilir mi söylediklerim?"

"Hayır," dedi Sonja. "İmkânsız."

"Sanırım bu kadar hoş görünen bir şef uğruna bir sürü şeyi duymazlıktan gelebilirim," dedi Vivi düşüncelere dalmış halde. "Baksana Carla, işten atılırsan yerine geçebilir miyim dersin?"

On Üçüncü Bölüm

Boris'e araba çarpmamıştı. Akşamın erken saatlerinde, ben banyoda elimden gelenin en iyisini yapmakla meşgulken bir e-posta göndermişti. İş yerinden erkenden çıkamayacağını, bu yüzden de dokuz buçukta, Rosito'da değil de iş yerine daha yakın olan kent merkezinde bulunan başka bir kafede buluşmayı önermişti. Evden çıkmadan posta kutuma son bir kez daha bakacağımı ümit ettiğini eklemişti sonuna.

Ve ben de bunu yapmamıştım tabii. Ancak bu durum benim planlarıma ziyadesiyle uymuştu. Gerçi Boris'in hâlâ nasıl birisi olduğunu öğrenememiştim ancak buluşmaya niçin gelmediğim konusunda saçma sapan bahaneler de uydurmak zorunda kalmamıştım.

Akşam boyunca Rosito'da oturup insanların bana ve elimdeki Jane Austen kitabına baktıkları yalanını uydurup kendisini biraz daha suçlu hissetmesini sağladım.

Boris gerçekten de samimi olduğunu hissettiren bir özür e-postası yazmıştı bunun üzerine. Derhal yeni bir randevu ayarlamak istiyordu ancak ona bu aralar hiç zamanımın olmadığını belirttim. Maalesef.

Buluşmanın gerçekleşmemesinin kabahatlisi kendisi olmuştu böylece ve bu yüzden de bana kızamazdı. Ayrıca anlayışlı ve sabırlı olması da gerekiyordu.

Ben de "Operasyon 36 Bedene Doğru" faaliyetlerime dönebilirdim. Bu ana kadar birçok zorluk ve çabanın üstesinden gelmiştim ancak ertesi pazartesi günü Carla'nın fspor salonunda yaşadıklarımla kıyaslandığında devede kulak kalırlardı.

Bu arada Birnbaum, Carla'yı işten atmamıştı. Hatta ertesi sabah çalışma masasına bir demet çiçek bırakmış, her şeye baştan başlamak istediğini söylemişti.

Carla neredeyse düşüp bayılacakmış gibi olmuştu.

Sonra kendini toplayıp Birnbaum'un uzattığı eli sıkmıştı.

"Gerçi hâlâ bir kusmuk torbası ama en azından nazik bir kusmuk torbası," demişti Carla.

Elimden başka türlüsü gelmiyordu, Birnbaum'un taktiğine hayran olmamak elde değildi. Cumartesi akşamı koşu sırasında onunla karşılaştığımızda (bir kez daha yine ben tam oradan geçerken köpeğiyle karşıma çıkmıştı) ona da bunu aynen söyledim.

"Siz –öhö– şu Carla işini çok iyi kıvırdınız bence," dedim kendiliğinden benim yanımda aynı tempoda koşmaya başladığında. "O kalın kabuğunun altında yumuşak bir kalbi olduğunu fark ettiniz, öyle değil mi?"

"Çok da haksız sayılmaz aslında," diye karşılık verdi. "Ona karşı gerçekten de nazik değildim. Ne dersiniz, Bayan Klostermann'a da çiçek versem sevinir mi?"

"Hayır, Klostermann'ın her şeye alerjisi var. Ona Reformevi'nden şekerleme alın, ömür boyu köleniz olur."

Birnbaum güldü. Uygun adım yan yana koşuyorduk ve nabzım ilginç biçimde sakin atıyordu. Gerçi Birnbaum bu kez sekiz yüz metre koşucusu gibi fırlayıp gitmemişti, daha uygun

bir tempoda koşuyordu. Jakob buna alışkın olmadığından önde tasmasını sabırsızlıkla çekiştirip duruyordu.

Geçen sefer döndüğüm kavşağa geldiğimizde Birnbaum, "Bizimle parkta bir tur daha atmaya ne dersiniz?" diye sordu.

"Bilmem. O kadar koşmadım hiç. Yarı yolda düşüp bayılırım herhalde."

"Nabzınız nasıl bu arada?" Birnbaum elimi tutup saate göz attı. "Yüz otuz sekiz. İdare eder. Biraz daha yavaş koşarsak dayanırsınız. Gelin hadi!"

O kadar yavaş koşmaya başladık ki Birnbaum yanımda rahatlıkla yürüyebilirmiş gibi geliyordu bana, hatta arka arka gitse bile bana rahatlıkla yetişirdi, yine de parka kadar koşar adım ulaşmayı başardığıma deli gibi sevinip gurur duydum. Çimenlik alana geldiğimizde Jakob ile sopa atmaca oynadık ve Birnbaum hafta sonu için planlarımı sordu, iki arkadaş gibi sohbet ettik. Ardından da tüm yolu birlikte geri yürüdük, vedalaşırken Birnbaum şöyle dedi: "Bunu mutlaka tekrarlamalıyız."

Elimden buna katılmaktan başka bir şey gelmezdi.

"O kadar tatlı ve nazik ki bazen şefimiz olduğunu unutuyorum," dedim Carla'ya. "Eğer aklı başında ve mantıklı biri olmasam ona âşık bile olabilirdim yani."

"Hadi ya," yaptı Carla. "O kadar da nazik biri değil bence. Hem o Annika Fredemann ile birlikte ve senin de Boris'in var. Ancak bekleme süresini kısaltıp ümitsiz bir biçimde âşık olmayı kafaya koyduysan Basti'yi tanıyana kadar bekle."

Basti, Carla'nın benim için ayarladığı özel antrenman saatine gelecek olan spor salonundaki şu antrenör tipti. Adam o kadar önemli ve yoğun biriydi ki randevusunu şimdiye kadar birkaç kez ertelemek zorunda kalmıştı.

Buluşmanın gerçekleşeceği gün Annika Fredemann bir kez daha dergi ofisine geldi. Kafasını kapıdan içeriye uzattığı sırada mesai bitmek üzereydi.

"Birnbaum burada değil," dedi Marianne suratı asık şekilde. Son seferindeki nahoş davranışını affettirmek isteyip istemediği pek de anlaşılmıyordu. Kim ne derse desin, Marianne kimseye yalakalık yapacak biri değildi.

Annika yine de ofise daldı, üzerinde ancak kendisi gibi bir sarışının bir Barbie bebeğe benzemeden taşıyabileceği bahar pembesi elbise vardı. "Adam'ı değil, sizi görmeye geldim," dedi.

"Beni mi?" diye sordum şaşırarak.

Annika utanarak gülümsedi. "Biraz komik göründüğünün farkındayım, belki beni biraz itici de buluyorsunuzdur ancak kafama koyduğumu ne pahasına olursa olsun yapan biri olarak tanınırım. Yazılarınızdan ve Adam'ın hakkınızda anlattıklarından dolayı bana o kadar tanıdık ve yakın geliyorsunuz ki, her neyse, belki bana bir konuda yardım edersiniz diye düşündüm. Bana bu iyiliği yapar mısınız Johanna, size Johanna diyebilirim, öyle değil mi?"

"Neee?" diye sordu Marianne, ben de çok şaşkındım.

"Size hangi konuda yardımcı olmamı istiyorsunuz?"

"Ah, tabii ya!" Annika güldü. "Size söylemedim, değil mi?"

"Onun dışında bir sürü saçmaladınız ama," diye homurdandı Marianne. Elbette bunu hiç ses çıkarmadan söylemişti ancak onu dudaklarının kıpırtısından ne demek istediğini anlayacak kadar uzun zamandır tanıyordum.

"Elbette önümüzdeki ay babanın yetmiş beşinci yaş günü olduğunu biliyorsunuzdur ve bu davete tüm aile, politika ve iş dünyasından da bir sürü isim katılacak," dedi Annika. "Üstelik planlama işi annemin elinde olduğundan bu olayın çok katı ve sıkıcı olacağı kesin. Bir sürü konuşma yapılacak

ve annemle aylardan beri oturma düzeni işinin içinden bir türlü çıkamıyoruz. Çok karmaşık, her beyefendinin yanına bir hanım oturtulacak, ancak bu elbette eşleri olmayacak, yoksa bir anlamı olmaz. Bu da misafir sayılarının tam tamına eşit olması gerektiği ve aynı zamanda da birbirlerine şöyle ya da böyle uyumlu olmaları zorunluluğu anlamına geliyor. Kimsenin canı sıkılmamalı, kendini hakarete uğramış hissetmemeli ve kesinlikle kavga etmemeli. İşte, sorun da burada." Annika kısa bir mola verdi, ben ise şaşkın bir biçimde kafamı kaşıdım. Benden ne yapmamı istiyordu ki?

"Nasıl olduğunu bilirsiniz," diye devam etti. "Yüzlerce isim kartını ileri geri kaydırıp mükemmel eşleşmeler yaratıyorsunuz ve pat! Biri gelmekten vazgeçiyor ve tüm düzen altüst oluyor."

"Evet, tabii," dedim baştaki şaşkınlığım yavaş yavaş yerini derin bir kuşkuya bırakırken.

Ve şüphelenmekte haklı olduğum Annika devam ettiğinde ortaya çıktı. "Masada kuzenime uyacak eşi kesinlikle bulamıyoruz."

Devam etmesine gerek kalmamıştı, beni bu boşluğu dolduracak kişi olarak düşündükleri belliydi.

Marianne de aynı şeyleri düşünmüştü anlaşılan. "Ah, demek konu buraya geliyor."

"Belki biraz sürpriz gibi olduğunun farkındayım," dedi Annika. "Yazılarınızı uzun zamandan beri severek okuyorum, ve artık sizinle tanıştığımdan ve Adam da hakkınızda hep olumlu şeyler anlattığından, uzun lafın kısası, sizi yaş günü kutlamamıza davet etmek istiyorum. Tüm o sıkıcı konuşmalara rağmen eğleneceğinizden eminim. Lütfen, evet deyin!"

"Şu çok önemli kutlama ne zaman yapılacak peki?" diye sordum.

"21 Nisan," diye cevap verdi Annika ve bana içinde en değerli kâğıttan hazırlanmış davetiyenin bulunduğu ipek dokulu davetiye zarfını uzattı. "İğrenç derecede eski moda, annem seçti bunu."

Zaman kazanmak amacıyla ağır hareketlerle ajandamın sayfalarını çevirip 21 Nisan tarihini ararken mantıklı bir bahane bulmaya çalıştım ancak aklıma yayınevi sahibinin yaş gününe gitmemi engelleyecek derecede çarpıcı ve önemli bir bahane gelmedi bir türlü. 21 Nisan tarihi cumartesiye denk geliyordu ve ajanda sayfası bomboştu. Elbette Annika da gördü bunu ve heyecanlanarak ellerini çırptı. "Harika! Boşsunuz! Şimdi yüreğime su serpildi!"

"Evet," dedim. Sanırım onun yüreğine serpilen sular benim başımdan aşağıya kaynar şekilde boşalmıştı.

Annika iyice neşelenip coşmuştu. "Muhteşem! Planlarımın işe yaramasına çok seviniyorum! Hemen gidip Adam'a anlatacağım. O da çok sevinecektir. Ya da durun bir dakika. En iyisi ona hiçbir şey söylememek, o zaman davette şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktır! Tek kelime etmek yok, tamam mı? Siz de öyle lütfen, Bayan... şey..."

"Schneider," dedi Marianne sinirle. "Elbette, bir mezar kadar sessiz kalacağım."

"Bu iyi işte. Ayrıca kıyafet konusunu hiç düşünmeyin, Johanna. Siyah elbise yeterli." Annika Fredemann son bir kez el sallayıp kapıdan çıkıp gitti. Biz ise şaşkınlıktan sessiz ofiste öylece kalakaldık.

"Vay vay," dedi Marianne. "Fredemann hanesinde basamakları gerçekten de büyük bir hızla tırmanıyorsun bakıyorum Hanna. Kendini feda ederek kuzen Fredemann ile akşamı geçirdikten sonra maaşına zam yapılırsa hiç şaşmam. Hah,

bunu gerçekten kendi gözlerimle görmek isterdim! Sen ve siyah elbise ha?"

Aman Tanrım, haklıydı. Benim bedenime uyacak kısa, siyah bir kıyafet var mıydı ki?

Marianne hâlâ gülüyordu. "Annika Fredemann'ın neden özellikle sana taktığını bilmeyi gerçekten çok isterim. Kuzen sivilceli, ağzı kokan hergelenin biridir herhalde."

Aynı şeyi düşünmeme rağmen, "Zam için insan nelere katlanmıyor, öyle değil mi?" diye cevap verdim.

"Hâlâ hazırlanmadın mı?" Bu, mantosu ve omzunda çantasıyla Carla'ydı. "Basti'yi kesinlikle bekletmemeliyiz. Ne de olsa saat başı para alıyor."

"Tanrım, elbette," dedim Marianne'ye yandan bakarak. "Erkekler konusu çok karmaşık bir mesele. Ya seninle uğraşmaları için onlara para ödersin ya da onlarla birlikte olman için onlar sana masraf yaparlar."

"Öyle," dedi Marianne.

"Basti kazandığı her kuruşu hak ediyor," dedi Carla.

Ancak bu konuda bakışının çok net olmadığı ortadaydı. Basti'yi görür görmez onun feci cinsinden bir sadist olduğunu derhal anladım. Benim yaşlarımda, güneşte koyulaşmış tenli, dik sarı saçlı, çelik mavisi gözlü, bembeyaz dişli ve kaslı bir vücuda sahip biriydi. Çocukken reklam afişlerinde gördüğünüz tiplerdendi.

Ondan ilk bakışta nefret etmiştim.

Sadece güçlü, yaylanan bir yürüyüşe değil, aynı zamanda sadece ağırlık kaldırmakla uğraşmadığını, mükemmel derecede salsa da yapabildiğini belli eden bir zarafete sahipti. Carla'nın başlığı "Asla elde edilemeyecek erkekler" olan listede Brad Pitt ve George Clooney ile birlikte yer aldığını biliyordum ve beni büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Basti ve Carla.

Basti'nin kendini beğenmiş selam verişi, beni aşağılayarak baştan aşağıya süzüşü tüylerimi diken diken etmeye yetmiş de artmıştı bile.

"Demek bizim kulübe üye olmak isteyen Hanna sensin," dedi Basti. "Carla bana kilo vermek istediğini anlattı."

"Hım, evet."

"Ne kadar vermeyi düşünüyorsun?"

"Tam olarak bilmiyor," dedi ciddiyetle. "Çünkü tartısı yok."

Basti'nin gözlerinden küçümseme okunuyordu. "Her neyse. İnkâr, hepimiz bunu çok iyi tanıyoruz. Ama buradasın işte. Eninde sonunda herkes kilolu biri olarak hiçbir yere varılamayacağını fark ediyor. Hatta iş bile bulamıyorlar. Kariyer yapmak için bugünlerde en önemli nitelik görünüş. Özellikle de kadınlarda. Bana televizyonda gıdısı ya da göbeği olan başarılı olmuş bir kadın göster!"

"Ama ben televizyonda çalışmıyorum," dedim ancak Basti elini "boş ver" anlarınında salladı. "Diğer alanlar için de aynısı geçerli. İstediğin iş ne kadar üstlerdeyse görünüşün bir o kadar daha önem kazanıyor." Rahat hareketlerle sarı saçlarını geriye doğru itti. "Yan tarafa geçelim. Orada Hanna'yı tartıp ölçeriz."

İçimden her şey "Kaç" diye bağırıyordu ancak bu ilkel güdüye karşı koyup kurbanlık koyun gibi Carla ile Basti'nin arkasından ilerledim. Ne de olsa kısa süre sonra dar, siyah bir elbiseye sığmam gerekiyordu ve bu da ilkel güdüleri görmezden gelmek için yeterli bir nedendi.

Önce tartıya çıkmam gerekti, ağırlık ile yağ oranını aynı anda ölçebilen bir tartı. Tahmin ettiğimden ağır çıktım. Nedendir bilmiyorum ancak aklımda hep daha farklı bir rakam vardı.

"Ayağını tartıdan çek," dedim Carla'ya ancak onun bununla bir ilgisi yoktu.

İnanılmaz yüksek bir kiloydu ve Basti bunu notlarının arasına aldı. Hamileliğimin dokuzuncu ayında olsam ancak kabul edilebilecek bir kilodaydım.

Basti vücut yağ oranımın kiloma göre yine de çok düşük olduğunu söylemesine rağmen bu sayı da korkunçtu. Derin bir depresyona girdim. Bir hafta boyunca içtiğim lahana çorbası ile akşam koşularımın bir işe yaramış olduğunu düşünmüştüm. Ancak şu da vardı: Kim bilir daha önce kaç kiloydum?

Henüz tartının üzerindeyken Basti bana birtakım egzersizler yaptırmaya başladı: Ellerimi arkamda kenetlemem, ayak parmak uçlarıma çeşitli şekillerde dokunmam ve dizlerimi kırmadan ellerimle yere değmem gerekiyordu. Sonuncusunu ne yazık ki yapamadım.

"Sanırım bunun nedeni uzun bacaklarım olsa gerek," dedim havayı biraz yumuşatmak için. Ancak ne Carla ne Basti güldü. Basti notlar alıyor, Carla kaygılı biçimde alt dudağını ısırıp çiğniyordu.

Sonra prosedürün en aşağılayıcı kısmı başladı: ölçme işlemi. Basti bunun için terzilerden bildiğimiz türden bir mezura kullanıyordu. İlk ortaya çıkan şey boyumun benim her zaman düşündüğüm gibi bir metre altmış altı santim olduğu değil de iki santim daha kısa olduğuydu. Derhal mezuradan şüphelendim, sık kullanımdan dolayı gevşemiş olabilirdi. Ardından Basti mezurayla göğsü çapımı ölçtü ve bu kez de kısalmış gibiydi.

"Yüz iki," dedi. Şok olmuş halde nefesim daraldı. Yüz iki santim göğüs çevresi, bu ancak silikonlularda mümkündü, öyle değil mi? Kazaktan olmalıydı. Kalın yünlü kazağım. Basti en az beş santim düşmeliydi sayıdan ama düşmedi ve notlarının arasına o korkunç ölçüyü yazdı. Carla'ya da çok şey anlatan bakışlarla baktı.

İçinden, *vay be, amma da şişmanmış*, dediğinden emindim. Kalça çevrem ise daha da beterdi.

"Yüz on iki!" diye bağırdı Basti. Avda inanılmaz büyük balık yakalamış bir balıkçı gibiydi. Carla'nın yüzü iyice ciddileşti. Durumumun bu kadar da kötü olacağını tahmin etmemişti anlaşılan.

"Pantolon çok fark ediyor," dedim bir şeyler söylemiş olmak için.

"İnkâr," diye mırıldandı Basti ve büyük bir ciddiyetle sağ baldırımı ölçmeye girişti.

"Elli sekiz," dedi. "Kız arkadaşımınki gibi. Ama bu onun bel ölçüsü."

Ah, ben de bu rakam senin IQ'un sanmıştım demek istedim ancak henüz o noktaya henüz gelmemiştim.

Basti mezurayı belime dolamak istedi. Kazağı yukarıya çektim. En azından en iyi kısmımı doğru ölçsün istedim.

Belim altmış sekiz çıktı. Basti buna çok şaşırdı. "Çok garip," dedi. "Yağ öbeklerinin böylesine garip bir dağılımına ilk kez rastlıyorum."

Yağ öbekleri. Pek de güzel bir kelime değildi aslında ve insan bu kelimeyi bir de kendi hakkında duyduğunda kulağa iyice iğrenç geliyordu. Gözyaşlarına boğulmak üzereydim ve Basti ölçüm işini bitirdiğinde de durum daha iyiye gitmedi. "Beden yağ indeksi hafif kilolu kategorisinin üst sınırında. Birkaç kilo daha alırsan sınırı aşmış olursun. Bugüne kadar sporla pek uğraşmadın sanırım ve hareket kabiliyetin çok düşük. Vücudunu forma sokmak istiyorsak önümüzde ciddi bir iş var demektir. Yani asla bir manken olamayacaksın ancak disiplin ve dayanma gücüyle farklı bir meslek için yeterli olacaktır."

Yayı gereli çok olmuştu ancak o anda ok fırladı. Ayakkabılarımla mantomu giydim.

"Şey olana kadar ne kadar sürer..." diye sordu Carla. Ölümcül bir hastalığa kapılmış birinin eşinin doktorla konuştuğu gibi konuşuyordu.

"Bu ölçülerle... en az bir yıl," dedi Basti. "Karşımızda sadece aşırı yemeden kaynaklı problemli bölgelerin dışında genetik kaynaklı yağ dağılım sorunu da var. Bu da kısaca her zaman geniş bir kasaya sahip olacağı anlamına geliyor. Özür dilerim Hanna ama bu konularda gerçeği söylerim her zaman. Sevgili tanrımız yağları dağıtırken senin payına biraz fazla düşmüş anlaşılan."

"Ya işte, bu yağ öbekleri ve yirmi altı yaşımla üniversiteyi bitirip, gazetecilik mesleğini edinerek yılda kırk bin avroyu nasıl kazanabildiğime ben de şaşıyorum. Belki de senin teorin pek doğru değildir, ne dersin? Bazı meslekler var ki yağ oranından çok zekâ gerektiriyorlar. Ama olur da işsiz kalır ve seninki gibi insanların hayalini kurduğu bir mesleği icra etmek istersem kilolarımı vermek için bir spor salonuna başlar, milletin yağlarını ölçerek arada bir de saçmalarım."

Basti aptal aptal bakıyordu, herhalde söylediklerimin sadece yarısını anlamıştı. Dediği gibi, beyin miktarının bir dağılım sorunuydu bu. Yüz on iki santimlik kalçamı savurup arkamı dönerek işkence odasını, sonra da spor salonunu tümden terk ettim.

Carla bana yetişmekte zorlandı. Park alanına ulaştığımızda koluma yapıştı.

"Beni sakın ikna etmeye çalışma," dedim onu uyararak. "Koşmaya devam etmeye bir itirazım yok ancak şu lanet olası salona kesinlikle bir daha adım atmayacağım!"

"Tamam," dedi Carla. "Hey, gerçekten de yılda kırk bin kazanıyor musun?"

Başımı geriye attım. "Henüz değil. Ama uzun sürmez. Şimdilik otuz beş bin alıyorum. O içerideki sümüklü böcek bu paraları rüyalarında görür ancak."

"O görür de ben görmem," dedi Carla içini çekerek. Kolıma girdi. "Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyorum Havuç ama bu salon ona ait, şehirde üç tane daha var bunun gibi."

Tabii bu durum çıkışımın etkisini biraz azaltmış oldu.

"Yine de söylediğimin arkasındayım. Senin şu Basti'nin beyin miktarı kulaklarındaki pislikten daha az! Ve sen de böyle biri ile yatağa girerdin, öyle mi? Yuh! Bu ne biçim bir dünya görüşü böyle? Sırf yağları bedenlerinde doğru yerlere dağılmadığı için insanlara uzaylı muamelesi yapmak da neyin nesi? Hem birkaç hafta öncesine kadar tüm bunlar kimseyi ilgilendirmiyordu."

"Evet çünkü sen de bu türlü şeylerle ilgilenmiyordun," dedi Carla. "Çevremde hiç rejim yapmamış, vücudundan şikâyet etmeyen tek kişi olarak seni tanıdım. Hiçbir zaman şöyle cümleler söylememiştin: Kıçım böyleyken şunu giyebilir miyim? Ya da: Beni şişman göstermiyor mu sence? Bu şaşkınlık verici bir durumdu. Ben henüz on dört yaşındayken şişman olduğum düşüncesi sokulmuştu kafama; hem de kırk sekiz kiloluk bir fidanken. On sekiz yaşımdayken erkek arkadaşım beni şişkocuğum diye çağırdığında aylar boyunca sadece elmayla beslendim, kendimi iğrenç hissediyordum. Tanıdığım her kadının bedeniyle ilgili sorunları var. İstedikleri kadar zayıf olsunlar, hayatlarının mutlaka bir döneminde şişman olduklarını düşünmüş, bu yüzden de kronik bir özgüven sorununun temellerini atmış, sonra da sonu gelmez rejim sarmalına girmiş arkadaşlarım oldu. Sen ise her zaman bir istisnaydın. Sen kendini olduğun gibi beğeniyordun."

"Diyorum ya!" dedim yüksek sesle. "Her şey olaya nereden baktığınla ilgili."

Carla başını hayır anlamında salladı. "Değil işte. Belki sen kendini olduğun gibi sevdin ve kimse de sana aksini anlatmak için uğraşmadı. Ancak bu, şu anda o zaman olduğundan daha farklı göründüğün anlamına gelmiyor."

"Ne var bunda? Kendimi çok daha iyi hissediyordum en azından." Öfkeyle Carla'nın Fiat arabasının motor kapağına yumruk attım. "Kilo vermeye karar verdiğim ana kadar hayatım gayet düzen içindeydi."

"Bunun için de çok iyi bir nedenin vardı, unuttun mu? Üç yüz doksan yedi puan!"

"Eğer Boris senin şu salak Basti gibi düşünüyorsa onunla kesinlikle tanışmayı istemem. Basti'nin söylediğini sen de duydun. Genetik kaynaklı yağ dağılımı sorununun çözülmesi en az bir yıl sürermiş. Ve öyle olsa bile hâlâ kalça yerine koca bir kasaya sahip olmaya devam edeceğim!"

"Evet ama otuz sekiz bedene sığacak bir kasan olacak," dedi Carla. "Her şey göreceli ve Basti gerçekten kötü bir zevke sahip. Söylediğini duydun, kız arkadaşının bel ölçüsü elli sekiz. Ve buna rağmen ona hâlâ her gün ne kadar şişman olduğunu söylemeye devam ediyordur. Kadınlarına ne kadar aşağılık kompleksi bulaştırırlarsa kendilerini o kadar güvende hissediyor bu tipler."

"Saçmalık. Örneğin Alex asla beni şişman bulduğunu söylememiştir. Ama gözleri pek iyi görmez."

"Gerçekten mi? Uzağı mı yakını mı?" diye merak etti Carla.

Cep telefonum çaldı.

"Alo," dedim ölgün bir sesle. "Şu anda genetik açıdan yağ dağılımı bozukluğu olan ve hayatının yirmi altı yılını durmaksızın pizza ve naneli çikolata yiyerek geçirmiş biriyle

konuşmaktasınız. Lütfen hakaretlerinizi bip sesinden sonra yapınız."

"İyi deneme ancak benim durumum seninkinden beter," dedi Vivi telefonun diğer ucunda. Bugün yeni iş yerindeki ilk günüydü.

"Umarım ilk günden istifa etmemişsindir. Etmedin. Öyle değil mi?"

"Hayır. Ama uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum. En zoruma giden telefonda söylediğim şu cümle: *Fröhlich Kalorifer ve Isıtma Sistemleri, iyi günler efendim. Gideriniz mi tıkandı, hemen geliriz, şu anda Vivien Peterle ile görüşmektesiniz, size nasıl yardımcı olabilirim*?"

"Gerçekten kötüymüş," dedim. "Çok daha havalı cümleler olabilirmiş."

"Bay Fröhlich soyadım firma ismiyle kafiyeli olmadığı için üzüldü. Benden önceki sekreterin adı kafiye olarak da uyuyormuş."

"Tamam da senden hemen işe girişip soyadı şirket tanıtım cümlesiyle kafiyeli soyada sahip biriyle evlenmeni beklemiyorlardır herhalde. Bay Fröhlich'e kendini ispat etmek için zaman zaman inisiyatifini kullanmanı öneririm. Örneğin: *Gider mi tıkandı Fröhlich arandı*! Ve arayan bir kadınsa efendim diye çağıramazsın. Şunu öneririm: *Ben Peterle, hanımefendi, Fröhlich Kalorifer ve Isıtma Sistemleri* gibi."

Vivi bunu hiç komik bulmadı.

On Dördüncü Bölüm

Rejime devam ettim. Daha doğrusu sonraki günlerde olabildiğince tatlılardan uzak durup yağlı yiyecekler yememeye gayret ettim. Rejim muhafızları etrafımdayken tabii ki bana dayattıkları kurallara da harfi harfine uyuyordum. Protein ile karbonhidrat birlikte alınmayacak, günde bir muzdan fazlası yenmeyecek, saat akşam altıdan sonra kesinlikle bir şey yenmeyecek ve her lokma otuz kez çiğnenecek, yavaş yavaş buna alışmaya başlamıştım.

Spor salonundaki felaketten sonra kendime bir tartı aldım ve hemen arkadaş olduk çünkü Basti'nin işkence aletinin gösterdiğinden dört kilo daha az göstermişti beni. Her sabah tartılmak için üzerine çıkıyordum ve her seferinde iki yüz gram az, iki yüz gram fazla hep aynı kiloda olduğumu belirtiyordu.

"Duraklama dönemi," dedi Carla. "Kural olarak aslında kalori girişini biraz daha kısmalısın. Ama en iyisi kendiliğinden geçene kadar sabırla beklemek."

"Nedeni koşu yüzünden yavaş yavaş kas yapman," dedi Sonja. "Ve kas, yaktığın yağlardan daha ağırdır!"

"Öyle," dedi Vivi. "Kilon aynı kalıyor ancak bedenin küçülüyor."

Onlara inanacak kadar saftım. Gidip kendime streç olmayan kırk iki beden bir kot pantolon alıp rahat rahat giyip deneyebilmek için eve getirdim. Ancak yatağa yatıp giymeyi denemiş olsam da fermuarı çekmeyi bir türlü beceremedim. Hiç şansı yoktu. "Bedenin küçülüyor" olayı buraya kadardı. Yine de vazgeçmedim ve pantolonu ilk fırsatta giyebilmek hedefiyle dolabıma astım.

Gün boyunca nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım aklım hep yemekteydi: yememe izin verilen şeyler, yiyemediğim şeyler ve zayıfladıktan sonra yemeyi düşündüğüm tüm o yemekler. Ancak o sırada yemek konusunu bana bir süreliğine tamamen unutturan bir şey oldu.

İçgüdülerime güvenip Helena'yı hemen ilk günlerde evden atmam gerekirdi. Bunun yerine annemin sözlerine kanıp kendi konularıma fazla kafa yorduğumdan dikkatimin dağılmasına izin verdim. Benim dikkatsizliğim ise doğrudan bir felakete yol açtı.

Jost, haklı gerekçelere dayanarak Philipp ile Helena'nın esrar içtiklerinden şüphelendiğini başta da söylemişti ancak kendisi de arada sırada bir cigara saran annem gençlerin böyle masum tecrübeler yaşamasına karşı olmadığını belirtmişti. Anlaşılan Philipp bu kadar anlayış ve iyi niyete güvenerek Helena'nın fabrikada yaşayan arkadaşlarından aldığı birtakım hapları da denemeye karar vermişti. Ve bu tecrübe genç ve masum kavramlarının çok ötesinde bir felakete yol açtı.

Korkunçtu.

Cuma akşamı koşudan ve duştan sonra haftalık bilançomu gururla gözden geçirdim: Spor salonu ziyareti ve tartının ibresinin aşağıya doğru hareket etmemesi nedeniyle aldığım

iki bulut karşısında bir sürü güneş resmi vardı ajandamda. Arkadaşlarım sayesinde Annika Fredemann'ın beni yaş gününe davetini olumlu bir olay olarak görmeye başlamıştım. Sonja, Vivi ve Carla, kuzen Fredemann'ın eşi olarak davet edilmemi kesinlikle büyük bir kompliman olarak algılıyorlardı ve üçü de çocuğun ağzının kokmadığından ve sivilceleri olmadığından emindiler.

"Sırf ünlüler yüzünden oraya gitmeye değer," dedi Carla. "Her iki misafirden biri ya televizyon veya radyodan ya da zengin ve çoğu ikisi birden."

"Ve yemek," dedi Vivi. "Tabaklar karideslerle dolu olacaktır, en iyisinden şampanya... ve o akşam karides yiyip şampanya içmene izin vereceğiz, öyle değil mi kızlar?"

Hatta kızlar siyah elbise konusundaki korkularımı bile bertaraf ettiler. Söylediklerine göre tam da ihtiyacım olan elbise modelinin şu anda çok moda olduğunu, her butikte, tüm fiyat klasmanlarında rahatlıkla bulunabileceğine dair garanti verdiler.

"Diz hizasında, derin yırtmaçlı ve her tarafı pililerle dolup taşıyor," dedi Carla. "Sana çok yakışacak, her mağazada kolayca bulunuyor."

Sonuçta huzur dolu bir hafta geçirdim sayılırdı.

Boris ile birbirimize komik e-postalar göndermiştik, dergide ciddi sorunlar yaşanmamıştı, Birnbaum ve Jakob ile iki kez daha parkta koşuya çıkmıştım, Vivi yeni iş yerinde tüm hafta çalışmıştı ve Toni son ziyaretim sırasında ne çocuklara bağırmış ne de ağlama nöbetine yakalanmıştı.

Market yasağını ise zekice bir yöntemle, mağazanın bedava olan teslimat servisini kullanarak çözmüştük. Aslında bu servis hasta, yaşlı ya da engelli vatandaşların kullanımı içindi fakat Toni'yi de rahatlıkla bu kategoriye sokabileceği-

mizden emindim. Böylelikle alışveriş olayı oldukça sorunsuz ve kolay bir yöntemle halledilebiliyordu. Günde bir kez genç bir mağaza çalışanı kapıyı çalıp Toni'nin telefon ya da faksla siparişini verdiği malzemeleri bir karton kutu içinde eve teslim ediyordu. Mağaza yöneticisi koyduğu mağaza yasağının ne gibi avantajlara yol açtığını duysaydı küplere binerdi herhalde.

Aslında çok doğru bulmasam da çocuklara yeni bir kobay faresi alıp hediye etmiştim. Hayvana karşı kendimi suçlu hissetmeme rağmen çocukların yüzündeki gülücükler doğru şeyi yaptığımı gösteriyordu.

"Çocukları mutlu etmek ne kadar da kolay," demiştim ama Toni burnunu çekerek iç geçirmişti. "Beni mutlu etmek çok daha kolay aslında. Bir gece kesintisiz uyumaktan başka bir dileğim yok."

Tüm bu süre boyunca büyük miktarlarda anne sütünü buzdolabında hazır ettiğinden ve benim de hafta sonu için özel bir planım olmadığından, cumartesiyi pazara bağlayan gece çocuklara göz kulak olacağıma dair söz verdim.

Ve hatta, "Öğleden sonra geleceğim, böylece Justus ile dışarı çıkabilmek için hazırlık yaparsınız. Sen duş alır, saçlarına bakım yaparsın, sonra da el ele tutuşur önce sinemaya, ardından da yemeğe gidersiniz. Eve döndüğünüzde ise ev temizlenmiş, çocuklar ile fare yataklarına yatırılmış olur," demiştim ve Toni'nin gözleri parıldamıştı.

"Gece boyunca rahatsız edilmeden uyursun, kulak tıkacı kullan hatta, olur da çocuklar uyanır diye ve sabah istediğin saatte kalkarsın. Kahvaltını yatağına getireceğim."

"Harika," demişti Toni. "Hatta sinema ve yemek işini bir kenara bırakabilir, doğrudan kulak tıkacı kısmına geçebiliriz!"

Ancak Toni'nin kulak tıkacını kullanmasına fırsat olmadı.

Tam bir sürü güneş resmi çizilmiş ajandamı kapatıp gece lambasını kapatmak istediğim sırada garip bir çığlık sesi duydum.

Bir insandan mı yoksa hayvandan mı geldiğini anlayamadım ancak tüylerimi diken diken edecek kadar korkunç olduğu kesindi. Pijamalarımla odamdan fırlayıp sesin geldiği bahçeye çıktım. Karşılaştığım manzara karşısında soluğum kesilmiş halde donakaldım.

Çocukken oynadığımız kum havuzunda bugün etrafı özenle şekillendirilmiş şimşir çalılarının bulunduğu bir alan vardı. Yuvarlak biçimli bahçeye nergisler ekilmişti ve çiçekler bahçeyi parlak sarı bir örtü gibi kaplamışlardı. Yılın ilerleyen aylarında Jost buralara yıllık çiçekler ekiyordu ve temmuz ayında aynısefalar, ayçiçekleri, fazelyalar ve şebboylar birbirleriyle yarışırcasına açıyorlardı. Tüm bu çiçek cennetinin tam ortasında ise birkaç yıl önce yaşlanarak ölen kedimiz Kasimir'in mezarı bulunuyordu.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve ortalık karanlıktı. Ancak çiçek bahçesi düzinelerce ufak mumlarla aydınlatılmıştı ve tam ortalarında Philipp ve Helena duruyorlardı, çevrelerindeki tüm sarı çiçekler ezilmişti. Üzerlerinde yok denecek kadar az kıyafet vardı ve tenleri karanlıkta beyaz beyaz parıldıyordu. El ve kollarındaki lekelerin, göğüslerinden akanın kan olduğunu hemen anlamıştım. Başta Helena'nın elinde tutup havaya kaldırmış olduğu bıçak ile kendini kestiğini düşünmüştüm. Ancak sonra kanın diğer elinde tutup boynuna bastırdığı sarkan şeyden geldiğini gördüm. Faresiydi, duyduğum o korkunç sesin Helena'nın faresinden geldiği sonradan anladım. Tüm bu resmi algılamak bir saniyemi aldı, yere diz çöküp gözlerini kapatmış olan kardeşim, elinde kanlı fareyi tutan ve diğer eliyle bıçağı havaya kaldırmış olan Helena.

"*Aspergo, aspergo, aspergo,*" diye tekrarlıyordu mırıldanarak, Philipp ise yanında garip bir biçimde mızırdanıyordu.

Korku, dehşet, iğrenme duygusu ve tarif edilmez bir öfke ile haykırdım. Bahçeye doğru koşarken onlara bağırdım ve Helena gözlerini açıp elindeki bıçakla bana doğru hamle yaparken de hâlâ bağırıyordum. Kullanmış olduğu uyuşturucu yüzünden hareketleri çok yavaşlamıştı, böylelikle bıçakla beni yaralamasına fırsat vermeden onu sırtüstü çimenlere yatırıp üzerine kapaklandım. Tüm öfkem ve gücümle zayıf bileğini sıktım, kız bıçağı bıraktı.

"Şimdi olmaz," dedi nefes nefese. "Henüz işimiz bitmedi!"

"Evet," dedim. "Işiniz bitti!"

Ölü fare yüzüme yakın bir yerde yatıyordu, görüntüsü midemi bulandırdı. Yine de tüm ağırlığımla Helena'nın üzerinde yatmaya devam ettim. Hatta gözleri yuvalarında dönüp bedeni hareketsiz kaldıktan sonra da onu ezmeye devam ettim.

"Onu öldürüyorsun," diye bağırdı kardeşim ancak onu kurtarmak için herhangi bir şey de yapmaya kalkışmadı. Nergislerin arasında dizüstü çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ben de ağlıyordum ancak Helena'yı bırakmaya da cesaret edemedim. Bir şekilde Glenn Close'un *Öldüren Cazibe* filminde olduğu gibi yeniden kendine gelerek bıçakla üzerime saldırmasından korkuyordum.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, ki gerçekte herhalde sadece iki dakika geçmişti, üvey babam beni kaldırarak yaralı olup olmadığımı kontrol etti. Değildim, Helena'nın sivri kemiklerinden dolayı morarmalar olmuştu, o kadar.

Şaşkınlıkla mum ışıklarına baktım. Annem nergislerin arasında kardeşimin yanına oturmuş, yün hırkasını onun üzerine örtmüştü.

"Helena ne durumda?" diye sordum, kaygılandığımdan değil, sadece merakımdan sormuştum. Onu ezip öldürmüş olsaydım üzülmezdim.

"Bayılmış, Hanna," dedi Jost. "Bize bir şey yapamaz artık."

"Bıçağı var. Ve fareyi öldürmüş," dedim hıçkırıklarla ve yüzümü üvey babamın omzuna gömdüm. "Philipp de ona katılmıştı. İğrenç bir tören gibi bir şeydi... ve fare ciyaklıyordu."

"Uyuşturucu almışlar," dedi Jost. "Ambulans çağırdım. Annen olmasaydı polisi de çağıracaktım."

"Polis olmaz," dedi annem. Yüzü solgun ve gergindi ancak ağlamamıştı. "Daha da büyük sorunlar çıkar."

"Sen bilirsin tabii," dedi Jost. Helena'yı çimenlerin üzerinde bırakıp Philipp'i eve götürdük. Orada da annemin onu yıkayıp yatağa yatırmasına hiç sesini çıkarmadı. Annem beni de yıkamak istedi ancak bana dokunmasına katlanamazdım.

Öfkeyle elini ittim. "Kendim yıkanabilirim, teşekkür ederim," dedim.

Annem bana sanki ona tokat atmışım gibi baktı. Ezik bir halde Philipp'in yatağının kenarına oturdu. Kardeşim derin bir uykuya dalmıştı.

Dışarıdan ambulansın sesi duyuldu.

"Onun da hastaneye gitmesi gerekir," dedi Jost.

"Hayır," dedi annem heyecanla. "Sadece dinlenmeye ve kollanmaya ihtiyacı var. İnan bana hastanede testlerde uyuşturucu kullandığı ortaya çıkarsa büyük sorunlar yaşar."

"Sen daha iyi bilirsin Irmgard," dedi Jost bir kez daha. Alışılmadık biçimde soğuktu sesi ve annem uzun zamandır işitmediği adını duyunca uyanır gibi oldu.

"Özür dilerim," dedi.

"Bunun için biraz geç sanırım," dedi Jost. "Ufak oğlun şu anda uyuşturucunun etkisiyle baygın yatıyor ve korkarım

bu ilk kez de olmuyor. Kızın ise...” Bana bakınca cümlesini yarıda kesti. “Sen duşa gir tatlım. Sonra da yatağa. Geri kalanla ben ilgilenirim.”

Güzel bir öneriydi ancak duşun altındayken banyonun buğulu camından ambulansın ışıklarını görünce tüm yükü onun omuzlarına bırakmaya gönlüm elvermedi. Çabucak giyinip yeniden dışarıya çıktım.

Sağlık görevlileri Helena'yı hastaneye götürdüler, ben ve Jost ise kızın ailesiyle görüşmek üzere onların arkasından arabayla gittik. Jost onlara haber vermişti.

Ailesi böyle bir olayı ilk kez yaşamıyordu anlaşılan. Kızlarının uyuşturucunun etkisiyle zıvanadan çıkmış olduğu haberini rutin bir üzüntüyle karşıladılar. Helena on dört yaşından bu yana uyuşturucu kullanıyor, kara büyü törenleriyle ilgileniyordu. Kendi isteğiyle ertesi sabah kapalı psikiyatri kliniğine yatırılacaktı. Buraya da ilk kez gitmiyordu. İki yıl önce şizoid kişilik bozukluğu tanısı konmuştu. Bu hastalığının nedeni kullandığı uyuşturucular olabilirdi ama asıl sebebini kimse bilemezdi. Ailesinin kontrolünden kurtulabilmek için Helena evden kaçmıştı ve bizde kaldığı günlerde ilaçlarını kullanmamıştı. Onların yerine uyuşturucu kullanmıştı ve sonuç ortadaydı işte.

Annem, Jost ona tüm bu detayları aktardığında suçluluk duygusuyla, “Bir terslik olduğunu fark etmeliydim. Annelik içgüdülerime ne oldu benim böyle? Hanna zamanında müdahale etmeseydi neler olurdu kim bilir?” dedi.

“Philipp'e zarar vermek niyetinde olduğunu sanmıyorum. Ancak bilemezsin. Kız gerçek anlamda hasta,” diye cevap verdi Jost.

Philipp'in bu konuda ne dediğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Odasındaydı, yanına gidip onu görmek ni-

yetinde de değildim. Annem, Jost ve olay duyulur duyulmaz hemen gelmiş olan kız kardeşim tüm gün boyunca Philipp'in yatağının etrafında oturup, onunla konuşup onu rahatlatmaya çalıştılar. Ayıldıktan sonra olan biten her şeyi hatırlıyordu ancak o noktaya nasıl geldiğini bir türlü açıklayamıyordu. Yuttuğu hapların ne tür bir uyuşturucu olduğunu bilmiyordu. Ancak gözyaşları içinde bir daha uyuşturucu kullanmayacağına dair yeminler etti, herkes ona bir şekilde inanmış görünüyordu.

"Seninle konuşmayı çok istiyor Hanna," dedi annem.

"Ama ben konuşmak istemiyorum." Dün geceki halleri iğrençti. "Ne demek oluyor tüm bunlar? Neden yaramaz bir çocuk gibi odasına saklanıyor?"

"Utanıyor," dedi annem. "Bunun için yeterli nedeni var sanırım. Ve utanması gereken sadece o değil," dedim.

Annemin yüzü asıldı. "Biliyorum. Size hiçbir zaman iyi örnek olamadım."

"Ve hâlâ da öyle değilsin," deyip onu öylece bırakıp çekip gittim.

"Sen nasılsın?" diye gelip sordu bir süre sonra Toni.

"Bilmiyorum. Hayatımda ilk kez başka bir ailem olsaydı keşke dedim. Hepsi kafayı yemiş bunların."

"Helena bizim aileden değil," dedi Toni sakin bir sesle. "Burada tesadüfen birkaç hafta kalmış olan zavallı bir çatlak, o kadar."

"Hayır. Tesadüf falan değil! Annem ve Philipp burada kalmasını istediler. Gece olanları görmedin Toni, olanlardan sonra kendimi kirletilmiş hissediyorum. Bu yaşananlar, ileride gülüp geçeceğimiz türden bir şey değil. Yazılarımda bahsedebileceğim türden bir şey değil. Hatta ileride 'Korkunçtu ama beni daha da güçlü kıldı,' da denilecek bir olay değil. Helena'nın hasta olduğunu biliyorum ve bu durum faresini

öldürmesini anlaşılır kılıyor. Ancak Philipp hasta değil ve o da Helena hayvanı boğazlarken yanındaydı."

"İnsanlar uyuşturucunun etkisindeyken garip şeyler yapabiliyorlar."

"Mümkün," dedim. "Ancak o ikisinin yaptıklarını düşününce midem bulanıyor. Özür dilerim Toni ama bugün çocuklarına göz kulak olacak gibi hissetmiyorum kendimi."

Toni başını salladı, bunu bekliyormuş gibiydi. "Önemli değil. Belki başka bir sefere."

"Hımm, evet," dedim aklım başka bir yerde.

Bir süre sonra bahçeye çıktım. Jost önceki gecenin tüm izlerini yok etmişti. Ancak nergisleri kurtaramamıştı.

"Yazın geriye bir iz kalmaz," dedi.

"Ben hep hatırlayacağım. Ah Jost, artık burada oturmak istemiyorum."

Jost beni kollarının arasına aldı. "Ben de istemiyorum doğrusu."

On Beşinci Bölüm

Helena nergis bahçesini dağıttığından bu yana hiçbir şey eskisi gibi değildi artık. O zavallı tören sanki içimdeki tüm yaşama sevincimi çekip almış gibiydi. Hiçbir şey bana zevk vermiyor, hiçbir şey önemliymiş gibi görünmüyordu. Kardeşimi görmek istemiyordum, Vivi'nin işi ile ilgili zırlamalarını duymak sinirlerimi bozuyordu, aynı biçimde Toni'nin uykusuzlukla geçen aile yaşantısı da beni sıkıyordu. Sonja ile Carla rejim önerileriyle sinir bozuyor, annemi görmek bile mideme ağrıların girmesine neden oluyordu.

Hatta Boris bile ilgimi çekmiyordu artık. Tanışıklığımız bana saçmalık ve yalan olarak görünmeye başlamıştı. Bu kadar çok yalanla başlayan bir işin sonunun hayırlı sonlanması imkansızdı. E-postalarına cevap vermemeye karar vermiştim.

Hafta ağır ağır ilerliyordu, elimden geldiğince işime konsantre olmaya çabaladım. Ancak burada da içimden gelerek çalışamıyordum. Günlerden beri doğru düzgün bir yazı yazamamıştım. Yaşam tüm komik yönlerini yitirmiş gibiydi.

"Demek Hanna'nın sarıp sarmalanacağı gün bugün," dedi Marianne perşembe günü toplantısında. "Bir kez daha kıçına

bakın! Prospektüste yazanlar doğruysa poposunun yarısı folyoya yapışıp kalacak!" Güldü, ve Cordula da katıldı, diğerleri de kıçımı ilk kez görüyormuş gibi baktılar. Ben ise bu kez kızarmadım bile, aklım farklı yerlerdeydi. Tanrı biliyor ya, hayatta kıçımdan çok daha korkunç şeyler vardı.

Marianne işin peşini bırakmamaya kararlıydı. "İyice bakın," dedi. "Yarın Hanna'nın benimki gibi bir poposu olacak."

"O kadar korkunç olmayacaktır," dedi Birnbaum ve kaşlarını kaldırarak gündemin bir sonraki konusuna geçti.

"Neyiniz var sizin böyle?" diye sordu daha sonra koridorda karşılaştığımızda. Benimle birlikte gelecek olan fotoğrafçıyla buluşmak üzere park yerine gitmek üzereydim ve acelem vardı.

Bu yüzden sadece omuzlarımı silktim. Bu da Birnbaum'u sadece daha da meraklandırmaya yol açtı.

"Günlerdir koşuda size rastlayamıyorum ve sürekli üzgün bir haliniz var," dedi. "Bir derdiniz mi var?"

"Sanırım ilkbahar depresyonu," dedim.

Birnbaum gülümsedi. "Tabii, tabii," dedi beni neşelendirmeye çalışarak. "Güneş ışınları ve şu sürekli cıvıldaşan kuşlar adamın gerçekten de sinirlerini bozuyor."

"Doğru dediniz," deyip asansöre kaçtım. Diyet kartlarımda sırf öyle yazıyor diye asansörü kullanmayıp merdivenlerden çıkıp indiğim günler artık geride kalmıştı. Kendimi niçin boşuna yoracaktım ki? Merdiven çıkmama gerek olmadan da gün bana yeterince sorun yaratabiliyordu.

Wellness çiftliğine benimle gelecek olan fotoğrafçı, sanat yönetmenimiz Blume'nin bir arkadaşıydı ve en az onun kadar yaşlı ve onun kadar da gevezeydi. Adı Klaus Becker'di ve tüm ilkbahar çiçeklerine karşı alerjisi vardı. Yarım saatlik yolculuk boyunca en az yetmiş kez hapşırıp saman nezlesi hakkında bilmek istemeyeceğim her türlü ayrıntıyı anlattı. Kullandığı

kâğıt mendilleri işi bittiğinde rastgele arka koltuğa atıyordu ve sümkürdüğündeyse salgılarının bir kısmı arada sırada benim ayaklarıma doğru püskürüyordu. Üstüne üstlük araba kullanışı da korkunçtu. Sanki bacaklarının ikisi de tahtadanmış gibi fren, debriyaj ve gaz pedalını dövüyordu âdeta.

Nihayet hedefimize ulaştığımızda ve beden ölçülerim alınmak üzere bir odaya götürüldüğümde Bay Becker'in dışarıda kalacak olmasına hiç itiraz etmedim.

Basti ile yaşadıklarımdan dolayı tecrübeli olduğumdan ölçme işlemine aynı şekilde karşı çıkmadım. Hem de bu kez tamamen çıplaktım. *Wellness* çiftliğinin sahibesi, yaşı anlaşılmayan, garip biçimde katı yüz hatları olan bir kadındı. Ölçüm işini, pürdikkat ve büyük bir saygıyla şahsen gerçekleştirdi. Ne de olsa *ANNIKA* dergisinin yazarı olarak VIP konuğuydum.

"Bunun sizin için unutulmaz bir *wellness* deneyimi olacağına söz veriyorum," dedi kadın yağ çeker bir sesle. "Ve bana lütfen Claire deyin."

Bu kez çıplak olmama rağmen bacak kalınlığı elli dokuz santimetre gelmişti, Basti'nin ölçtüğünden bir santimetre daha fazla. Bir numaranın döndüğünü fark ettim hemen.

"Bu bana biraz fazlaymış gibi göründü," dedim.

"Uygulamaların ardından birkaç santimetre azaldığını göreceksiniz," dedi Claire.

Bu söylediğine inandım. Ne de olsa müşteriler birazdan bana da yapılacak olan bu uygulamaya yüzlerce avro para döküyorlardı. Sonucunda birkaç santimetre azalma olsa iyi olurdu tabii. Birnbaum haber mi istiyordu? Ona koca bir hikâye hazırlayacaktım.

Ölçüm işleminin hemen ardından baştan aşağıya çamura bulandım. Ne yaptıysam Claire'den bu çamur karışımının tarifini elde etmeyi başaramadım.

"İşletmemizin gizli tarifi," dedi. "Anlayış gösterin lütfen. Tarifi derginizde yayımlarsanız rakiplerimiz bizi hemen taklit eder. Çünkü bu yöntemi şu ana dek uygulayan sadece biziz." Bunu söyledikten sonra beni birkaç kat plastik folyoya sarmaya başladı. Bu işlem bitince tıpkı, başka nasıl söylenir bilmem... çamura bulanıp sonra da folyoya sarılmış birine benzemiştim. Ancak bir robot gibi, o da sadece yan yan yürüyebiliyordum ve gidip kırmızı bir lambanın altına kurulu manyetik yatağa uzanıp bir çeşit zayıflama çayı içmem gerekiyordu. Bir tütsü havayı tatlı bir kokuyla zehirliyordu ("Bu Ylang-Ylang, sakinleşmenizi sağlar," diye iddia etmişti Claire). Odanın belirsiz yerlerine saklanmış olan hoparlörlerden ise rahatlatıcı Uzak Doğu ezgileri yükseliyordu. Şu çaldıkça insanı kaşındırmaya başlayan ve içindeki şiddet potansiyelini açığa çıkaran türden müziklerden.

Bay Becker beni görüp de gülmeye başladığında ne büyük bir tehlike altında bulunduğunun farkında değildi.

"Gülmeyi bırakın ve fotoğrafları çekmeye başlayın," dedim ve küçük şemsiye ve kamışla süslenmiş çamur içeceği bardağını kameraya uzattım. Claire'in yüzüme de çamur sürmemiş olması kötü oldu elbette. O durumda folyoya sarılmış, çamura bulanmış insan boyutundaki bu sosisin kim olduğu asla anlaşılmamış olurdu.

Becker beni, yatağı ve içeceği sayısız kez fotoğrafladıktan sonra içecekten bir yudum aldım... *ıyyy* ve geri kalanını odada bulunan bir süs bitkisinin saksısına döktüm. Çiçeğin görüntüsünden bunu yapan ilk kişi olmadığım anlaşılıyordu çünkü bitki oldukça sağlıklı ve zayıf görünüyordu.

Ardından Claire beni ve Bay Becker'i bir trampolinin yanına götürdü.

"Yarım saat hafif hafif zıplayın," diye emir verdi. "Böylelikle kan dolaşımı artar ve hazırladığımız preparat yağ dokusuna işleme fırsatı bulur."

Bay Becker ben çamura bulanmış, folyoya sarılı robot misali zıplamaya gayret ederken etken maddenin yağ dokuma sızması olayını sayısız kez görüntüledi. Ve bunu sabırla yapışımı. Daha önce yarım saat bana hiç bu kadar uzun gelmemişti. İçimden beni bu aşağılayıcı duruma sokan Claire'e söylemek üzere birkaç cümle hazırladım.

"Harika," dedi nihayet. "Şimdi sizi soyup ilk sauna seansınız için hazırlayabiliriz."

Claire'in bir itirazı olmamasına rağmen Bay Becker saunaya alınmadı. Gerçi kaderime razı olmuş bir haldeydim ancak yine de Bay Becker'in saunadaki hallerimi fotoğraflamasına izin vermeyecektim. Ne de olsa beni aşağılayacak kareleri çekmek için yeterince fırsat bulacağı kesindi. Bir kez daha çamura bulandım, Claire tarafından fırçalandım, ergometreye plastik folyoya sarılı halde yatırıldım ve sadece bir havlu ile örtülü halde buz küpleri dolu bir küvete batırıldım.

İkinci kez saunaya sokulduğumda telefonum çaldı. Hiçbir şeyi umursamamaya başlamadan önce Carla ile aralarını yapmaya çalıştığım eski erkek arkadaşım Alex'ti arayan.

"Hangi cehennemdesin sen?" diye sordu. "Söylediğin saatte ofisindeyim ve sen yoksun. Buradaki arkadaş kıçınla ilgili bir işlem yaptırdığını söyledi. Bu da ne demek oluyor?"

"Ah, randevumuzu tamamen unuttum," dedim ancak elbette umursadığımdan değil, ne de olsa hiçbir şeyi umursamıyordum. "Özür dilerim!"

"Bir işime yaramıyor ama bu özrün," dedi Alex kızarak. "Öğle yemeğine kiminle gideceğim şimdi ben?"

"Carla'ya ne dersin? Ofisi benimkinden sadece iki kapı ötede."

"Hayır, birlikteyken hep yan masayı kesen biri ile yemeğe gitmek istemiyorum."

Neyse, yapacak bir şey yoktu. Beni ilgilendirmezdi. Insanlar aşk hayatlarıyla kendileri ilgilensindi. "Alex, hatta mısın hâlâ? Telefon burada pek iyi çekmiyor. Sıcaktan olmalı."

Claire saunanın kapısını çaldı. Buz banyosu zamanı gelmişti.

"Hâlâ buradayım," dedi Alex. "Sorun kendiliğinden çözüldü. Arkadaşın Marianne bana yakınlardaki güzel bir lokantayı göstermeye gönüllü oldu."

"Hayır!" diye bağırdım, kısa bir an için yaşam enerjim geri gelmişti. Her ne olursa olsun Alex'i o kadar da boş veremeyecektim. "Marianne olmaz!" dedim Marianne'nin beni karşı tarafta duyuyor olup olmamasını umursamadan. "Siğilleri var. AIDS ve frengi hastası aynı zamanda. Hem göğüsleri o kadar sarkık ki istese boğazına atkı diye dolayabilir."

"Sadece yemeğe çıkacağız, hatırlatayım dedim."

"Onunla yemeğe çıkan son kişi bedelini hâlâ ödüyor. Alex, inan bana, o bir yılan. Carla'ya sor."

"Tamam," dedi Alex. "Sen kazandın. Arkadaşın Carla'ya soracağım. Ama bu kez de yan masadaki heriflerle flörtleşirse kalkıp giderim."

Hafif rahatlamış olarak saunadan tökezleye tökezleye çıktım. Ancak Marianne ile ilişkimin daha da kötüleşeceğinden emindim.

Claire, tedavinin sonuna kadar telefonu bir daha kullanmamamı, onu kapatmamı rica etti.

"Sizin burada rahatlamanızı istiyoruz," dedi. "Selülitleri stresten daha fazla azdıran bir şey yoktur."

Trampolin, ergometre, sauna, buz banyosu, ikide bir folyoya sarılıp çözülmek beni gevşetmemiş ancak iyice yormuştu ve sonunda bir sürü beyaz havluyla sarılı halde manyetik yatağın üzerinde uyuyakalmıştım.

Uyandığımda ise Claire bir kez daha ölçme işine girişti. Ve gel gör ki baldırlarım elli iki santimetre kalınlındaydı. Kalça ölçüm ise yüz dörde inmişti. Ne muhteşem ama! Claire sevinç ve şaşkınlıktan iyice çıldırmıştı.

"Yedi santimetre azalma var. Sanırım okuyucularınız buna çok şaşıracaklardır!"

"Evet, bundan eminim," dedim. Asıl Claire, randevuya gelmeden önce kendimi ölçtüğümü ve farklı sayılarla tedaviye başladığımı okuduğunda çok şaşıracaktı.

Ancak henüz bunu bilmiyordu ve dostane bir şekilde vedalaşıp ayrıldık.

"Bizi tavsiye edin lütfen," dedi Claire.

"Tabii ki." İkiyüzlü, çift dilli bir yılan gibiydim.

Kente döndüğümüzde akşam koşusunu bir kez daha atlayıp kendime büfeden koca bir porsiyon mayonezli patates kızartması almaya karar verdim. Bunu hak ettiğimi düşünüyordum. Hem lokmalarımı otuz kez çiğniyordum.

Eve girdiğimde burnuma annemin ortamdaki olumsuz atmosferi dağıtmak için yaktığı tütsülerin kokusu geldi. Helena'nın izlerini silebilmek için kendince elinden geleni yapıyordu: Tütsüler yakıyor, her yere gül ve dağ kristalleri yerleştiriyor, ağaçları tuz kristali lambalarıyla aydınlatıyordu. Ve muhtemelen de evin her bir köşesine kutsanmış su serpmişti. Ancak tüm bunlar artık fayda etmiyordu. Ortam bir kez kirletilmişti ve uyumu yeniden oluşturacak kişi ben değildim bu kez. Annem ile Jost'un evliliğinde yirmi yıldır ilk kez soğuk rüzgârların esiyor olması da beni ilgilendirmiyordu. Philipp'in cuma günün-

den bu yana kendine acıma ve pişmanlık halleriyle odasından çıkmayıp annemin kendisine hizmet etmesini sağlaması ise beni daha da sinirlendiriyordu.

Ailenin havayı temizleyen tütsü çubuğu olmaktan gına gelmişti, her problemi çözen, herkesi yatıştıran şişko, hımbıl Hanna, bu artık sona ermişti. O günden bu yana annemle sadece gerektiği kadar konuşmuştum, Philipp ile ise tek kelime etmemiştim. Önünden sessizce geçip gitmek istediğim sırada odasının kapısı açıktı ve içeriye şöyle bir göz atmak istedim. Bu ise bir hataydı çünkü tam da bunu bekliyor gibiydiler. Annem ile kardeşim yatakta kocaman, hüzünlü gözleriyle bana bakıyorlardı.

O anda nevrim döndü.

"Yine çok güzel bir gün geçirdiğin belli oluyor Philipp. Annenin yardımıyla tuvalete gitmeyi başarabildin mi? Dişlerini kendin fırçaladığın için seni tebrik edelim mi, ne dersin? Ama... ah! Neler görüyorum? Çok büyük çabalarla bir parça çikolata yemeyi başarmışsın. Ne kadar güzel! Annem seninle gurur duyuyordur."

Philipp'in bakışları daha da üzgün bir hal aldı ve annem dramatik bir şekilde elini kaldırarak bana doğru uzattı.

"Hanna," dedi. "Bir dakika dur..." Ancak ben yürümeye devam ettim ve odama girip kapıyı arkamdan sertçe kapattım.

Jost çalışma masamda, bilgisayarın karşısında oturuyordu. Arada sırada odamda internete girerdi. Kendi bilgisayarı yoktu çünkü annem bu "şeytan icadı"nın odanın iklimini yaydığı ışınlarla kirlettiğini iddia ederdi. Haha, ne saçmalık ama!

"N'aber, günün iyi geçti mi?"

"Sanırım seninkinden iyiydi," dedim. "Ama yine de berbattı."

"Üç haftaya bitirme sınavları başlıyor," dedi Jost. "Oğlum hafta sonuna dek yataktan kalkmazsa bir otele taşınacağımı söyledim."

"Harika, böylece kendilerine acımak için bir nedenleri daha olur."

"Ben ciddiyim Hanna. Buna daha fazla katlanmayacağım." Jost kalktı. "Bu kez çizgiyi aştılar. Bu arada Boris isimli birinden sana e-posta geldi. Açıp okumadım tabii."

"Fark etmezdi." Boris'in e-postaları hemen hemen hep aynıydı. Günlerdir cevap vermediğim için kaygılanıyor, başıma bir şeyin gelip gelmediğini soruyordu. Cevap vermemiştim. Değişiklik olsun diye birinin de beni merak etmesi güzeldi.

"Sen taşınırsan ben de kendime yeni ev bakmaya başlarım," dedim. "Ne dersin? Birlikte ev tutalım mı?"

Jost gülümsedi. "İşin o noktaya kadar varmayacağını umuyorum hâlâ."

Jost gittikten sonra çalışma masasına geçip Boris'in e-postasını açtım.

Tarih: 03.04. Saat 13.29

Alıcı: <peri33a>

Gönderici: <boris68>

Konu: Nisan 1 şakası değil

Peri,

Bir şeyler oldu ve seninle mutlaka görüşmeliyim. Hâlâ yaşıyorsan lütfen cevap ver.

E-postanın tarzı bir biçimde kabuk bağlamış, naylona sarılmış kalbimi yumuşatmıştı. Zavallı Boris. Tüm bu olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. İç geçirerek "Cevapla" tuşuna bastım.

Tarih: 03.04. Saat 20.15
Alıcı: <boris68>
Gönderici: <peri33a>
Konu: Re: Nisan 1 şakası değil

Hâlâ hayattayım Boris, uzun süre cevap veremediğim için özür dilerim. Ancak geçerli nedenlerim vardı. Ne oldu?

Tarih: 03.04. Saat 20.18
Alıcı: <peri33a>
Gönderici: <boris68>
Konu: Re: Re: Nisan 1 şakası değil

Sana âşık oldum, olan bu!

Önemli konuları görüşmek için seninle buluşmalıyım. Hem de bir an önce.

B.

Bir süre ekrana öylece bakakaldım. Yine çözümü elimde olmayan bir sorunla karşı karşıyaydım. Ancak bu yüzden suçluluk duymalı mıydım? Hayır, buna artık bir son vermeliydim.

On Altıncı Bölüm

"Alex bu kez telefon numaramı istedi," dedi Carla. "Ama bu beni arayacağını göstermez henüz."

"Bilmem," dedim, gerçekten umurumda değildi. Claire'in tartışmalı folyoya sarma yönteminin ipliğini pazara çıkarmayla ilgili yazıyı hazırlamak niyetindeydim ancak Carla beni engelliyordu. Çalışma masamın üzerine oturmuş bacaklarını sallıyordu.

"Biliyor musun, bu kez o kadar da sıkıcı değildi. Garip ama tüm o zaman boyunca değişik yerlerde seks yapmaya düşkün olduğu aklımdan hiç çıkmadı. Bu yüzden asansörde âdeta kan ter içinde kaldım."

Aslında Carla'nın Alex hakkında yanlış bir kanıya kapılmasından dolayı pişman olmam gerekiyordu ancak değildim. Yaşam sevincim ile birlikte suçluluk ve pişmanlık duygularım da yitip gitmişti. Ve onları özlemiyordum da. Eski Hanna olsaydım sabahtan bu yana Marianne'nin makyaj bölümünden Cordula'nın estetik ameliyatlarla ilgili biriktirdiği gazete kupürlerini kurcalamasından, bu sırada da çikolatasını emerken arada sırada göğüslerini kontrol etmek istermişçesine yoklama-

sından rahatsızlık duyardım. Alex'e onun sarkık göğüslerinden bahsettiğimi duymuştu mutlaka ve bu yüzden de estetik ameliyata karar verirse de buyursun yaptırsın! Herkes parasını istediği gibi heba etmekte serbestti, öyle değil mi? Suçluluk duygusu olmadığından Claire'in *wellness* çiftliği hakkında dalga geçen komik bir hikâye yazabilirdim ve kadın muhtemelen benim yüzümden işinden de olurdu. Ama bu kendi suçuydu. Ölçülerimi alırken o da hile yapmasaydı.

Carla sonunda gitti ancak sadece beş dakika çalışabildim çünkü bu kez de Alex telefonla aramıştı beni.

"Arkadaşın Carla'nın telefon numarasını aldım," dedi.

"Biliyorum."

"Onu arayayım mı?"

"Numarasıyla başka ne yapmayı düşünüyorsun ki?"

"Bilmiyorum şekerim, beni bilirsin. Neden kalbimin kırılması riskine gireyim? Ben hemen her şeyi ciddiye alırım ama Carla çok rahat birine benziyor. Bunu anlarım hemen. Böyle bir kadına ilk geceden sonra aşkını ilan ettiğinde hemen topuklayıp gider."

Daha önce hiç bu kadar saçma ve boş bir iddia duymamıştım ancak derin bir analize girişecek keyfim yoktu. Bu yüzden şöyle dedim: "Ama harika göğüsleri var."

"Bu da doğru," dedi Alex ve telefonu kapattı.

Beş dakika sonra Carla ofise koşarak geldi. "Beni aradı," dedi bağırarak. "Gerçekten de aradı."

"Ne güzel."

"Yarın akşam buluşacağız," dedi Carla. "Sinemaya gideceğiz. Ah, aman Tanrım, Hanna! Sence benimle sinemada?.."

"Alex çok duyarlı biridir. İlk buluşmanızda üzerine fazla gitmeyecektir. Muhtemelen normal bir şekilde gecenin sonunda girersiniz yatağa." O noktaya kadar varırsa tabii.

"Demek öyle," dedi Carla. "Öyle olmasını umalım o halde. Ah Hanna, bir konu daha var... eee, Alex'in gözlerinin bozuk olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

"Evet. Gözlükleri olmadan bir köstebek kadar kördür," dedim onu temin ederek. "O haldeyken sadece hatları seçebiliyor."

"Harika," dedi Carla ve yan gözle Marianne'ye bakarak sesini alçalttı. "Öyle bir durumda insan kendini biraz daha rahat hissediyordur herhalde. Selülitler, kırışıklıklar, hafif göbek falan... her şey biraz bulanıklaşıyordur. Yine de yarın erken saatler için kuaförden randevu almalıyım. Sen yaptın mı?"

"Ne yaptım mı?"

"Kuaför randevusu! Yarın akşam Fredemann'ın yaş gününe gidiyorsun ya!"

"Yarın mıydı o?" Lanet olası yaş gününü unutmuştum bile. Ve elbette kuaför randevum da yoktu.

Ah, boş ver! Saçlarımı bir şekilde tepede toplardım. Sivilce surat kuzen için yeter de artardı bile.

"Elbisen var mı?" diye sordu Carla.

Hayır, yoktu. Ah, önemli değil. Dolaptan bir şey bulup üzerime geçirirdim.

"Delirdin mi sen? Ne giyeceksin şimdi?"

"Ah, Carla, oradaki hiç kimse ne giydiğim ile ilgilenmeyecektir," dedim önemsemeyerek. "Ama merak etme, eşofman ile de gitmeyi düşünmüyorum."

Carla başını iki yana sallayarak bana baktı. "Kardeşinin kız arkadaşı fareyle şu iğrenç şeyi yaptığından beri bir garipsin. Belki de travma falan yaşadın. Kimseyi doğru düzgün dinlemiyorsun ve rejime de ara verdiğin hissine kapılıyorum. Vivi dün akşam tramvay ile eve dönerken sokakta sana benzeyen ve elinde koca bir poşet patates kızartması olan bir

kadın gördüğünü ancak onun sen olup olmadığından emin olmadığını söyledi. Doğruyu söyle, sen miydin?"

"Öyleyse bile ne olacak? Ne de olsa ondan önce kıçımın yarısını *wellness* çiftliğinde bıraktım."

"Hanna! Hiç Boris'i düşünmüyor musun?"

Omuzlarımı silktim. "Arada sırada. Ve şimdi beni lütfen yalnız bırak, yoksa şu lanet yazıyı hiç bitiremeyeceğim."

Carla kaygıyla alnını kırıştırarak ofisimden ayrıldı ve ben de yine Claire ve çamuru konusuna yöneldim bir kez daha. Ancak henüz bir cümle yazmama fırsat olmadan telefonum çalmaya başladı.

"*ANNIKA* dergisi, Rübenstrunck," diye havladım telefona.

Nezakete son. Ne de olsa burası Fröhlich Kalorifer ve Isıtma Sistemleri'nin ofisi değildi. İyi günler efendim...

Arayan Toni'ydi, her zamanki gibi yine ağlamaklıydı. Bu kez nedeni süpermarketin yöneticisinin Toni'nin hasta, yaşlı, engelli ya da hamile olmadığını öğrenmesiydi. Bu yüzden de eve bedava servis hizmetini sonlandırmıştı. Servisi yapan çocuk gevezelik etmiş, siparişi teslim alan fıstığın kızıl saçlı olduğunu söylemişti. Yönetici bunu duyunca kulak kesilmişti. "Bu sahtekârlık," diye bağırmış Toni'ye telefonda. "Ama bana bunu yapamazsınız!"

"Anlamıyorum," dedim. "Senden o kadar para kazanıyor! Tüm o çocuk bezleri, mamalar ve onca derin dondurulmuş ıspanak."

"Umurunda değil," dedi Toni. "Market kendisinin değil ne de olsa, önemli olan beni cezalandırması. Bu akşam oraya uğrayıp fikrimi yüzüne karşı söylemeyi çok isterdim. O iğrenç, kendini beğenmiş suratının ortasına yumruğu indirmeyi..."

"Tabii, tabii. Ama başka bir marketten alışveriş yapmak da mümkün. Şansına şehirde o marketin dışında başka dükkânlar da var."

"Belki de sen..." dedi Toni.

"Hayır, kusura bakma. Zamanım yok. Bugün geç saatlere kadar çalışacağım. Ardından da kızlarla buluşacağız, her cuma olduğu gibi. Anneme sor."

"Philipp'i bir dakika yalnız bırakmıyor ki."

"Kocan ne yapıyor?"

"Pazar akşamına kadar eğitim toplantılarına katılacak," dedi Toni. "İki günden beri orada zaten. Bir kez daha hafta sonu yalnız kaldım. Yalnız sayılmaz tabii, çocuklar var."

"Justus ne çok eğitim toplantılarına katılıyor böyle," dedim. "Hukukta maddeler bu kadar da sık değişiyor olamaz herhalde, öyle değil mi? Belki sevgilisi vardır, ne dersin?"

"Olabilir," dedi Toni. "Umarım çocuklardan hoşlanıyordur da arada bir onlara benim yerime bakar. Şimdilik bir gece baksa yeter. Bir kere on iki saat uyuyabilmek isterdim. Dün gece neredeyse hiç uyumadım. Şey, şu bebek..."

"Leander."

"Doğru, Leander ishal, üstten ne versem alttan geri çıkıyor. Finn, *Teletubbiler* ile ilgili kâbuslar görüyor ve Henriette..."

"Toni, baksana, şefim geliyor," dedim yalan söyleyerek. "Kapatmalıyım, yazımı henüz bitiremedim ve iki saat sonra dergi kapanacak..."

"Vay," dediğini duydum son olarak ancak telefonu o anda kapatmıştım zaten. Herhangi bir suçluluk duygusu olmadan. Sürekli mızırdanarak kulaklarımı sağır etmesinin ona da bir faydası yoktu.

Yazımı tamamlayıp metin editörünün çalışma masasının üzerine bıraktım. Kendisi ofisinde değildi ancak uzakta da olamazdı çünkü Paule masanın altındaki sepetinde yatıyor, astımlı gibi nefes alıp veriyordu. Görünüşü bana, her nedense, Jakob'u hatırlattı, rejim ile birlikte koşmayı da bıraktığımdan

bir haftadan beri görmemiştim. Komikti ancak rejim kurallarına uymadığım halde kilom, yüz gram az yüz gram fazla hep aynı kalmıştı bu süre zarfında. Pişmanlık duymamı gerektirecek herhangi bir durum yoktu bu yüzden ancak koşmayı yine de özlemeye başlamıştım yavaş yavaş.

Belki de bugün kendimi koşmak için zorlasam iyi olurdu. Böylece Vivi, Sonja ve Carla ile buluşup selülit, kalori ve sersem şefleri ile ilgili sohbetleri dinlemekten kurtulurdum, tüm bunlar gerçekten de sinirlerimi bozuyordu artık. Bu yüzden Carla'nın yanına gidip regl olduğumu ve şiddetli ağrı çektiğimi söyledim.

"Zavallı şey," dedi Birnbaum o sırada ofise dalarak. "Niçin erkenden eve gitmediniz?"

"Buna aşırı, abartılı görev duygusu deniyor sanırım," diye cevap verdim. Lanet olsun, Birnbaum hasta olduğumu sanıyordu, bu yüzden akşam koşuya çıkamazdım. O ve köpeği Jakob ile karşılaşacağım kesin gibiydi. Olsun, ben de aile boyu karamelli dondurma paketimle televizyonun karşısına geçer, zamanımı kendime acımakla geçirirdim. Kardeşimin yapabildiğini ben çok daha iyi becerirdim.

Carla bana acımıştı. Reçeteyle verilen ağrı kesicilerinden üç tane verip akşam da bitki çayı içmemi önerdi, böylece yarın kendimi çok daha iyi hissedermişim.

"Seni öğleden sonra ararım, böylece ipuçlarımızı paylaşırız," dedi göz kırparak.

"Ne ipuçları?" diye sordu Birnbaum.

"Ah, sadece ağzı kokan ve sivilceli biriyle buluşurken nelere dikkat etmek gerektiği konusunda şeyler," dedim.

"Siz gidip yatsanız daha iyi sanırım Johanna." Birnbaum'un yüzünden gerçekten de kaygılandığı okunuyordu, bu yüzden bakışlarımı ayaklarına diktim. Bu defa da yine iki

farklı çorap giymişti. Biri açık, diğeri koyu gri çizgili. Ama önemli değildi! Ne de olsa beni ilgilendirmezdi.

"Geçmiş olsun," dedi Birnbaum.

"Sağ olun," dedim ve o anda kendimi gerçekten iğrenç hissettim, neredeyse Carla'nın verdiği haplardan birini yutacaktım. Ancak eve giderken gerçekte regl olmadığımı hatırladım, olsaydım da asla karın ağrıları çekmezdim. Bu bile neşemin yerine gelmesi için yeterliydi ama nerede, öyle bir şey olmadı.

Evde yine her şey aynıydı: Kardeşim odasındaydı, annem gül kristallerini suluyordu, üvey babam ise evden taşınmakta kesin kararlıydı.

Bahçeye çıktım.

"Bavulumu topladım bile," dedi üvey babam. "Otel odası da tutuldu. Bu hergele oğlan yarın sabaha kadar tembel kıçını yataktan kaldırıp başını kitaplarının arasına gömmezse defolup gideceğim."

"Annem buna ne diyor?"

Jost omuzlarını silkti. "Bana inanmıyor. Bu tür tehditlerle işi daha da yokuşa sürdüğümü düşünüyor. Philipp'in bir çeşit şok durumu yaşadığını, bu tür otoriter baba davranışlarıyla onunki gibi hassas bir ruh üzerinde ancak baskıyı arttırdığımı söylüyor. Mezuniyetinin Philipp'in ruhsal dengesinden daha az önemli olduğu konusunda ısrarcı."

"Öyle mi? Yani her zamanki gibi saçmalıyor."

"Bilemiyorum," dedi Jost. "Belki de haklıdır. Ama öyle bir durumda Philipp'in evinde yatakta değil, Helena'nın yanında psikiyatride olması gerekir. Ayrıca Toni de aradı, onu acilen geri aramalıymışsın, önemliymiş."

Toni'yi gerçekten de arayacaktım ancak eve girdiğim anda unuttum. Çünkü o anda yolumun üzerinde kabuğunda *"blood"*[17]

---

17 (İng.) Kan. (ç. n.)

yazılı bir salyangoz vardı. O anda öfkem patlama noktasına geldi. Salyangozu alıp banyoya götürdüm ve temizlik fırçası ve sabunla üzerini temizledim. Ancak işe yaramamıştı, siyah yazı sadece hafifçe soldu, o kadar. Jost'un yanına döndüm.

"Siyah keçeli kalem lekeleri nasıl çıkarılır?" diye sordum.

"Tinerle," dedi Jost. "Annenin atölyesinde var o şeyden ama benim de bahçe kulübesinde biraz olacaktı. Ne için gerekiyor?"

"Bir iğrençliği temizlemeliyim." Salyangozların yemek aramaya çıkmayacakları kadar erken bir saatti, kumda kendilerini nerelere gömdüklerini ve bitkilerin arasında nerede saklandıklarını iyi biliyordum. Çoğu bahçenin ön kısmında yaşıyordu. Uzun sürmedi ve birçoğunu toplamış, eski bir saksının içine koymuştum. Yere bağdaş kurup oturdum ve eski bir bezi keskin kokulu tinere bandırdım.

İlk işlemi üzerinde "*devil*" yazan salyangoza uyguladım. Tiner salyangozların kabuğundaki yazıyı gerçekten de silmişti ancak salyangozun kendisi bu işlemden pek hoşlanmamışa benziyordu. Kafasını içeriye çekerek oldukça mutsuz bir görüntü sergiledi.

"İnan bana, böylesi daha iyi," dedim ona.

O anda Birnbaum karayemiş çalılarının üzerinden baktı. "Siz orada ne yapıyorsunuz Johanna?"

Garip bir görüntü sergilediğimin farkındaydım, çimlere bağdaş kurup salyangozlarla dolu bir saksının başında, bir teneke tinerle oturuyordum. Bu yüzden Birnbaum'a nedenini anlatmaya bile kalkmadım.

"Görüyorsunuz işte," dedim sadece. "Salyangozları temizliyorum."

Birnabum bahçe kapısını açarak yaklaştı. "Hay aksi, o şey tiner!" diye bağırdı. "Zavallı hayvanları öldüreceksiniz."

"Hayır, sadece kabuklarındaki yazıları silmeye çalışıyorum," diye ısrar ettim.

"Salyangozların kabukları büyük oranda kireçten meydana gelir ve o şeyle kabuklarını mahvedersiniz. Baksanıza şu zavallıya!" Bir zamanlar "*devil*" olan salyangozu alıp etrafına bakındı. "Islatırsak iyi gelir belki," dedi ve salyangozu evin köşesinde duran su dolu fıçıya batırdı.

Ağlamaya başladım. Yine gelmişti işte, suçluluk duygularımın hepsi yine üzerime üzerime üşüşüyorlardı. Hem de şu zavallı salyangoz yüzünden.

"Bunu istememiştim," dedim hıçkırarak.

Birnbaum çimenlere, yanıma oturup tiner kutusunun ağzını kapattı. Sonra bir başka salyangozu aldı eline, üzerinde "*blood*" yazandı bu ve neşeyle şöyle dedi: "Tüm bunlar da ne demek oluyor?"

Hıçkırmaktan neredeyse konuşamıyordum ancak yine de bir iki cümle etmeyi başardım. "Şu iğrenç Helena salyangozların üzerine iğrenç kelimeler yazdı," *hıçk*, "diğer salyangozlarla birleştiklerinde iğrenç cümleler oluşturuyorlardı", hıçkırık, "bunu yaparak sanki tüm bahçeyi zehirlemiş oldu," hönk... "üzerimize bir lanet yağdırmış gibi."

"Anlıyorum," dedi Birnbaum aslında hiçbir şey anlamamış olması gerekirken. "Peki şu Helena neden kendi pisliğini kendi temizlemiyor bakalım?"

"O, psikiyatride yatıyor," dedim. "Kötü biri değil aslında, sadece hasta. Ama görseydiniz, ölü fare ve tüm o kan..." Yine ağlamaya başladım, hıçkırıklarım arttıkça ağlamak için aslında ne kadar çok nedenim olduğunu fark ettim. Helena'nın öldürdüğü fare için, o gece gördüğüm iğrenç manzara yüzünden ağlıyordum. Annem Philipp'i bu kadar kollayıp koruduğu için ağlıyordum. Jost bizi yarın terk edeceği için de ağlıyordum.

En önemlisi ailem sadece çılgın olmakla kalmayıp kırılıp dağılmıştı ve engellemek için elimden bir şey gelmiyordu. Ve başlamışken başka nedenler yüzünden de ağlıyordum:

Ablamın sürekli yorgun olması ve kimse onun yerine alışverişe gitmediği için.

Kobay faresi benim hazırladığım su dolu kovada boğulduğu için.

Koca kıçım Claire'in beni sarıp sarmaladığı naylon folyonun içinde eriyip küçülmediği için.

Basti bende genetik yağ dağılımı problemleri teşhis ettiği için.

Benim otuz altı beden biri olduğumu düşünen Boris bana âşık olduğu için.

Vivi sürekli berbat işlerde çalıştığı ve lanet eski sevgilisi Max ondan sürekli para tırtıkladığı için.

Ve Birnbaum, Annika Fredemann ile birlikte olduğundan ağlıyordum.

Evet, son söylediğim, kendi kendime ağlarken birden bana en üzüntü verici nedenmiş gibi görünmeye başlamıştı. Birnbaum ve Annika Fredemann, mükemmel sarışın ve George Clooney'nin dublörü, bu ağlamak için başlı başına yeterli bir nedendi zaten.

Ancak o ana kadar bunun farkına varmamıştım.

Birnbaum çekinerek kolunu omzuma koydu. Elinin tersiyle yanağımı okşadı, bu hareketi beni şaşırttığından gözyaşlarım yavaş yavaş dinmeye başladı. Sadece arada bir omuzlarım sarsılarak hıçkırıyordum.

O anda gözyaşlarına bulanmış suratımla, salyangozların arasında çimlerde oturup ölü fareler hakkında konuşurken utanmaktan çok uzak bir noktadaydım. Bilirsiniz işte, insan bazen öyle bir noktaya gelir ki utanabileceği kadar utanmıştır

ve ötesi yoktur. Birnbaum'a onu ilk kez görüyormuşum gibi baktım. Köşeli alnı, kalın kaşları, Romalılara özgü düz burnu, her zaman olduğu gibi üç günlükmüş gibi görünen sakalının kapladığı enerjik çene hatları.

Ona ne zamandan beri âşıktım?

Herhalde benimle ilk konuşmaya başladığından itibarendi. Ancak bunu algılayamamıştım. "Bir fikrim var," dedi Birnbaum yanağımı okşamaya devam ederken. "Şu kalemler hâlâ buralarda mı?"

Kalan gözyaşlarım arasından ona baktım. "Bilmem. Muhtemelen hâlâ kardeşimin odasındadırlar. Niçin?"

"Kelimelerin üzerlerini boyayabiliriz." Bir salyangozu havaya kaldırıp bana uzattı. "Bana bir kalem verin ve '*bitch*' kelimesini '*bliss*'e[18] dönüştüreyim. Onları tinere boğmaktan çok daha iyi olur bence, öyle değil mi Johanna?"

Kimse adımı onun kadar güzel telaffuz edemiyordu.

"Bu harika bir fikir!" Heyecanla ayağa fırladım. "Hemen dönerim. Bir yere kaybolmayın, tamam mı? Ve salyangozlara dikkat edin, kaçmasınlar."

Birnbaum'un cevap vermesine fırsat vermeden eve koşup Philipp'in odasının yolunu tuttum.

"Hişşşt," dedi pencerenin kenarında bir sandalyede oturan annem. "Uyuyor."

"Umurumda değil," dedim ve annemi umursamayarak Philipp'in çalışma masasını karıştırmaya başladım. İşte, el değmemiş biyoloji kitabının hemen yanında buldum kalemleri, ikisini birden hem de. Koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde bahçeye döndüm. Birnbaum uysal bir şekilde çimlerde oturmaya devam edip salyangozları ayırmıştı.

---

18 (İng.) Neşe. (ç. n.)

"'*Blood*' kelimesinden '*bloom*' yapacağız," dedi ve kalemi elimden aldı. "Çiçek açması anlamına gelir ve bence daha uygun."

"*Bitch*" salyangozunu "*bliss*"e dönüştürdüm, sondaki iki S harfini kocaman çizerek. Birnbaum ilk harfi değiştirerek "*demon*" kelimesinden "*lemon*"[19] türetmişti.

İkimiz de "*night*" ve "*black*" kelimelerinin[20] nötr olduğu konusunda hemfikirdik. Philipp'in üzerlerini "*heart*", "*him*", "*day*", "*light*" ve "*happy*"[21] kelimelerini yazdığı salyangozları ise olduğu gibi bıraktık.

Birnbaum "*lumbago*" salyangozunu kararsızca havaya kaldırdı. "Biraz beceriyle bu kelimeyi değiştirip bir ninniye dönüştürebiliriz. Ne dersin?"

Başımı evet anlamında salladım ve bu sırada da "*break*"[22] kelimesini hafif bir dokunuşla "*bread*"e[23] çevirdim. Önceleri tüm aile mutfakta oturup paskalya yumurtalarını birlikte boyadığımız o eski günlerdeki huzur ortamı yayıldı bahçeye. Dağınık zihnimi toparlamaya çalışıyordum.

"Siz neden gelmiştiniz?" diye sordum. "Hem nerede oturduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Kişisel dosyanızdan buldum. Bana uzak olmadığını zaten biliyordum." Birnbaum elindeki salyangozu çimlere bıraktı. "Sadece size bakmak istedim. Öğleden sonra pek iyi görünmüyordunuz, aslında tüm hafta boyunca biraz değişiktiniz. Bu sabah Becker, *wellness* çiftliğindeki fotoğraflarınızı gösterirken aklınız orada değildi."

---

19 (İng.) Limon. (ç. n.)

20 (İng.) "Gece" ve "kara". (ç. n.)

21 (İng.) "Kalp", "o adam," "gün", "ışık", "mutlu". (ç. n.)

22 (İng.) Ara. (ç. n.)

23 (İng.) Ekmek. (ç. n.)

Aynen öyleydi. Becker'in naylona sarılı halimin rengârenk fotoğraflarına şöyle bir göz atmıştım ama aklım bambaşka yerlerdeydi. Zihnimde yarım düzine farklı görüntü belirmişti: Becker'in alerjik tepkiler verdiği onca bitkiyle birlikte saunaya kilitlenmiş hali, Becker'in buzlu havuza yatırılıp mosmor olana dek orada unutulması, Becker'in naylon folyoya sarılı halde trampolinde zıplaması, Becker'in o iğrenç çamurlu içeceği yudumlarken boğulması...

"Hasta olduğunuzu düşünmüştüm ancak farklı bir derdinizin olduğunu gördüm şimdi ama ne olduğunu tam olarak hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi Birnbaum.

Haklıydı.

"Küçük kardeşim uyuşturucularla tanıştı ve o günden bu yana odasında dinleniyor, kız arkadaşı bir fare öldürdü ve ceza olarak da psikiyatri kliniğine yatırıldı, ben rejim yapmayı bırakıp insanların içindeki iyiliğe inancımı yitirdim, annem tütsüler yakarak ortamı düzeltebileceğini sanıyor ve üvey babam yarın sabah evi terk edip bir otele yerleşecek," diye bir haftada olanları kısaca özetledim. "Söylemeyi unuttum, ablam da süpermarket yöneticisinin burnunu kıracak gibi görünüyor. Ama korkacak bir durum yok çünkü eşi avukat ve dört yıl uykusuz kalmak hafifletici neden sayılabilir."

"Rejim yapmaya niçin başladınız peki?"

Elimi "boş ver" anlarnında salladım. "Bedenimin yağ dağılımı ile ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini düşünmüştüm. Bir de otuz altı beden kadınlardan hoşlanan şu Boris denen kişi var. En azından öyle biri olduğunu tahmin ediyorum."

Birnbaum elindeki kalemin kenarıyla burnunun kenarını kaşıdı. Anlaşılan ne diyeceğini bilemiyordu.

"Delirmiş olduğumu düşünüyorsunuz," dedim duygusallaşarak. "Ailemin geri kalanı gibi. Sadece bize ayrılan koca bir bölüm açılabilir hastanede."

"Normal olduğunu kim iddia edebilir ki?" dedi Birnbaum. "Hey! Salyangozlar ayakkabı cilasına bayılıyor olabilirler mi sizce? Şunlara bakın!" Gerçekten de iki salyangoz ayakkabısının üzerine çıkmış keyif yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Sol ayakkabının üzerindekinin üzerinde "*kiss*", sağ ayaktakinin üzerinde ise "*her*" yazıyordu.[24]

"Peki, madem öyle," dedi Birnbaum, eliyle ensemi tutup tam dudaklarımdan beni öptü.

O kadar şaşkındım ki kımıldayamamıştım, neler olduğunu anladığım anda ise o ensemi bırakıp ayağa kalkmıştı.

"Gitmeliyim," dedi.

Bir şey söylemedim, tam bir Hedwig Courths-Mahler filmine yaraşır bir şekilde elimi dudaklarıma götürüp sanki hayatımın ilk öpücüğüymüş gibi bir edayla kalakalmıştım.

Birnbaum sırıtıyordu. Bu yepyeni bir gülümseyişti, ne hince ne terbiyesiz ne de yaramazcaydı. Bu memnuniyet göstergesi bir gülümseyişti.

"Görüşürüz," dedi ve gitti. Bugün için bu kadar karışıklık yeter diye düşünüyordu herhalde. Ancak bahçe kapısında bir kez daha dönüp benden bir tepki vermemi bekliyor gibi baktı.

Ona bu iyiliği yaptım. Saksının içinde kalmış olan son salyangozu elime alıp havaya kaldırdım.

"Ya ayakkabınıza tırmanan salyangoz bu olsaydı ne yapacaktınız?" diye sordum.

Memnuniyetle Birnbaum'un yüzünün kızarışını izledim. Anlaşılan salyangozun üzerindeki yazı bahçe kapısından okunabiliyordu.

"Aklıma bir şeyler gelirdi herhalde," dedi ve dönüp gitti.

---

24 (İng.) Öp onu. (ç. n.)

On Yedinci Bölüm

Birkaç dakika boyunca kendimi gerçekten iyi hissettim ve aklım iki düşünce arasında gelip gitti: "Birnbaum beni öptü" ve "Birnbaum beni öptü".

Ancak biraz sonra beynimin geri kalanı da çalışmaya başladı. Önce çok yavaş ("Sakalı hiç batmadı"), sonra ise giderek daha fazla çalıştı ("Dur bakalım bir dakika, Birnbaum şefin değil mi? Hani şu muhteşem Fredeman hatunuyla birlikte olan?"), sonunda ise tam anlamıyla bir soruya odaklanarak patlayacak gibi oldu: "Aman Tanrım! Ben şimdi ne yapacağım?" Sonra yine başa döndük: "Birnbaum beni öptü, Birnbaum beni öptü..."

Günün geri kalanında beynimin bana pek bir faydası dokunmadı. Ölümüne üzülsem mi yoksa sevinçten çıldırsam mı bilemedim, tineri kulübeye bırakıp eve dönerken derin dondurucunun yanına uğrayıp odama döndüm ve kapıyı kilitledim.

Boris bir e-posta daha göndermişti. Onu doğrudan sildim. Zaten yeterince dert vardı başımda.

Ve sonra da benim yerimde olsa herkesin yapacağı şeyi yaptım: Kendimi battaniyeye sarıp televizyonu açtım. Gözle-

rimi dikip *Kim Milyoner Olmak İster?* programını izledim ve kutudan karamelli dondurma yerken beynim tıpkı televizyondaki yarışmacının beyni gibi bomboş olana kadar televizyon izlemeye karar verdim.

Işe yaradı. Dokuzu çeyrek geçe dondurmayı bir kenara bırakıp uykuya daldım.

Ertesi sabah henüz zihnimi toparlamama fırsat olmadan annem kapının kolunu şiddetle sarsarak uyandırdı.

"Hanna! Hanna!" diye bağırıyordu. "Kapıyı aç!"

Pencereden içeriye, insana yaşam sevinci veren, insanın içinin kıpır kıpır olmasını sağlayan şu günlerde olduğu gibi bir güneş ışıyordu.

Yataktan yuvarlanarak kalkıp kapıyı açtım.

"Tanrı'ya şükür," dedi annem. "Ben de sandım ki..."

"Ne sandın? Rahat rahat birkaç hap atıp ev hayvanlarımı bıçaklamak için kapıyı kilitlediğimi mi?" diye sordum. "Yoksa ailemin onca derdine katlanamayıp bileklerimi jiletlediğimi mi? Korkmana gerek yok, yapacağım tek şey bir otel odasına taşınmak olurdu."

Annem dudaklarını ısırdı. "Jost tam olarak bunu yaptı zaten. Biraz önce arabayla çekip gitti. O ciddi değildi, değil mi Hanna?"

"Tabii ki ciddi."

"Jost'u tanımıyorsun," dedi annem. "Sorunlar karşısında çekip gidecek biri değildir. Böyle bir şey yapmaz."

"Bana soracak olursan yapabileceği tek şey bu. Ve şimdi izin verirsen, bugün uzun bir gün olacak ve halletmem gereken bir sürü şey var."

"Tüm bu olanların tek suçlusunun ben olduğumu Jost ve sen niçin bir türlü anlamak istemiyorsunuz?" diye sordu annem ellerini tiyatro sahnesine yaraşır biçimde havada sallayarak.

"Anne olarak görevimi yerine getirmediğim ve şu Helena denen kızın evimize girmesine izin verdiğim için çocuğumun başına geldi tüm bunlar. İşleri yoluna sokmak, düzeltmek istiyorum, tek istediğim bu, bunu niçin anlamıyorsunuz?"

"Tüm gün Philipp'in karanlık bir odada yatmasına izin verip bebek gibi pışpışlamanın ona ne faydası dokunacak? Helena onu ısırıp da vampir yapmadı ya!"

"Duyguları ve düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı var! Ben de ona yardım ediyorum."

"Ona yardım ettiğin falan yok. Yaptıklarının sorumluluğunu üzerine almasını engellediğin gibi kendi evliliğinin de yokuş aşağıya gitmesine neden oluyorsun."

"Jost sadece zincirleri şakırdatmak istiyor. Benim bu tür otorite gösterilerinden hiç hoşlanmadığımı bildiği halde hem de."

"Birinin bavulunu toplayıp evden ayrılmasının neresi otorite gösterisi? Bence durum bunun tam tersi."

"Bu şekilde üzerimde baskı yaratmaya çalışıyor."

Başımı "hayır" anlamında salladım. "Sana daha önce baskı uyguladı ancak Philipp ile kendisini ne kadar az umursadığını görünce çekip gitti işte."

Annem üzgün görünüyordu. Üzgün görünmeyi iyi beceririrdi. "Bunu nasıl söylersin? Jost'u ve Philipp'i seviyorum! Yoksa tüm bunları niçin yapayım?"

"Yaptığın ne ki?" diye soğuk bir şekilde sordum. "Lise mezuniyetini engellemenin bir sevgi göstergesi olduğunu mu sanıyorsun?"

Annemin gözlerinde yaşlar belirdi. "Bir türlü anlamak istemiyorsunuz."

"Belki de öyle." Omuzlarımı silktim. "Ama belki de bir türlü anlamak istemeyen sensindir. Jost'un geri geleceğini

sanmıyorum. Hak ettiği sevgiyi ona verebilecek bir kadınla tanışmasını gerçekten isterim."

Annem ağlamaya başladı. Sık sık ağlardı ve bundan hoşlanırdı. Dram oranı yükseldikçe daha çok ağlardı. Bu ise bana hiç dokunmuyordu artık. Yanından geçip banyoya girdim. Zırlaması umurumda değildi. Elimden daha fazlası gelmiyordu.

Çok fazla uyumuştum, banyodan çıktığımda saat on buçuktu ve yavaş yavaş "Siyah elbise" sorunsalı ile ilgilenmeye başlamıştım. Öyle bir elbisem yoktu. Benim bedenimde öyle bir elbisesi olan birini de tanımıyordum.

Bu yüzden geriye iki seçenek kalıyordu. Ya hemen yola koyulup bir elbise satın alacak ya da başka bir şey giyecektim. İkinci şıkkı seçtim. Çok hoş, siyah bir takımım vardı, her türden ortama uygun olan şu kıyafetlerdendi. İster şirket yemeği, tiyatro gösterisi, eğlence, sergi, iki kişilik akşam yemeği ya da cenaze olsun, her ortama uygundu. Ayrıca biraz uğraşsam Fredemann'ın kapıcısı beni içeri alırdı sanırım. Tam bu dâhiyane çözüm yüzünden kendimi kutlayacakken aklıma başka bir sorun daha geliverdi. Hediye konusunu unutmuştum. Insan hiç tanımadığı halde çalıştığı yayınevinin yetmiş beş yaşındaki sahibine nasıl bir hediye alırdı ki? Tamam, birkaç kez tokalaşmıştık ancak adımı bile hatırlamadığından emindim.

Ona ne gibi bir hediye almalıydım? Golf çorapları mı? Tıraş losyonu mu? Bir şişe kırmızı şarap mı?

"Sen çıldırmışsın," diye bağırdı Carla telefonda onu arayıp sormaya kalktığımda. "Davetiyede açık seçik bir yere bağış yapılmasını istediği yazıyordu. Peter Ustinov Vakfı ile Loos Derneği arasında tercih yapabilirsin."

"O da ne?"

"Hastanelerin yükünü hafifletmek için psişik hastalar için terapi görecekleri evler inşa ediyorlar."

Tabii ki Peter Ustinov Vakfi'nı tercih ettim. Fredemann'ın bencil bir şekilde kendine golf çorapları ve kırmızı şarap hediye ettirmemesi, bağışlanacak paraların Afrika'daki aç çocuklara gidecek olması çok hoş bir davranıştı. Hem hesabımda gereğinden fazla para bulunuyordu, sonunda aslında bir problem olmayan bir probleme sahip olduğum için çok mutlu olmuştum.

Bankadan ve ardından avuç dolusu para bıraktığım parfümeriden çıktıktan sonra Toni'ye uğramaya karar verdim. Güzel havada hepsi bahçedeydi. Leander çocuk arabasında, Henriette ile Finn kumda oynuyorlardı.

Toni ise zıplayan şişme bir ata yaslanmış, güneşe karşı gözleri kapalı yerde oturuyordu.

"Uyuyor musun?"

Toni gözlerini açtı. "Şaka mı yapıyorsun? Hem burada ne arıyorsun sen, çok meşgulsün sanıyordum!"

"Bir şeye ihtiyacın olup olmadığına bakmaya geldim."

"Tabii ya," dedi Toni. "İshal olan bir bebek, birbirlerinin gözüne kum atan iki çocuk, eğitim kursuna katılmış bir koca, daha başka ne isteyebilirim ki?"

"Ben daha çok çocuk bezi, mama ve ıspanak gibi şeylerden bahsediyordum."

"Her şeyimiz var. Dün akşam başka bir markete gittik, öyle değil mi çocuklar? Her şey yolunda gitti. Gerçi Finn yaşlı bir kadının mantosuna bir dilim salam yapıştırdı ama kadın bunu fark etmedi."

"Gördün mü?" dedim ve Finn'in bez bağlı poposuna takdirle bir şaplak indirdim. "Oluyormuş demek ki!"

"Ah, tabii," dedi Toni ironiyle. "Sevincimden derin ve kesintisiz on iki saat uyuyabilirdim ancak olmadı bir türlü. Sonunda toplamda bölük pörçük üç saat uyudum. Sende ne var ne yok?"

"Jost bu sabah evi terk etti."
"Gerçekten mi? Nereye gitti?"
"Otele. Şimdilik."
Toni düşünceli bir şekilde alt dudağını kemirdi. "Peki annem bu işe ne diyor?"

"Otoriter baskı hamlelerinden falan bahsediyor hâlâ," dedim omuzlarımı silkerek. "Uzun süre otelde kalmaya dayanacağını sanmıyor."

"Niçin dayanmasın? Orada insanın isteyebileceği her şey mevcut. Bir tuvalet, bir yatak ve çok ama çok huzur..."

"Bizimle oyun oynayacak mısın Hanna?" diye sordu Henriette.

"Evet ya," dedi Finn. "Lütfen, lütfen."

"Evet ya," dedi Toni. "Lütfen, lütfen! Ben de bir saatliğine koltuğa uzanırdım..."

"Özür dilerim ama zamanım yok," dedim. "Bu akşam bir davete katılmam gerek ve kendimi bedenen olduğu kadar ruhsal olarak da buna hazırlamam gerekiyor."

"Anlıyorum. Ne yapalım, öyle olsun. Başka zaman o halde."

Bir an için o eski suçluluk hislerim ayyuka çıkar gibi oldu ancak onları bastırdım. Bu kez gerçekten başka problemlerim vardı, onlardan kurtulmak için uzun ve derin bir uyku yetmiyordu işte.

Evde annem ile Philipp'in yarattıkları matem ortamını olabildiğince umursamayarak günün yarısını banyoyu işgal ederek geçirdim. Saçlarımı yıkayıp parlamaları için kür uyguladıktan sonra saatlerce maşayla dalgalandırmaya çalıştım. Yüzüme peeling uyguladım, dinlendirici bir maske yaptım ve kaşlarımı şekillendirdim. Bacaklarımı tıraş ettim, pedikür yaptım, krem sürdüm, kıyafeti ütüledim, parfüm sıktım, makyaj yaptım ve son olarak da pudralandım.

Sonra takım elbisemin ceketinin içine ne giyeceğimi belirlemek üzere aynanın karşısına geçtim. Aslında en iyisi altına hiçbir şey giymediğim haldi, daha doğrusu sade siyah küçültücü sutyenimin dışında hiçbir şey. Sutyenin ufak bir parçası ucundan görünüyordu ancak sadece işi bilen biri (hangi erkek iç çamaşırı markaları konusunda bilgi sahibiydi ki?) markasının ne kadar az erotik olduğunu tahmin edebilirdi. Dekolte kısmını Carla, Vivi ve Sonja'nın bana son yaş günümde hediye ettikleri Swarovski taşlı kolyeyle kapattım. Kirpiklerimi dört kat rimelledim, göz kapaklarımı üç farklı tonla gölgeledim ve dudak kenarı çizgisini mükemmel hale getirebilmek için kalemin ucunu birkaç kez sivriltmem gerekti.

Nihayet hazırlık işlemlerimi bittiğinde yola çıkma zamanı gelmişti. Son kez aynaya baktım, çabalarımın sonucundan memnundum. Kafam karışık olmasına rağmen tüm bu çabamın aslında Annika Fredemann'ın sivilceli kuzeni için değil, davette bulunacak olan Birnbaum'a yönelik olduğunun farkındaydım.

Kuzen beni görünce düşüp bayılacaktı ve Birnbaum'a gelince; görüntüm karşısında çamura bulanık, folyoya sarılı fotoğraflarımı unutacağı kesindi.

Evden çıkmadan önce Carla bir kez daha aradı.

"Nasıl görünüyorsun?" diye sordu.

"Harika," dedim kendimden emin. "Yağ dağılımı sorunumu mükemmel biçimde örten bir ceket pantolon takımı giydim. Sende durum nasıl?"

"Bende de harika," dedi Carla. "Alex'in gözlüksüz neredeyse kör olduğunu bildiğimden kıyafetlerimin tenimde bıraktığı şu iğrenç iz ve çizgileri dert etmeme gerek kalmadı. Hatta uzun zamandan bu yana ilk kez tanga iç çamaşırı giydim. Raimund çamaşırın izlerinin estetik cerrahların ameliyattan önce derinin üzerine çizdikleri çizgilere benzediğini söyle-

diğinden beri giymemiştim. Ama yine de heyecanlıyım. Şu sıkıcı herife gerçekten de âşık olmuş olabilirim."

"Bazen en olmayacak kişilere âşık oluyor insan. Ama kim bilir, belki de sen ve Alex sonunda birlikte mutlu olabilirsiniz."

"Mutlu bir başlangıca da razıyım," dedi Carla alçak gönüllülükle. "Sana bol şans dilerim Havuççuğum. İstediğin kadar şampanya iç ve şu kuzene telefon numaranı mutlaka ver ayrılırken. Sivilceleri olsun olmasın, ki ben öyle olduğunu da sanmıyorum."

İşte bu tahmini doğru çıkmıştı. Kuzen gerçekten de sivilceli değildi.

Hem Fredemannların bu kutlama için özel olarak tuttukları şık otelin kapısında koruma görevlisi yerine nazik bir kadın duruyordu ve upuzun davetliler listesinde adımın karşısına bir çarpı koyduktan sonra beni içeriye aldı.

Annika Fredemann âdeta üzerime atlamadan önce üniformalı garsonların davetlilere sunduğu şampanyalardan birini almayı son anda başarmıştım.

"Johanna!" Ben daha ne olduğunu anlamadan beni iki yanağımdan öpüvermişti. "Gelmenize çok sevindim. Benimle gelin, sizi babamla görüştüreyim, böylelikle şu sıkıcı yaş günü kutlaması işini de halletmiş olursun. Sonra da Adam'ı bulmaya gideriz."

Birnbaum'un adını söyleyiş biçimi, telaffuzundaki içtenlik ve samimiyet şampanyayı bir dikişte bitirmeme yol açtı, ardından da Annika'nın arkasından yürümeye başladım. Harika göründüğünü belirtmeme gerek yok sanırım, kendilerini rezil etmeden sadece Gwyneth Paltrow ve kendisinin giyebileceği türde, siyah, uzun yırtmaçlı ve dekolteli bir tasarımcı ürünü elbise vardı üzerinde. Boş kadehimi yanımdan geçerken bir garsonun tepsisine bırakıp dolusuyla değiştirdim.

Tahminimde haklı çıkmıştım, Fredemann'ın benim kim olduğumdan haberi yoktu ancak yine de içten bir gülümsemeyle elimi sıkıp davete katıldığım için bana teşekkür etti.

Ben de nazik davetleri için aynı şekilde teşekkür ettim. Tokalaştığımız sırada bir fotoğrafçı fotoğrafımızı çekti, ardından da aynı şekilde Annika'nın otuz yıl sonraki halinin tıpa tıpı olan şık Bayan Fredemann ile tokalaşırken de fotoğrafımız çekildi.

"Programın keyfini çıkarın ve Balarısı ile de size bol eğlenceler," dedi Bayan Fredemann neşeyle. Anlaşılan o da birkaç kadeh şampanya içmişti, buna kim itiraz edebilirdi ki? Balarısı da neydi ki? Akşam boyunca müzik yapacak olan müzik grubu mu? Yoksa içtiğimiz şampanyanın markası mıydı? Aman, boş ver!

"Kesinlikle eğlenmeme bakacağım," dedi gülümseyerek.

Böylelikle formaliteler halledilmişti, Annika koluma girdi.

"Johanna gel," dedi heyecanla beni yanına çekiştirerek. "Suratının ne hal alacağını çok merak ediyorum."

Tabii ya, asıl heyecan bundan sonra başlayacaktı. Birnbaum ve Annika'nın sivilceli kuzeni kalabalığın içinde bir yerlerde bekliyor olmalıydı. Aceleyle ikinci kadehi de dikip bitirdim.

Annika beni yanında çekiştirerek üzerlerinde parıldayan bardakların, değerli çiçeklerin ve yanlarından geçerken bazı ünlülerin isimlerini okuyabildiğim isimliklerin yer aldığı sayısız uzun yemek masalarının yanlarından geçtik. Belki şu meşhur buz patencisinin karşısında otururdum ya da belediye meclis üyesinin. Kim bilir?

"Siz tabii ki aile masasında oturacaksınız," dedi Annika.

Tabii. Birnbaum da aile masasında oturuyordu (ki masa henüz sıkıcı derecede boştu, herkes henüz lobide zaman geçiriyordu). Elbette o da müstakbel damat olarak aile masasında

oturmaya hak kazanmıştı. Ne var ki bu onu pek de neşelendirmiş gibi görünmüyordu. Aklı başka yerlerde, dalgın bir halde önündeki gerçek gümüş çatalla oynuyordu.

Annika bana işaret ederek benden sessiz kalmamı istedi ve arkadan Birnbaum'a yaklaşarak gözlerini kapattı. Beni davet ettiğini ona gerçekten söylememişti anlaşılan çünkü dönüp beni görünce sanki gemisinden yeni inmiş bir uzaylıyla karşılaşmış kadar şaşkındı.

"Bak bakalım sana kimi getirdim Adam," dedi Annika, bunu söylerken gerçekten sevindiği belli oluyordu.

Evet, bak bakalım kimi getirmişti, dün akşam salyangozların üzerlerine birlikte yazı yazdığın ve öpüştüğün şu çılgın kadın. Hafifçe tebessüm ettim.

Birnbaum bana hâlâ ağzı açık bakıyordu. Şaşkınlık yaşaması beni bir biçimde sevindirmişti.

"Se-lam dün-ya-lı," dedim ve uzaylı gibi başımı iki yana salladım. "Bidibidibidi."

"Johanna," diyebildi Birnbaum sonunda.

"Beni tanıyabilmiş olmanıza sevindim," dedim. "Demek ki makyajım o kadar abartılı olmamış."

Annika kendini tutamayarak kıkırdamaya başladı. "Şaşırdın ama değil mi Adam? Sürprizimin işe yarayacağını biliyordum." Kıkırdamaya devam ederek masada Birnbaum'un yanındaki yerin isim kartını aldı. "Frieda Fredemann," diye okudu. "Bunun kim olduğunu sanmıştın Adam? Daha önce adını duymadığın, seni torunlarının hikâyeleriyle gece boyu sıkacak uzak bir akrabam olduğunu mu? Nasıl da kandırdım seni ama? Ailemizde Frieda teyze diye biri yok." El çantasından gri renkli yeni bir isim kartı çıkarıp Frieda teyzeninkinin yerine koydu. "Tüm ayrıntıları düşünmüşüm, öyle değil mi?"

Yeni isim kartının üzerinde altın harflerle adım, Johanna Rübenstrunck yazıyordu. İtiraf etmem gerekirse bu biraz kafamı karıştırmıştı.

"Burada mı oturacağım?" diye sordum. "Kuzeninizin yanında oturmam için eee... davet edildiğimi sanıyordum ama."

Annika yine kıkırdamaya başladı. "Çok komik, öyle değil mi Adam? Onun seni, Frieda teyzenin yapabileceğinden çok daha fazla eğlendireceğini tahmin ediyorum. Sürprizimin kusuruna bakma ama kendimi engelleyemedim bir türlü. Bilirsin, eşleştirmek benim en büyük hobim. Peki o zaman, sizi biraz yalnız bırakmak zorundayım şimdilik, selamlamam gereken daha o kadar çok misafir var ki ama daha sonra bolca konuşmaya fırsatımız olacaktır. Size şimdilik bol eğlenceler diliyorum."

Şampanyaları fondip yaptığıma lanet okudum, sanki kafam yeterince karışık değilmiş gibi.

"Peki ama kuzeniniz nerede?" diye sordum. Ancak Annika şaşkınlık verecek kadar yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde dönerek çekip gitmişti bile.

"Kuzen benim Johanna," dedi Birnbaum.

"Siz mi?"

"Evet." Birnbaum kolumu tutarak beni çekti. "Oturun lütfen."

Ayakta kalmayı tercih ettim. "Demek sivilceli kuzen sizsiniz, öyle mi?" diye sordum olanlara henüz bir anlam veremeyerek.

Birnabum içini çekti. "Sivilceli değil, sadece kuzen. Bilmiyor muydunuz yoksa? Fredemann amcam olur. Daha doğrusu vaftiz amcam. Doğal olarak onun kızı da benim kuzenim oluyor. Şimdi oturun lütfen!"

"Fredemann amcanız mı?" Bacaklarım beni taşımaktan vazgeçmeden en iyisi oturayım dedim.

"Evet ya. Bilmiyor muydunuz? Tüm dergi patronun akrabası olduğuma dair dedikoduyla çalkalanıyor sanıyordum."

Hayır! Tüm dergi patronun kızıyla yatıyor diye çalkalanıyordu. Ancak durum öyle değildi anlaşılan. Annika kuzeni oluyorsa böyle bir şeyi kesinlikle yapmamalıydı, yoksa ensest olurdu bu, öyle değil mi?

Kuzen.

Onun kuzeniydi.

Derin düşüncelere dalmış bir halde önüme bakakaldım.

"Bir şey söyleyin ama," dedi Birnbaum.

"Sanırım burada baloncuklar eksik," dedim. Yanımızdan geçen bir garsonu durdurup tepsisinden bir kadeh daha şampanya aldım. Ancak bu kadehi de diğerleri gibi bir dikişte bitirmeme rağmen herhangi bir aydınlanma yaşayamamıştım henüz.

Birnbaum bir kez daha içini çekti. "Johanna gerçekten, ben de en az sizin kadar şaşkınım."

"Aha, demek siz de Annika'nın kuzeniniz olduğunu bilmiyordunuz, öyle mi?" Şaşkınlığımın yerini yavaş yavaş belirsiz bir öfke almaya başlamıştı. Evet, Birnbaum'a onun muhteşem bir sarışınla birlikte olduğunu sanmama neden olduğu için öfkeliydim.

"Bunda ne var ki?" diye sordu. "Bir sürü kuzenim var."

"Bunda ne mi var? Size ne olduğunu anlatayım Birnbaum. Bugüne kadar duyduğum en klişe ve en ucuz açıklama bu. Ucuz bir romanda yaşadığımızı mı sanıyorsunuz siz?"

"Siz de bana bunu açıklayın lütfen," dedi Birnabum.

"Lanet olsun Birnbaum! Hepimiz Annika'nın sevgiliniz olduğunu sanıyorduk," dedim sabırsızlıkla. "Herkes öyle olduğunu sanıyor! Ben de öyle. Şimdi ise onun sadece kuzeniniz

olduğunu söylüyorsunuz. Buraya kadar olan kısmı anladınız mı?"

Birnbaum başını salladı.

"Tamam. Peki ucuz romanlarda hikâyenin kadın kahramanı güzel rakibesi yüzünden köprüden atlamaya karar verdiğinde ne olur? Hıım? Doğru: Rakibesinin a) kardeşi, b) lezbiyen ya da c) birinci dereceden kuzeni olduğu ortaya çıkar. Ben buna ucuz derim işte!"

Birnbaum bu akşam ilk kez gülümsedi. "Aha! Söz konusu bu romanda kendinizi bu ucuz romanın başkahramanının yerine koyuyorsunuz, doğru muyum?"

"Hay aksi, hayır! Bu resmen korku romanı!" Bir kez daha ağlamaklı oldum. Bu olan biten bana fazla gelmişti.

"Ama kendinizi köprüden atmak zorunda olmamanız güzel bir şey, değil mi?" diye sordu Birnbaum.

"Asla böyle bir niyetim yoktu, sizi kendini beğenmiş..." dedim ancak Birnbaum eliyle ağzımı kapattı.

"Dikkat! Hâlâ senin şefinim," dedi. Anlaşılan daha samimi bir hitap biçimine geçiş yapmayı tercih etmişti. "Seni bu akşam burada göreceğimden haberim yoktu Johanna ancak madem buradasın önemli bazı konuları açıklığa kavuşturalım."

"Bana uyar! Hem zaten kendimi köprüden de atmazdım," dedim. "Ne sizin ne de önümde bir gökdelen gibi yükselen diğer tüm problemler yüzünden. Ben kendini köprüden atacak tiplerden değilim. Hatta yıllardan bu yana hep bundan bahseden Vivi bile bunu yapmaz. Pardon? Bir şampanya daha lütfen."

Üniformalı garson masaya bir kadeh şampanya bıraktı.

"Ah, siz en iyisi bana bir tane daha verin," dedim ve şampanyayı iştahla boğazımdan aşağıya yuvarladım.

"Bu şeyin beynime ne zaman ulaşacağını çok merak ediyorum gerçekten," dedim Birnbaum'a.

"Her an olabilir, bundan eminim."

"Evet, öyle olmasını umuyorum." Önce birini, sonra diğerini dikip bitirdim, Birnbaum ise bu arada beni izliyordu. Masalar yavaş yavaş dolmaya başlamıştı ve bizim oturduğumuz masada da sandalyeler giderek doluyordu. Hemen karşımıza smokinli bir adam ile aynı şekilde şık bir hanım oturdu. İkisi de önce Birnbaum'a, sonra da bana bakarak gülümsediler.

Tam o anda alkolün beynime ulaştığını hissettim.

"Anselm Fredemann, memnun oldum," dedi adam. Karısı da kendini tanıttı: "Kurbağacık."

"Çok yaşa," dedim. Vay canına, beş kadeh şampanyanın beyne sıçraması ne harika bir duyguymuş böyle!

"Seni seviyorum," dedi Birnbaum.

Onu bulanık görüyordum. Beynimde dolanan düşüncelerin hepsini hıçkırık tutmuştu. "Ne zamandan beri?"

"Sanırım bir süredir," diye ciddiyetle cevap verdi. "Önce sadece bir oyundu ve merak tabii ancak sonra beni beynimden vurdu."

"Gerçekten mi? Hem de benim buz dolu küvette yatarken çekilmiş fotoğraflarımı gördükten sonra, ha?"

Birnbaum güldü. "Harika görünüyordun."

"Gözlerinizin bozuk olma ihtimali var mı? Sanırım bana âşık olan her erkeğin gözleriyle ilgili sorunları var."

"Gözlerim kedi gibidir," dedi Birnbaum.

Onu kontrol ederek süzdüm. Gözleri kedi gibi falan değildi kesinlikle, daha çok köpeği Jakob'unki gibiydi. Kahverengi, sadık ve iyi niyetli. George Clooney'inkilerden çok daha güzellerdi. George Clooney, Birnbaum'un yanında solda sıfır kalırdı.

"Şu an senin de benimle aynı durumda olduğunu söylemen için oldukça uygun bir an bence," dedi Birnbaum sonunda.

"Ama benim durumum sizinkiyle aynı değil," dedim. "Tam da kişisel bir krizin tam ortasındayım. Ailem dağılmak üzere, ve şefime âşık oldum. Tamam, biraz önce sevgilisi olduğunu sandığım kişi kuzeni çıktı ama yine de benim sorunlarım sizinkilerden çok daha büyük. Üstüne üstlük bir erkek daha var ortada. Şansıma o da bana âşık. Adı Boris."

"Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?"

Evet, ne demeye çalışıyordum ben? Doğru düzgün cevap veremeyecek kadar sarhoştum.

"Sanırım sorunlarımı çözebilmek için biraz zamana ihtiyacım var. Hem bu arada zilzurna sarhoş oldum."

Birnbaum bir süre sessiz bekledi.

"Peki," dedi sonunda. "Sana zaman vereceğim. Yarın akşama kadar. Yarına kadar çözemediğin sorunları daha sonra birlikte halletmeye çalışacağız."

On Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda beynim zonkluyordu. Ki bu anlaşılır bir durumdu. Kadehler dolusu şampanyanın ardından garsonlar birinci sınıf akşam yemeği boyunca durmaksızın şarap servisi yaptılar. Çorbanın yanında Grauburgunder, balığın yanında Riesling, tavuğun yanında ise Dornfelder ikram edildi.

Gözlerimi açar açmaz gördüğüm ilk şey küçük yeğenimin yanı başımdaki yüzü oldu. Hemen yanında ise diğer yeğenim vardı.

"Bik, bik, gözlerini oyarım," dedi ancak küçük sivri parmağı gözüme ulaşamadan sallanarak doğruldum.

"Burada ne arıyorsunuz?"

"Seni ziyarete geldik," dedi Henriette. "Leander da burada."

"Anneniz nerede?"

"Gitti," dedi Philipp. Çalışma koltuğuma oturmuştu ve Leander kucağındaydı.

"Bir dakika. Neler oluyor? Biri yatağını mı tutuşturdu? Nasıl oldu da kalkabildin?"

"Kapı çaldı ve sen de ceset gibi uyuduğundan kapıyı açmak için kalkmam gerekti," dedi Philipp. Finn ve Henriette

yatağıma tırmandılar. Birbirlerinin gözlerini parmaklarıyla oymaya çalışıyorlardı. "Çocuklar kapının önündeydiler. Üçü birden. Çocuk arabasının içi kıyafet ve eşya dolu. Toni ise ortalıkta yok."

"Garip. Annem nerede?" diye sordum.

"Dün geceden beri gözleri yuvalarından pörtleyene kadar ağladı. Babam yüzünden. Geceyi atölyesinde geçirdi. Yatağın yarısının boş olmasına katlanamıyormuş. Tüm bunlar benim suçum."

"Öyle," dedim. "Ama annemin de kabahati var. Ve zavallı Helena'yı da unutmamak gerek."

"Kendi babamı evinden uzaklaştırdım," dedi Philipp mezardan geliyormuş gibi bir sesle. Leander kollarında debeleniyor, hoşnutsuz bir şekilde ciyaklıyordu.

"Çocuk sıcakladı," dedim. "Üzerindeki kalın şeyleri çıkar."

Philipp bebeğin üzerindeki zıbını beceriksiz hareketlerle soymaya kalktı. Zıbının altından görünen atletinin üzerine selobantla bir not iliştirilmişti.

"*Ben uyuyorum. Uyanmazsam çocuklarla ilgileniverin bir zahmet. Toni*," diye okudu Philipp yüksek sesle. "*Not: Sakın beni aramaya kalkmayın.* Aman Tanrım! Hanna!"

"Bik, bik, gözünü oyarım!" diye bağırdı Finn ve Henriette de çığlığı bastı. "Ah, seni lanet onun bunun çocuğu."

İkisini yakalarından tutup halının üzerine bıraktım ancak orada da debelenmeye devam ettiler. Yaramaz kedi yavruları gibiydiler.

"Peki!" dedim Philipp'e. "İşe başlayalım o halde." Beynimin içinde senfoni orkestrası enstrümanlarının akortları yapılıyormuş gibi çınlasa da bir gün öncesinde kaynak suyundan başka bir şey içmemiş biri gibi fırlayıp kalktım.

Bir sürü şeyi halletmek niyetindeydim.

Gece, sorunlarımı görmezden gelmenin ya da başkalarının sorumluluğunu üzerimden atmaya çalışmanın bana bir faydasının olmadığını anlamıştım. Aynı şey aslında bana ait olmayan sorunlar için de geçerliydi. Başka insanlar mutsuz yaşarken oturup seyredecek tiplerden değildim ne yazık ki. Ben sadece etrafındakiler mutluyken mutlu olabilen biriydim (İstisnalar kaideyi bozmaz).

"Hay aksi," diye mızmızlanmaya başladı Philipp. "Zavallı Toni. Kendine bir şey yapmadan onu bulmalıyız..." Çocuklara bakınca sustu birden.

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Beni şimdi iyi dinle Philipp. Sorunları olan insanlar var. Bazı insanlar sorunlara neden olur. Ve bir de sorunları çözen insanlar vardır. Hayatım boyunca kimseye caka falan satmadan üçüncü kategoride olan biri olarak yaşadım. Bu ailenin tütsü çubuğu benim, ben şu şişko, hantal Hanna. Hayır, sözümü kesme. Bir süre boyunca kendimi inkâr etmeye çalıştım ama yine eski halime döndüm. Şimdi sen bir seçimle karşı karşıyasın. Sürekli sorunlara neden olup kendi pisliğini temizleyemeyen biri olarak mı kalmak istersin, yoksa yok olma tehlikesi yaşayan bu aileyi kurtarmama yardım mı edeceksin?"

"Yok olma tehlikesi" sözü Philipp'i korkutmuşa benziyordu.

"Sana yardım edeceğim," dedi çabucak. "Hem Hanna, sana şişko ve hantalsın derken aslında şişko ve hantalsın anlamında söylememiştim. Sadece şişko ve hantal olduğunu söylemiştim ama bunun bambaşka bir anlama gelmesini istemiştim."

Gözlerimi kıstım. "Biliyor musun Philipp, bence bu tür derin sohbetleri sonraya saklasak iyi olur. Beynini yine o eski, bildik kıvrak kullanım tarzına geri döndürmek zorundasın. Peki, öncelikle Leander ile atölyeye gidip annemi uyandırmalısın. Toni'nin notunu göster ve üzgün görün. Bunu iyi

beceriyorsun zaten." Henriette ve Finn'e bakıp gülümsedim. "Sizinle ise mutfağa gideceğiz, sizi gidi hergeleler sizi. Kahvaltı yaptınız mı bakalım?"

Leander'in bebek arabasının altı ağzına kadar çocuk bezi, kıyafet ve içinde pompalanmış taze anne sütü olan şişelerle doluydu. Bunlara bakarak Toni'nin bir yıl kadar geri dönmek niyetinde olmadığı düşünülebilirdi. Anne sütlerini hemen derin dondurucuya yerleştirdim.

Philipp ile Leander, peşlerinde annemle geri geldiler. Gözleri ağlamaktan şişmişti ancak yüzüne yine de zoraki bir gülümse kondurmuştu. Çocuklar ise reçelli ekmek dilimlerine hücum etmiştiler.

Sonra kulağıma fısıldadı, "Zavallı çocukları kesinlikle heyecana sürüklememeliyiz! Ailemizin başı bir türlü felaketlerden kurtulamıyor. Toni'yi nasıl bulacağız şimdi? Ve şu lanet olası Justus nerede? Söylemekten çekiniyorum ama sanırım polisi devreye sokmalıyız."

"Evet," dedi Philipp. "Belki de kokuyu takip eden köpeklerle..."

"Ah, bırakın saçmalamayı. Anlamıyor musunuz? Toni sadece rahat bir uyku çekmek istiyor. Uzun süre bununla kafamızın etini yedi, sonunda ise dayanamayacağı bir noktaya geldi. Çocukların ihtiyaç duyacağı her şeyi toparlayıp kapımızın önüne bıraktı. Sonra da ayarladığı yere gidip yatağa uzanmıştır."

"Yani evine mi dönmüştür diyorsun?" diye sordu annem.

"Hayır, sanmıyorum. Orada rahatsız edileceğini biliyor. Hayır, bir yere saklanmıştır. Uykusunu aldıktan sonra da ortaya çıkacaktır."

"Ama uyanamazsam çocuklarla ilgilenin diye yazmış," dedi Philipp.

"Biliyor musun, dört yıldan bu yana toplamda bir kerede iki saatten fazla uyumamış biri yattığında bir daha uyanamayacağını düşünür. İnanın bana, Toni iyi. Şu anda yatağa girip kulaklarına da pamuk tıkadığını, keyifle esnediğini hayal edebiliyorum."

Annem derin bir oh çekti. "Yani onca tiyatro yapmamıza gerek yok diyorsun."

"Aksine," diye bağırdım. "Aksine! Ne kadar tiyatro o kadar iyi. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Jost'u otelden arayıp Toni'nin notunu okuyacağım. Çok heyecanlanacaktır ama Tanrı'ya şükür kalbi sağlam. Buraya geldiğindeyse ki mutlaka gelecek burada geçen haftayı hatırlatan hiçbir şey kalmasın. Yani tuz kristal lambaları ve tütsüler gitsin. Pencerelerin perdelerini çekin, camları açın. Kimse üzgün görünmesin ve ağlamasın artık! Yüzünüzde sadece gülücükler görmek istiyorum. Bu arada Justus'un eğitim seminerinin hangi otelde yapıldığını öğrenmeliyiz, telefonu eline aldığında ise olanları ve en kötü tahminlerimizi ileteceğiz. Toni uykusunu alıp da ortaya çıkana kadar buraya gelmeyi başaracağından eminim. İşte o zaman yumuşayana kadar üzerine gideceğiz: Mesaiye kalmak yok, zorunda kalmadıkça eğitimlere katılmak yok, eve bir *Au-pair* kız alınacak ve haftada bir eve temizlikçi kadın gelecek. Yoksa Toni geri dönmeyecek."

Annem ile Philipp yavaş yavaş ne yapmaya çalıştığımı anlamaya başlamışlardı.

"Çocuklarla çimleri biçebilirim," diye önerdi Philipp. "Babam bundan hoşlanacaktır."

"Arkadaşım Ute'yi arayıp şu harika Letonyalı kızı bulan aracı *Au-pair* şirketinin telefonunu isteyebilirim. Ve yatağın çarşaflarını değiştireceğim."

"İşe yararsa bugünden itibaren gerekirse günde yirmi dört saat ders çalışırım," dedi Philipp. "Ciddiyim! Eğer Jost ve Toni eve dönerlerse oturup çalışır, senden daha iyi bir ortalamayla okulu bitiririm Hanna. Yemin ederim."

"O biraz zor işte," dedi annem. "Çünkü Hanna eyalet üçüncüsü olarak bitirdi okulunu. Sende durumlar nasıl Hanna? Daha düne kadar tüm bu başımıza gelenleri hak ettiğimizi söylüyordun. Bu ani değişiklik ne dereden çıktı birden?"

"Aslında iki nedeni var. Bir: Kadın kuzeniymiş, ve iki, o da beni seviyor."

Planım tıkır tıkır işlemeye başlamıştı. Saat 09.00'da Jost ile telefonda konuştum, 09.15'te evdeki tüm kristaller, tütsüler ve Kızılderili düş kapanları yok edilmişti, 09.20'de Jost eve dönmüş, hemen telefonun başına oturup kentin belli başlı otellerini arayıp Antonia Knobloch'un orada olup olmadığını araştırmaya başlamıştı. 09.30'da Justus'un ofisini arayıp telesekreterini dinledik, 09.32'de Justus'un şefini golf oynarken ikinci delikte yakaladık ve 09.45'te Justus'un eğitim seminerine katıldığı otelin telefonuna ulaştık. Telefonda o kadar heyecanlanmıştı ki derhal arabasıyla saatte iki yüz kilometre hızla eve doğru uçmaya başladı. Başına bir şey gelmesinden korkmuştum hatta.

Saat 11.30'da kapı çaldı ve Justus gelmiştir diye heyecanla açmaya gittim ancak gelen Justus değil, Carla'ydı.

"Hayatımı mahvettin," dedi.

"Bir eksik bir fazla fark etmez," dedim onu içeriye alarak. "Çocukları seviyordun, öyle değil mi? Ben birine süt içirirken sen de ötekinin bezini değiştirmeye ne dersin? Ya da istersen değişebiliriz."

Leander'i kucağına verdiğimde Carla şaşkınlıktan dut yemiş bülbüle döndü. "Oo, amma da tatlıymış. Kimin bu?

Evlatlık alabilir miyim?" dedi neşeyle. Leander sütünü bitirip de gazını çıkardıktan sonra Carla'nın aklına yine hayatını mahvettiğim gelmişti.

"Alex ile yattık," dedi. "Tam bir felaketti."

Tamam, belki Alex'i anlatırken biraz abartmış olabilirdim ama o kadar da kötü değildi yine de.

"Hatası neydi?"

"Hata mı? Hiç hata yapmadı. Harikaydı! Hayatımın en iyi seksiydi," dedi Carla, Leander omzunda uyuduğu için kısık sesle. "Kendimi daha önce hiçbir erkekle yatakta bu kadar rahat hissetmedim."

"Eee," dedim şaşkınlıkla.

"Eee'miş," diye taklidimi yaptı. "Sırf sen Alex'in köstebek kadar kör olduğunu söylediğin için oldu bu. Gözlüğü komodininin üzerindeydi, garanti olsun diye gece onu bir de sakladım. Ah, Hanna, harika bir gece geçirdik. Birlikte olduk, birbirimize en güzel komplimanları sıraladık, aşkımızı ilan ettik, ve sonunda kaşık pozisyonunda uykuya daldık! Daha önce bunu sadece kitap ve dergilerde okumuştum."

"Eee?" Hâlâ bir şey anlamamıştım.

"Eee'miş!" Yine taklidimi yaptı. "Bu sabah onun yanında uyandığımda güneş pencereden içeriye vuruyordu, ben de çırılçıplak halde gerinip serildim. O iğrenç ışıkta! Ve Alex'e bakıp yorgun ama anlamlı anlamlı gülümsedim, bilirsin, aynen Michelle Pfeiffer hesabı. Ona gerçekten âşık oldum. Hem de gerçekten."

"Hımm, peki." Sabrım tükenmek üzereydi.

"Evet ve Alex de bana gülümsedi, tıpkı Brad Pitt gibi, bilirsin, sonra kalkıp banyoya gitmesi gerektiğini söyledi."

"Carla, bunda bu kadar kötü ne var, anlayabilmiş değilim," diye patladım sonunda.

"İşin korkunç kısmı şimdi geliyor. Dün gece olayların hızlı akışı yüzünden lenslerini çıkarmayı unuttuğunu, derhal çıkarsa iyi olacağını söyledi!" Carla dişlerini gıcırdattı. "Lens! Tüm o zaman boyunca lensleri gözündeymiş, bu da her şeyi gördüğü anlamına geliyor!"

"İşte buna şaşırdım gerçekten," dedim. "Alex'in lens kullandığını bilmiyordum! Özür dilerim Carla."

"Bana artık ne faydası var," dedi Carla. "Yapabileceğim en doğru şeyi yapıp o banyodayken evden sıvışıp kaçtım. İkimize bu utancı yaşatmak istemedim..."

"Hangi utancı?" diye sordum ancak saat 11.45 olmuştu ve telefon çaldı.

Arayan Alex'ti. "Hayatımı mahvettin," dedi.

"Oh, selam Frieda teyze," dedim. "Durumunun iyi olmadığını duyduğuma üzüldüm."

"Beni o kadınla tanıştırdın," diye anlatmaya devam etti Alex. "İlişkiden kaçan tiplerden olduğunu söylerniştim sana, kalbimi kıracağını. Söyledim mi söylemedim mi?"

"Evet, söyledin Frieda teyze. Tam olarak ne oldu ki?"

"Harika bir gece geçirdik, gerçekten muhteşemdi ya da en azından ben öyle olduğunu düşündüm fakat Carla olayı farklı görüyor sanırım. Sabah banyodan çıktığımda gitmişti. Tek bir kelime etmeden, bir not bırakmadan."

"Evet, gerçekten üzücü Frieda teyze. Ama belki de köpeğin sadece korktuğu için kaçmıştır. Buraya gelmeye ne dersin? Birlikte arar bulurduk belki."

"Beni neden sürekli Frieda teyze diye çağırıyorsun? Kendimi gerçekten kötü hissediyorum. O kadına âşık oldum."

"Buralarda bir yerde bulursun diye diyorum Frieda teyze," dedim. "Birkaç kez kendiliğinden buraya gelmişti hatırlarsan." Alex ne demeye çalıştığımı sonunda anlamıştı.

"Hemen geliyorum," dedi.

Telefonu kapadıktan sonra özür dilercesine Carla'ya baktım. "Frieda teyzemizin köpeği yine evden kaçmış da. Ayda bir böyle kaçar ve yaşlı kadın da çok heyecanlanır."

"Hımm," dedi Carla, Leander'in tüylü başını okşarken çok üzgün görünüyordu. Tam saat 12.01'e kadar çünkü o saatte Alex odaya girdi ve Carla neredeyse çocuğu kucağından düşürüyordu. Her ihtimale karşı bebeği ondan alıp odadan çıktım.

"İkinizin konuşacak çok şeyi vardır diye tahmin ediyorum."

Saat 12.30 gibi Justus geldi, Jost, annem ve ben onunla oturup gözyaşı dolu bir konuşma yaptık. Toni ile daha fazla ilgileneceğine, hafta sonlarını evinde geçireceğine, geceleri çocuklar uyandığında arada sırada kalkacağına dair söz verdi. Ayrıca market müdürünü, hatta gerekirse tüm mağaza zincirini dava edeceğini de ekledi. Toni illa da bir *Au-pair* kızı istiyorsa onu da ayarlayacaktı. Sağ salim eve dönmesi için her şeyi yapabilirdi.

Saat 12.59'da annem aynı şeyi Jost için dilediğini söyledi. Jost başını eğip bu konuyu düşüneceğini belirtti. Philipp ile Henriette dışarıda çimleri biçiyordu. Finn benim yatağımda öğle uykusuna yatmıştı. Alex ve Carla kucaklarında bebekle oturmuş birbirlerine âşık âşık bakıyorlardı.

13.45'te Philipp çim biçme makinesini durdurdu (öğle molası zamanı gelmişti ve üstüne üstlük pazar günüydü, komşuların dırdırına rağmen tüm bahçeyi bitirmişti), herkese liseyi benden çok daha iyi notlarla bitireceğini ilan etti. Yeter ki Jost eve dönsün her şeyi yapardı.

Jost bu konuyu düşüneceğini söyledi.

Saat 14.34'te annem fırından aldığı koca bir pastayla geri geldi. İlk kez pazar pastasını kendisi hazırlamamıştı ve ilk kez yenilecek bir pasta getirmişti.

O anda Jost gidip otelden eşyalarını getireceğini söyledi.

Saat 16.30'da sonunda Antonia Knobloch adından birinin kaldığı oteli bulduk. Odasını aradığımızda elbette telefonu açmamıştı.

Justus hemen oraya gidip kapıyı kıracağını söyledi.

"Hele bir sakin ol bakalım," dedim. "Önce bir demet çiçek hazırlatıp sonra da kapıyı yavaşça çalmaya ne dersin, hımm?"

"Oda servisi olduğunu söylersin," diye önerdi annem. "Acele etme. Çocuklar gece burada kalabilirler, biz bakarız."

16.35'te Justus, Toni'nin yanına gitti, Carla ve Alex, Leander'i alıp çocuk arabasıyla uzun bir yürüyüşe çıktı. Finn ile Henriette, Philipp ile hafıza oyunları oynadılar. Annem ve Jost birbirlerine âşık âşık bakıyorlardı, annem onu Ayıcığım, Jost da onu yine Keilash diye çağırmaya başladı.

Ben de diğer bir sorunumu halletmenin zamanının geldiğini anladım.

Tarih: 07.04 Saat: 16.49

Alıcı: <boris68>

Gönderen: <Peri33a>

Konu: Re:Re:Re: 1 Nisan şakası değil

Demek Peri'ye âşık oldun, öyle mi Boris?
Bu nasıl mümkün? Onu tanımıyorsun ki. Sana yalan söylemiş olabilir. Gerçekte bir erkek, aşırı kilolu bir travesti, evli bir kasap ya da emekli bir okul idarecisi olabilir. Ya da başka bir erkeğe âşık bir kadın.

Tarih: 07.04 Saat: 17.10

Alıcı: <Peri33a>

Gönderen: <boris68>

Konu: Tüm yalanlar masaya yatırılsın

O halde tüm bu konuları konuşup halletmek üzere buluşalım. Saat 18.00'de Rosito'da seni bekliyor olacağım.

B.

Düşündüm. Birnbaum 20.00'de geleceğini söylemişti ve bunu da yapacağından emindim. Saat 18.00'de Boris ile Rosito'da buluşursam 20.00'de eve yetişirdim. Birnbaum tüm problemlerimi tek başıma hallettiğimi duyunca şaşıracaktı, hatta başkalarının sorunlarını da. Bu yüzden Boris'e saatinde Rosito'da olacağıma dair cevap yazdım. Birbirimizi tanımak için herhangi bir şeye ihtiyacımız yoktu bu kez. Oradaki uzun kızıl saçlı, çilli tek kadın olacağımdan emin olduğumu yazdım ona. Değilsem bile koca kıçlı olanın yanına gitmesi gerektiğini de ekledim.

17.35'te kapı çalındı. Carla ve Alex'in bebekle döndüklerini sanmıştım ancak gelen Birnbaum'du.

"Erken geldin," dedim.

"Hayır. Bana istediklerini söyleyebilirler ama her zaman doğru zamanda gelirim." Eve girmek gibi bir niyeti yoktu. Hatta kapının önünde bir ileri bir geri yürümeye başlamıştı. "Ayık mısın Johanna?"

Başımı salladım.

"Dün sana söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı bir kez daha evet diye salladım.

"Cevabın nedir?"

"Ben de seni seviyorum Birnbaum," dedim. Bu kısa cümlenin ciddi yüzünü nasıl değiştirdiğini görmek ilginçti. En güzel üç günlük sakal gülümsemesi ile güldü.

"Şimdi rahatladım işte," dedi ve beni kapının eşiğinde uzun uzun öptü.

"Ama buraya seni sadece öpmek için değil, sorunlarını çözmek için geldim," dedi beni bıraktıktan sonra.

"Tüm sorunlarımı hallettim," dedim nefes nefese. "Bir tanesi hariç." Saatime baktım. Acele ettiğim takdirde Rosito'ya zamanında ulaşmayı başarabilirdim hâlâ.

"Şu Boris ile buluşmak niyetindesin," dedi Birnbaum. Bu bir soru değil, tespitti.

"Evet. Yirmi dakika sonra Rosito'da beni bekliyor olacak. Çiftler testinde dört yüzde üç yüz doksan yedi puan almayı başardığımızı söylemiş miydim sana? İstatistik olarak bakıldığında bu, samanlıkta iğneyi bulmak gibi bir şey."

"Oraya gitmeni istemiyorum," dedi Birnbaum.

Güldüm istemeden. "Kıskanmana gerek yok Birnbaum. O adamı henüz görmedim bile. Chat odasında tanıştığım sıradan biri. Şu online aşk hikâyesini araştırdığım sıralarda, hatırlıyor musun? Nazik biri, komik e-postalar yazıyor ama hepsi bu. Acele edersem bir buçuk saat sonra dönmüş olurum. Bu kadar bekler misin? Korkmana gerek yok. Burası yine huzur dolu bir yer haline geldi. Ailemle tanışmak için bundan daha uygun bir gün daha bulamazdın."

Birnbaum beni yine kollarına aldı. "Oraya gitmene gerek yok Johanna."

"Evet, gitmeliyim," dedim yüzümü ceketinin içine gömerek. "Boris'e karşı haksızlık olur. Söylediğine göre bana âşık olmuş ve beni gördüğü anda bu sorunun da ortadan kalkacağından eminim."

"Neden öyle olsun?" Birnbaum beni kendinden biraz uzaklaştırdı ancak elleriyle hâlâ omuzlarımdan tutuyordu.

"Biliyorsun," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Başlarda biraz yalan söyledim ve o karşısına bir perinin çıkacağını sanıyor. Otuz altı beden bir kız."

"Ne kadar safsın," dedi. "Boris'in seni görür görmez sırılsıklam âşık olacağından adım gibi eminim."

"Böyle düşünmen güzel," dedim samimiyetle, bu arada da gardıropta ceketimi aramaya başladım.

Birnbaum yine kapının önünde volta atmaya başladı. "Birbirimiz hakkında henüz bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Örneğin göbek adımın Boris olduğunu biliyor muydun?"

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedim. Şu lanet olası anahtarlar da nerede şimdi? "Carla'nın upuzun bir berbat isimler listesi var..."

"*ANNIKA*'daki ilk günümde, sizlere internette aşk hikâyeleri konusunda araştırma yapmanızı söyledikten sonra ben de ilk kez o sohbet odalarına katıldım," diye sözünü kesmeme fırsat vermeden devam etti. "Daha doğrusu Test Chat denen şeye. Orada da adı Peri33a olan birisiyle tanıştım."

Anahtarları bulmuştum ama o anda elimden kayıverdiler. "Ne?"

"Mutlaka *ANNIKA*'dan biridir diye düşündüm," dedi Birnbaum. "Ertesi gün dergi toplantısı sırasında o kişinin sen olduğunu öğrendim. Dediğim gibi başta sadece meraktı ama sonra... Boris'in ben olduğumu sana o zaman söylemek istedim, bu yüzden Rosito'daki buluşmayı önerdim. Ancak pencereden bakıp da senin arkadaşlarınla geldiğini görünce Boris ile tanışmaya hazır olmadığını anladım. Sen kendi başına anlayasın diye sana bir sürü ipucu vermeye çalıştım ancak

kilo vermekle ve ailenle o denli meşguldün ki bunları fark etmedin. Hatta dün akşam bile."

"Dur bakalım." Ayık ve konsantre olmama rağmen jetonun düşmesi biraz zaman aldı.

Birnbaum, Boris'ti. Ve Boris de Birnbaum.

İnanılmazdı ama yine de mümkündü. Bu da Birnbaum ile çiftler testini yapmama gerek olmadığı anlamına geliyordu: Dört yüz puan üzerinden üç yüz doksan yedi puan almıştı zaten. Samanlıktaki iğnem oydu.

"Ama bunu fark etmen gerekirdi," dedi. "Sana bizde herkesin bir hayvan adına sahip olduğunu anlatmıştım. Ve dün akşam, amcam Panter'in yaş gününe hepsi de gelmişti. Hatta kuzenim Kurbağacık tam karşımızda oturuyordu. Ama sen benden başkasını görmüyordun."

"*Kurbağacık*," diye tekrarladım. "Takma adı olduğunu ya da adını söylerken hata yaptığını düşünmüştüm. Ama tabii ya! Ne kadar aptalım! Annika senin şu Balarısı kuzenin, doğru mu?"

Birnbaum başıyla onayladı. "Şimdi çaktın sevgilim."

"Peki o zaman," dedim ve elinden tutarak onu içeriye aldım. "O halde ailemle tanışmanın zamanı geldi, kunduzum benim."

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi destek almasaydım bu kitabı yazamazdım.

İnternet araştırmalarında bana destek olan, benim adıma sohbet odalarında zaman geçirenlere ve bilerek ve bilmeyerek destek olanlara teşekkür etmek isterim.

Özellikle her türlü fedakârlıkta bulunan, bana sırt masajları, lezzetli yemekler, pasta ve kekler sunan kocama teşekkürlerimi sunarım (Sırt masajı olayı tamamen uydurma, ama olur da bu kısmı okursa bir dahaki sefere işe yarayabilir).

Annelik görevimi bir süreliğine üzerine alan sevgili annem ve arkadaşım Biggi'ye de sonsuz teşekkürler borçluyum. Sonuncusu pek gönüllü değildi ancak uçuş biletlerimiz çoktan cebindeydi ve biletlerin tarihi kitabın resmî teslim tarihinden hemen dört gün sonrasınaydılar. Hak ettiğimiz tatilin tadını çıkaracağımızı umut edelim.

Oğlum Lennart'a da teşekkürler: Bir daha bu kadar çok macera parkı, hayvanat bahçesi gezileri ve *Kleiner Kõnig* filmleri olmayacak hayatında. Bunun en büyük nedeni öncelikle bu kadar yoğun bir programın kâbuslara neden olduğunu anlamamız oldu. Uyandığında şöyle diyordu: "Anne, paskalya tavşanı tüm yumurtaları geri götürdü," ya da "Teletubbilerin dişleri yokmuş".

Kerstin Gier, 2002

Yirmili yaşlarının başındaki Hanna'nın iyi bir işi sevdiği bir ailesi vardı. Hayatında eksik olan şey ise bir erkek arkadaştı. Bir de incecik bir vücut. Aslında ikisi de Hanna'nın pek de umurunda değildi ama çalıştığı dergide yayımlanacak bir haber için sanal âleme dalması gerektiğinde kendine dair bu bilgileri hemen açığa vurmak istememişti sonuçta internette kim kendini olduğu gibi tanıtıyordu ki? Ancak bir sohbet odasında hayallerinin erkeği Boris'le tanışınca söylediği ufak tefek yalanlar başına koca işler açacaktı. Boris ile Hanna'nın uyumu daha başından beri belliydi hatta Hanna'nın çalıştığı derginin uyum testinde dört yüz puan üzerinden üç yüz doksan yedi almışlardı. Boris Hanna'yla bir an önce tanışmaya can atıyordu ama bunun hemen gerçekleşmesi olanaksızdı çünkü balık etli kahramanımız Hanna Boris'e otuz altı beden olduğunu söyleyivermişti.Hanna zayıflamak için diyetten diyete spor salonundan fiziksel aktivitelere koşadursun bir de işe yeni başlayan karizmatik yayın yönetmeni Adam konusu vardı. Hanna henüz yeni patronuyla uyum testi yapmamış olsa da Adam'ın da Bay "Dört Yüz Üzerinden Üç Yüz Doksan Yedi Puan"a ciddi bir rakip olacağı belliydi.